SCIENCE FICTION

Serge BRUSSOLO

moartea cu melon

Serge Brussolo
Moartea Cu Melon
Portrait du diable en chapeau melon

Capitolul 1

Ţintuită pe o piatră, iguana îşi decupa profilul de solzi cenuşii pe fundalul nisipos al plajei, gargui imobil căruia numai guşa palpitândă îi mai trăda încă apartenenţa de lumea celor vii. Sirio îşi fixă în scobitura umărului patul slinos al bătrânei sale Renfield. Căldura făcea să vibreze aerul la capătul ţevii şi, dincolo de cătare, reptila părea acum că suferă deformări stranii.

Lângă omul încremenit, un câine mic, o corcitură cu blana lungă şi neagră, aştepta lipit de nisip, cu botul fremătând rezemat pe labe şi nasul la nivelul puricilor de mare al căror balet necontenit nici măcar nu-l mai deranja. Sirio apăsă uşurel pe trăgaci. Detunătura se rostogoli peste ocean, amplificându-se până la a lua proporţiile unei explozii sau ale unui uragan. Capul retezat de împuşcătură al iguanei zbură înapoi. Animalul rămase o clipă înălţat pe labele posterioare, cu creasta osoasă şi lungă de pe spinare străbătută de spasme convulsive, apoi se rostogoli în lungul stâncii. Nu se mai auzi decât zgomotul cozii răzuind o ultimă oară piatra.

Sirio se ridică greoi. Era masiv, cu ceafă de taur şi mustăţi hirsute decolorate de *chicha*[1]. Fără a da drumul puştii fierbinţi, se strecură între stânci. Luntrea cu vopseaua scorojită era acolo, în umbra umedă şi caldă unde domnea parfumul algelor putrede. Se aplecă, scotoci în lada din faţă şi scoase o bucată de pânză deja maculată cu pete brune pe care şi-o aruncă pe antebraţ.

Pe ţărm, câinele schelălăind, dădea târcoale iguanei doborâte. Iar nisipul ridicat de fuga sa împiedicată se prăvălea peste carnea noduroasă, alungând muştele care se înghesuiau pe rană într-un ciorchine fremătător...

Sirio apucă animalul şi îl culcă în pânza albă, străduindu-se să nu lase nicio deschizătură. Deasupra capului său, zumzăitul devenea obsedant. Înjură. Insectele îl urmară până, la barcă, aşezându-i-se pe umeri, bând sudoarea pieii lui înroşite, pompând rigolele sărate din riduri şi crăpături,

[1] Termen folosit în unele zone ale Americii Latine ce reprezintă diverse băuturi.

îndesă pachetul în lada de la prova, la adăpost de paraziţi, şi culese săculeţul de iută unde gloanţele se ciocneau cu un clinchet de cupru.

În faţă, câinele, ocupat să adulmece băltoaca de sânge pe care nisipul o absorbea rapid, ridică pe neaşteptate botul şi începu să mârâie.

Sirio nu-l luă în seamă şi începu să încarce Renfield-ul, fluierând. Oţelul ţevii era fierbinte, iar vânătorul suduia de fiecare dată când degetele veneau in contact cu una sau alta din părţile metalice expuse soarelui. În cele din urmă, vârî o batistă pe sub cureaua tolbei de vânătoare ce-i tăia umărul şi fluieră după câine. Dar animalul nu mai era acolo...

Sirio bombăni o ocară nedesluşită şi o luă din loc fără să mai aştepte. O să ştie el, *El Pero*[2], să-l găsească.

De jur-împrejurul lui marea era netedă, strălucirea ei sub soare rănind privirea. Sirio ştia că e prea devreme ca să reia vânătoarea, detunătura pusese iguanele pe fugă până în fundul găurilor lor şi trebuia să aştepte ca frica să li se şteargă încetul cu încetul din creier pentru a le vedea reapărând una câte una, siluete dintr-un alt veac, jalnice şi groteşti.

Sirio traversă plaja. Fire de iarbă măruntă şi uscată îi iritară tălpile, însemnând frontiera dincolo de care pădurea îşi reintra în drepturi, apoi umbra copacilor mari îl acoperi. Nicio boare de vânt nu mişca frunzele, iar temperatura urca, încet, inexorabil. Sirio respira cu greutate, cu gura deschisă, ca şi cum arşiţa ar fi sfârşit prin a dizolva oxigenul, lăsându-i plămânii să se epuizeze zadarnic umplându-se iar cu bioxid de carbon. Se aşeză în mijlocul soarelui întunecat pe care-l desena pe sol silueta unui palmier. Prundul îi juca pe dinaintea ochilor. Brusc, *El Pero* reapăru. Ţâşnise dintre trunchiuri iar acum, înfipt solid pe labe, scheuna cu ochii aţintiţi asupra stăpânului său. Muşchii înnodaţi, deja gata să se destindă, fremătau sub blana neagră. Smuls din somnolenţă, Sirio înjură. De când cu accidentul, câinele se comporta uneori bizar, şi te puteai chiar întreba dacă nu-şi pierduse facultăţile de vânător. Omul înclină capul în tăcere. Era o poveste idioată.

[2] În spaniolă, câine.

Într-o seară când revenea de la pândă, cu arma sub braţ, surprinsese doi puşti din sat în cabana sa, cu mâinile pline de peşti afumaţi şi, în mod vizibil, ocupaţi să-i prade proviziile fără nici cea mai mică remuşcare. Îi sancţionase de îndată, cu lovituri de curea, aşa cum se cuvine în asemenea cazuri. Surprinşi în flagrant delict, copiii nici măcar nu avuseseră reflexul de a o lua la fugă. Trebuie mărturisit că spectacolul oferit de Sirio, care urla înjurături cu gura sucită, îi ţintuise de sol. Accidentul avusese loc a doua zi. Dintotdeauna, câinele obişnuise să se joace cu copiii din sat. În labirintul barăcilor de scânduri se organizau partide formidabile în care animalul avea rolul său. Ceea ce adora el mai presus de orice era să fugă după o minge de cârpe, s-o prindă din zbor ca pe un vânat, s-o aducă, apoi s-o ia de la capăt neobosit. În dimineaţa aceea, mingea conţinuse o petardă enormă, mare cât o lumânare, furată din lada pompierilor-genişti cu ocazia ultimului joc de artificii.

El Pero îşi pierduse mai mulţi dinţi în toată afacerea şi i se crăpase cerul gurii. De-atunci nu mai lătrase niciodată, scoţând doar mici schelălăituri dureroase, scrâşnete răguşite şi surde care omului îi făceau poftă să-şi astupe urechile cu mâinile.

Sirio scuipă, scârbit.

Era o crimă, se vatămi un asemenea animal care, lucru deloc neglijabil, mânca foarte puţin.

Schelălăielile se stinseseră în gâtlejul câinelui, dar nu-şi schimbase poziţia, legănând uşor capul şi scoţând o limbă cu sgănci. Gâfâia, încăpăţânat.

Sirio se scutură. Asta-i aducea aminte de vânătoare, când câinele găsea câte ceva. Se ridică, făcu un semn şi i se alătură animalului. *El Pero* demară dintr-un zvâcnet al şalelor, afundându-se între copaci. Era deprins cu jungla şi se deplasa rapid, reperându-şi drumul dintr-o ochire. Se îndepărtaseră de plajă, când Sirio auzi zgomotul... Era un fel de ronţăit susţinut pe care-l mai auzise el în viaţa sa de braconier, dar căruia astăzi nu reuşea să-i determine originea.

Acum câinele înainta încet, cu botul deschis, la pândă. Înlăturând lianele, Sirio lungi gâtul.

— Puta[3]!

Îl străbătu un frison. Scârţâitul care avansa printre trunchiurile putrede. Ronţăitul…

Erau furnici roşii.

Se aflau încă la o bună distanţă, dar putea vedea coloanele lungi împestriţând copacii doborâţi, reîntâlnindu-se, contopindu-se în băltoace mobile. Porcăria dracului! Era gata s-o ia la goană spre prund când privirea îi căzu pe urna culcată la pământ şi fixată locului cu pietre mari. O jeringura!

O oală de sacrificiu, enormă, ameninţătoare. Ridicate în picioare, ulcioarele astea monstruoase aveau înălţimea unui om. La nivelul capului şi al picioarelor, găuri mari fuseseră practicate în modelaj pentru a permite accesul furnicilor. Câteodată, se mai găseau la întâmplare aceşti supravieţuitori ai credinţelor străvechi. În general se sacrifica o capră sau un porc, dar Sirio auzise spunându-se că anumite secte ermetice nu se dădeau înapoi nici de la sacrificiul uman. Se opri, cu ochii fixaţi pe carapacea de pământ roşu. Odată intrat înăuntru, nimeni nu mai putea scăpa, argila arsă avea mai mulţi centimetri grosime. Ridicând patul Renfield-ului, izbi din răsputeri. Un ciob al urnei îi zgârie piciorul, dar nimic mai mult. Jeringua se ţinea tare. De-acum, Sirio năduşea abundent, înţelese că nu-i va veni niciodată de hac în acest fel şi îngenunche. În faţa lui, clocotul viu se prelingea peste ierburi. Curgea, câştiga teren, îi veni să verse. Cu repeziciune, armă puşca, introduse ţeava într-unul din orificii şi împinse până când simţi peretele opus al oalei. Protejându-şi faţa cu antebraţul, trase.

Pământul ars zbură în bucăţi, iar Sirio auzi o schijă şuierându-i la zece centimetri de ţeastă. Ulciorul decapitat lăsa să se zărească două picioare desculţe. Le apucă de glezne, trase. Indianca apăru, fără cunoştinţă. Era goală, dar i se legaseră împrejurul gâtului şi al coapselor coliere rituale. Pântecul, enorm, oferea spectacolul unei sarcini ajunse la termen. Nu mai era timp de stat pe gânduri; încordându-şi muşchii o aruncă pe tânăra femeie pe umăr şi o luă din loc ca un nebun, cu *El Pero* pe urme. Cu inima cât un purice de

[3] Lb. spaniolă, cățea.

frică, parcurse cei două sute de metri ce-l despărţeau de plajă într-un timp record, indiferent la lianele ce-i biciuiau faţa, la gropile în care-şi sucea gleznele. Nu se opri decât când strălucirea soarelui îl făcu să închidă ochii. Merse până la barcă şi se lăsă să alunece între stânci. Pieptul său, cu fire de păr negre şi umede, emitea un vâjâit de forjă în plină activitate, iar sudoarea îi ardea ochii. În spinare, femeia se simţea tot mai grea; o culcă pe fundul bărcii.

După un scurt răgaz de odihnă începu să împingă luntrea, îngenuncheat pe nisip, incapabil să se ţină pe picioare.

Câinele alergă în întâmpinarea valurilor, săltând prin exploziile de spumă. Sirio îi făcu semn să urce şi încalecă parapetul de lemn când barca începu să plutească.

El Pero i se alătură dintr-un salt, cu blana udă, linsă. Sirio aplecă ochii: fata zăcea prăbuşită pe spate între banchetele de lemn; avea păr negru, foarte neted şi o faţă mică, bosumflată, impenetrabilă.

Traversă golful cu bătăi prelungi de vâsle, sfidând muşcătura soarelui. Creştea în el o excitaţie înăbuşită. Era ca descoperirea unei patimi uitate, a unei iubiri stinse şi despre care te întrebi deodată cum te-ai putut lăsa – fie şi numai o secundă – sufocat, redus la starea de jar aprins mocnind sub cenuşă.

Barca lunecă în lungul debarcaderului ce ducea spre sat şi se opri sub piloţi în franja de nămol ce mărginea prundişul. Cu nesfârşite precauţii, o ridică pe tânăra leşinată şi sări în mâl, cu câinele pe urme.

Cabana, construită la periferia *bidonville-ului*[4], îşi înălţa ansamblul de scânduri desperecheate la o zvârlitură de băţ de valurile muribunde. Sirio rămase nemişcat o secundă, cu ochiul treaz, asigurându-se că greaua camionetă garată pe axul drumului îl ascundea într-adevăr privirilor. În orice caz, soarele dogoarea prea tare şi era ora siestei. Prea puţine riscuri ca vreun hoinar să-l surprindă asupra faptului.

O luă la fugă, alergând stângaci, cu genunchii îndoiţi, împrăştiind nisipul la fiecare pas. Când nu-l mai despărţeau decât doi metri de uşă, aceasta se deschise şi Maria, soţia lui, apăru încadrată în dreptunghiul uşorilor culeşi de cine

[4] Așezare încropită din gunoaie, denumire folosită Africa de Nord si Franta.

ştie pe unde. Nu se remarca la ea, decât eternul tricou de care nu se despărţea niciodată şi pe care i-l întindeau mingile mobile ale sânilor cu piele lăptoasă. Părul galben cu şuviţe grase strâns coc nu făcea decât să-i accentueze aerul ursuz şi ridurile ce-i brăzdau fruntea.

— Ce e? latră ea cu o privire lipsită de blândeţe spre burta întinsă a fetei leşinate.

Sirio nu răspunse, ridică din umeri şi pătrunse în baracă. Mirosul de saramură şi de ulei rânced i se opri în gât. Unica fereastră, obturată cu un panou de placaj, nu lăsa să intre decât o lumină chioară ca de priveghi, încleind adunătura heteroclită de obiecte îngrămădite în lungul pereţilor.

— Eşti nebun, îi suflă în spate Maria, n-ai avut destule necazuri pân-acum? Iar o iei de la capăt! Asta e! O iei de la capăt!

Pe dedesubtul furiei, angoasa răzbătea în triluri vibrante. Sirio nu o luă în seamă şi depuse indianca pe cea mai apropiată rogojină. De îndată, o rază de lumină poposi rotunjindu-se pe sfera abdomenului, împărţind-o în două la înălţimea ombilicului, precum linia ecuatorului pe un mapamond.

— Sunt sigur că-i un caz nou, gâfâi Sirio ca pentru sine, cei din tribul ei au văzut-o imediat, o dăduseră prada furnicilor.

Maria ridică din umeri cu nepăsare.

— Poate că au avut dreptate. Era singurul lucru de făcut. Nu crezi c-ar fi mai bine să dai uitării toate astea? După anii care-au trecut...

Făcu un gest cu mâna pentru a o opri, pradă surescitării. De douăzeci de ani nu se mai cunoşteau, practic, cazurile de acest gen.

Semnele se manifestaseră într-un mod cu totul neaşteptat. Sirio îşi mai amintea şi azi, cu o precizie halucinantă, ca de un biet ritual al arcanelor morbide, în 31 mai, cu o oră înainte de închiderea muzeului, craniul de pitecantrop din Java a explodat în vitrina sa, sub ochii a cincizeci şi trei de vizitatori. Resturile, toate de mărime identică (pătrate cu latura măsurând exact 3,1416 centimetri), înlăturau orice ipoteza vizând să demonstreze caracterul accidental al fenomenului. Câteva zile mai târziu, maşinile de calculat din

lumea întreagă dădeau o nouă rădăcină pătrată a numărului trei. S-a observat la toţi conducătorii diferitelor religii recenzate la zi inversarea sensului circulaţiei sangvine. Timp de două luni consecutiv, ouăle găinilor n-au mai avut gălbenuş, mase albe perfecte cărora niciun nucleu de culoare nu mai apărea să le tulbure integritatea. S-au reperat aisberguri plutind cu capul în jos, sfidând legile fizicii. Luminările şi făcliile şi-au permutat cele trei porţiuni ale flăcărilor care, pe parcursul a douăzeci şi opt de zile, au oferit o inimă calorică pentru un vârf întunecat, contrar a tot ceea ce se putuse observa până atunci.

Da, au fost semne evidente, chiar dacă extrem de misterioase. Sirio care, în vremea aceea, lucra într-o grădină zoologică, putuse constata ciudăţenii la comportamentul animalelor. Lebedele au încremenit în mijlocul peluzelor, după figuri precise şi invariabile. Peştii, în fundul bazinelor, nu s-au mai deplasat decât în bancuri curios rânduite. Urşii s-au imobilizat în voia unei geometrii rigide ale cărei segmente, imuabile, se ordonau după unghiuri precise. Din cuşcă-n cuşcă se regăseau dispuneri hieratice, obscure, pe care studiile asupra obiceiurilor animale nu le catalogaseră niciodată până atunci; „... figuri ale paradei rutului", avansau specialiştii fără a le prea veni nici lor să creadă. Nu de aşa ceva era vorba, Sirio o ştia perfect. Mergea din fosă în fosă, cu un bloc de schiţe în mână şi un metru de măsurat ieşindu-i din buzunarul halatului de lucru. Efectua relevee precise, ca un amator de şah notând febril amplasamentul de neînţeles al pieselor campionului său favorit.

— Priveşte! i-a strigat el într-o seară Mariei, priveşte! Era evident!

Femeia a ridicat din umeri şi şi-a cufundat din nou mâna în spuma veselei Nu, nu găsea nimic evident, chiar nu găsea. Şi totuşi, totul era evident: ordinea, proporţiile, unghiurile...

După-amiază, Sirio se declarase bolnav pentru a putea merge la biblioteca municipală. În timp ce stătea la coadă ca să-l întrebe pe responsabil dacă desenele etalate pe blocul său nu-i aminteau de ceva anume, un bătrânel remarcase peste umărul lui:

— Ei, vă interesează astronomia?

Pe dată, Sirio completase un bon pentru a obţine o harta celestă. Bine făcuse. Totul era acolo, cum de nu se gândise mai devreme? Figurile descrise de către diferitele animale corespundeau fiecare unei anume constelaţii. *Ursa major*, *Ursa minor*... Lebăda, Peştii, Capricornul, Lupul... Dobitoacele, răspunzând nu se ştie cărei porunci, îşi orânduiseră turmele sau stolurile ca după un curios calc al stelelor. Nu făcuseră decât să reproducă pe peluzele grădinii zoologice o hartă a cosmosului supunându-se tuturor criteriilor matematice în vigoare. Urşii mimau Ursa Mare sau Mică, leii *Leo minor* sau *Leo major*, maimuţele...

Sirio era uimit. Triumful său, însă, a fost de scurtă durată. A doua zi, sosind la parcul de atracţii, a putut constata că toate cuştile erau goale.

— Ţine-ţi botul şi ocupă-te de cepele tale! i-a ordonat contramaistrul când a dat să pretindă explicaţii. A tăcut, camuflând, sub aparenţa de nepăsare un ochi în alertă. Nu i-a trebuit mult timp ca să descopere dincolo de gratii, sau în apa tulbura a acvariilor, urme vizibile de sânge. Noaptea, s-a ascuns în grota cimpanzeilor, aşteptând ca locurile să rămână pustii pentru a-şi continua ancheta. Spre miezul nopţii, în cel de-al treilea subsol al antrepozitelor, într-o sală enormă, cenuşie şi betonată, s-a împiedicat de masa compactă a trei sute douăzeci şi şapte de cadavre, populaţia totală a grădinii zoologice. Urși, cai, tigri, lei, lebede. Toate erau acolo, cu capetele zdrobite de explozia gloanţelor dum-dum, ocean de blănuri şi pene unde încă mai clefăiau franjele unei spume purpurii. Rămăsese un lung răgaz imobil, fascinat de această arcă a lui Noe devenită cimitir, abator. O piramidă de bidoane de benzină înălţată în grabă, ca un curios colnic funerar, lăsa să se ghicească mormântul ce se promitea a fi rezervat nefericitelor victime. Fugise, terorizat, urmărit de fixitatea acelor pupile moarte şi, o oră mai târziu, Maria trebuise să-i smulgă din mâini sticla de rom alb pe care o dădea de duşcă pe nerăsuflate.

Ziarele vorbiseră de o epidemie. „Dizenterie infecţioasă prezentând riscuri de contagiune pentru om”, au anunţat comunicatele televizate, „măsurile profilactice i-au determinat pe veterinari să ordone închiderea provizorie a

menajeriei şi sacrificarea pensionarilor acesteia...” Era fals, bineînţeles. Sirio ştia mai bine ca oricine că animalele se găseau într-o formă excelentă. Nu, nu era vorba decât de o manevră de epurare declanşată fără nicio îndoială de către un puternic funcţionar al Ministerului de Interne.

Fugise. Fără a lăsa adresa. Nu ţinea să sufere aceeaşi soartă cu animalele. Cineva l-ar fi putut vedea pe când îşi efectua măsurătorile, putea să fie denunţat. Contramaistrul, care-l detesta, nu şi-ar fi refuzat plăcerea de a-l înfunda. Plecaseră în plină noapte, fără a lua cu ei niciun lucru, în ciuda vociferărilor Mariei şi a plânsetelor copilului. Sirio rămăsese inflexibil, avea dreptate şi o ştia. După câteva săptămâni, scandalul primelor naşteri a eclipsat toate celelalte evenimente din lume.

— Am ştiut eu! clama el cât era ziua de lungă. Am ştiut eu!

Săriseră din hotel in hotel până la frontieră, sub nume false, consumându-şi toate economiile, în cele din urmă cumpăraseră camioneta de la un circar bătrân şi bolnav. Era un microbuz „Schwenck” de tablă gri, înălţat pe roţi, croit după modelul ambulanţelor militare şi complet etanş. Pe flancul drept culisa un panou, descoperind o deschizătură laterală de şaizeci de centimetri: teatrul de marionete. Maria, bineînţeles, strâmbase din nas. Vroia o „casă adevărată” şi i se părea indecent să facă bucătăria într-un dulap-jgheab-reşou-cămară, să doarmă pe banchete pliante şi mai ales, mai ales, să trebuiască să cedeze locul unei armate de păpuşi cu cap de ghips ale căror escuade[5] în roabe galbene, roşii sau albastre invadau toată partea dinapoi a vehiculului.

„Ilustra companie”, anunţau literele mari şi multicolore şerpuind în jurul farurilor şi pe aripi. „Micul teatru al lui Mario Cavalcando şi al Signorei Petronilla”. Sirio nu socotise util să schimbe rolul social al firmei. Lăsase să-i crească mustaţa şi se descurca de bine de rău cu micile figurine de ipsos pe care cel mai mic şoc ajungea ca să le făcu să pocnească precum nişte ciudate fructe cu miezul de cretă. Erau marionete-bust, a căror manipulare nu prezenta nicio dificultate. Ajungea să întinzi mâna şi să agiţi degetele prin

[5] Ceată mică.

scurta robă de tafta pentru ca personajul să prindă viaţă. Bătuseră drumurile de ţară, povestind istorii cu jandarmi şi hoţi care stârneau hohotele de râs ale puştimii. Seara, Sirio se instala la volan şi punea radioul in surdină, atent să nu-i trezească pe Maria şi pe copil, care dormeau în spate, dar deja cenzura îşi desăvârşise opera şi declaraţiile incendiare din săptămânile precedente dispăreau în prezent sub acumularea „dezminţirilor ştiinţifice", a comentariilor ironice şi condescendente. „Psihoză colectivă", spuneau specialiştii, „escrocherie gigantică", răcneau alţii. Foarte repede, Sirio înţelese că nu mai putea aştepta nimic de la sursele de informaţie oficiale, încetă să mai tortureze butonul pentru schimbarea lungimilor de undă, pentru a se prăvăli peste micile publicaţii şapirografiate care începeau să prospere în cafenelele săteşti. Aceste fascicule slinoase erau mai vioaie decât mass-media cu căluş în gură; sub acoperirea science-fiction-ului, se vehiculau ştiri confidenţiale de maximă importanţă. Totul era să te pricepi la cititul printre rânduri, iar el, Sirio, n-avea probleme. Două sute nouăzeci şi patru de naşteri simetrice, cu fotografiile alături. Ce putere aveau teoriile psihosomatice faţă de aşa ceva? Maria detesta să-l vadă cufundându-se în studiul micilor broşuri pe care chioşcurile le vindeau în prezent pe sub tejghea, detesta să fie numită „signora Petronilla" când se ducea la cumpărături, detesta în bloc această „viaţă de nebuni!"

— Ceea ce e pe cale să se întâmple este o nebunie! obiecta Sirio şi-şi relua căutarea.

Timpul lucra totodată pentru şi contra lui. Contra lui, în măsura în care comisiile de cenzură, din ce in ce mai vigilente vegheau să retragă din circuite tot ceea ce – de aproape sau de departe – atingea „subiectul". Pentru el, dat fiind că un anume soi de uitare şi apatie a maselor îi permitea să acţioneze într-ascuns cu riscuri minime, încet, puzzle-ul se reconstituise. Fusese nevoie să treacă ani de zile. Mulţi ani. Copilul murise la două luni după ce-i sărbătoriseră a cincisprezecea aniversare. O infecţie la intestine, după ce băuse apă poluată din fântâna unei ferme abandonate. Maria trecuse cu greu peste această încercare.

— E din vina porcăriei ăsteia de existenţă pe care-o ducem!

urla ea în serile de depresiune. Nici măcar o casă n-avem! Nici măcar un bufet unde să ţinem vasele! Farfurii şi căni de carton!

La trei ani după moartea copilului, avuseseră un alt băiat, un puşti firav şi taciturn, destul de dibaci totuși cu mâinile ca să poată făuri noile capete ale păpuşilor sparte. Dar şi el îi părăsise pentru a se îmbarca la bordul unui super-cargobot. Nu-l mai revăzură niciodată.

Sirio suporta foarte bine această viaţă obscură. Cercetările lui avansau repede şi prefera anonimatul faţă de luminile primejdioase ale renumelui. La scurt timp după „evenimente” apăruse, bineînţeles, un profet. Predicase noua religie cu o fervoare extraordinară, adunând mii de fideli până în ziua când o grenadă îi pulverizase tribuna în plin centrul stadionului unde ţinea o conferinţă. Atentatul fusese, în mod evident, teleghidat de către seizii[6] guvernului în funcţie şi, pentru mai multă siguranţă, s-a ajuns până la a pune comandouri gata de orice să distrugă relicvele sfântului, expuse în cele zece biserici înălţate pe traseul pelerinajului său. Grupe de paraşutişti mascaţi au năvălit astfel în criptele sacre, arzând cu aruncătoarele de flăcări sărmanele rămăşiţe recuperate după explozia care-l costase pe profet viaţa: mâini, picioare, fâşii de piele, fragmente de viscere. Toate astea, în unicul scop de a împiedica orice viitoare tentativă de clonare. Sirio, în ce-l priveşte, colecta informaţii, indiscreţii. Se îmbăta cu infirmierii de la anumite spitale, cu slujbaşii crematoriilor, cu cioclii, cu patrulele de sticleţi. Toată lumea îl cunoştea pe „Mario Cavalcando” şi pe acra „Petronilla”. Se sporovăia, se şuşotea „O fac numai pentru că am încredere-n tine, să nu mai spui la nimeni, dar...”. Sirio asculta. Nota toate aceste declaraţii de oameni beţi într-un colţ al creierului, triindu-le mai târziu, când camioneta devora drumul, noaptea, în liniştea autostrăzilor pustii. Prin intermediul acestor relaţii de cafenea reuşise să obţină un număr impresionant de certificate, de recomandări, de permise de liberă trecere şi de acces la informaţii. Nu mai era un saltimbanc, ci un artizan cunoscut şi onorabil. Patrulele nici măcar nu-l mai opreau când se

[6] Rândaș, grăjdar (la curtea domnească).

întâmpla să le taie calea, era salutat cu o ridicare de mină sau făcându-i-se cu ochiul. Ajunsese un om bine văzut...

Această trudă de furnică sfârşise prin a-şi arăta roadele. După nenumărate tentative eşuate reuşise să depisteze „locul”. Locul secret unde...

Se scutură. Pe aşternutul mototolit, indianca îşi crispa pumnii ca sub efectul unui prodigios travaliu intern. Pentru a-i înăbuşi ţipetele, Maria îi înfundase cârpe în gură.

— Nu-i momentul s-o audă cineva! obiectase ea pentru a reteza din scurt orice reproş. Știi ce te poate costă să-i ajuţi pe oamenii ăştia! Trebuia s-o fi lăsat acolo unde era, era cea mai bună soluţie! Cea mai bună!

Sirio înălţase din umeri. Pe pat, fata se zbătea sub uriaşa băşică a pântecului ei lucind de sudoare. Coapsele desfăcute se agitau spasmodic, iar Maria trebuise să-i lege gleznele.

— O să nască! sughiţă Sirio. O să nască!

Maria îi aruncă o privire rea. Zumzetul muştelor umplea cabana peste pragul suportabilului. O scurgere se prelinse în fine din sexul dilatat al indiencei, pătând cearşaful, iar Maria slobozi o înjurătură.

— Asta e!

Sirio simţea că-i trepidau picioarele, nu lipsea mult să se lase să cadă pe solul de pământ bătătorit, cu capul în mâini.

— Idiotule! scuipă nevastă-sa. Eşti alb ca un mort, ieşi afară.

Nu, vroia să vadă totul, totul. Lucrul se năştea între picioarele tinerei fete leşinate, ceva lucios, argintat.

— Găleata! strigă Maria, care ghicise deja. Repede!

Sirio fugi spre mare, umplu recipientul din creasta unui val şi reveni, sucindu-şi gleznele. Un obiect ramificat ieşea în prezent din vaginul lărgit, un obiect ce biciuia partea interioară a celor două coapse, ca o coadă... O coadă de PEŞTE. Maria apucă înotătoarea-coadă cu toată mâna şi o trase cu o smucitură scurtă, eliberând animalul ale cărui branhii stacojii palpitau cu mare iuţeală.

Cu un gest dezgustat, îl aruncă în găleată stârnind o jerbă de stropi.

— S-a sfârşit.

Da, se sfârşise. Indianca îşi regăsise calmul, abdomenul i se

golea, lăsând să curgă un lichid spumos şi tulbure. Sirio îi tampona fruntea cu batista lui. În spatele său, Maria scoase un chicotit înăbuşit. Nu-i dădu nicio atenţie şi merse să se aplece deasupra găleţii de lemn încercuită cu fier. Animalul plutea cu burta în sus şi botul căscat.

— Era un peşte de apă dulce! Idioato! mugi el. L-ai pus în apă de mare, a murit!

— Vai de mine? făcu Maria pe un ton fals preocupat, îşi dădu seama că o făcuse anume. Furia i se potoli, în orice caz nu asta era important. Apucă strâns toarta recipientului şi ieşi din cabană pentru a-l vărsa pe nisip; imediat, *El Pero* se precipită, cu fălcile căscate, gata să sfâşie şi să înghită carnea albă a noului-născut. Sirio săltă din umeri şi se duse la camionetă, în care se şi instală cu o sticlă de rom alb la îndemână. Nu întârzie să se cufunde într-o inconştienţă năclăioasă De jur-împrejurul lui, marionetele acopereau pereţii vehiculului, ciorchini de capete colorate cu fizionomii caricaturale. Nasuri coroiate, negi, cucuie, bărbii în formă de galoş, dinţi de cal. Într-o zi – când toate se vor fi sfârşit – avea să sfărâme aceste mici cranii de cretă, să le zdrobească sub lovituri de ciocan prefăcând cele o mie de grimase în bălţi de praf alb. Să le...

Se smulse din somnolenţă a doua zi dimineaţă, spre prânz. Căldura din interiorul maşinii era la fel cu cea dintr-un cuptor de crematoriu. Ieşi clătinându-se, cu creierul în clocot, brăzdat de spasme dureroase. În umbra cabanei n-o găsi decât pe Maria.

— Am trimis-o de-aici azi în zori, aruncă Petronilla, nici n-a cerut restul! Prea fericită să fi dat peste un cretin de soiul tău.

Căuta vizibil gâlceavă. Sirio nu spuse nimic. După-amiaza ce se anunţa era prea importantă pentru a se mai gândi să risipească o energie preţioasă, în cuvinte zadarnice. Înghiţi rapid ultimele comprimate dintr-o sticluţă de aspirină şi inspectă materialul camionetei, căptuşeala din cauciuc şi închiderile etanşe, presurizarea cabinei, starea parbrizului. Bomboanele de oxigen şi măştile respiratorii. Spre orele două, hotărî să greseze ştergătoarele de parbriz al căror scârţâit îl agasa, unse portierele şi verifică direcţia. La trei,

zăvorî panoul culisant al teatrului şi se instală la volan, cu Maria alături. Nu schimbară nicio vorbă până la ieşirea pe autostradă. Mâinile lui Sirio tresăltau suplu pe volan, microbuzul gonea, înghiţind panglica cenuşie punctată de benzi galbene. Circulaţia era practic inexistentă, şoseaua gudronată atât de lată, atât de goală, i-ar fi putut servi drept pistă de aterizare unui superbombardier. Cu puţin înainte de bifurcaţia 49, semnalizatoarele roşii agăţate de glisiere îi mitraliară cu luminile lor intermitente, amintind proximitatea unui drum rezervat. Un panou metalic cu latura de şase metri îi împuşcă într-un trosnet de fulgere…

Atenţiune! *Părăsiţi sectorul public pentru a pătrunde în zona interzisă*! *Sunteţi sigur că posedaţi toate autorizaţiile necesare şi că vă aflaţi în măsură de a le prezenta agenţilor de control cărora le veţi întâlni în scurt timp patrulele*?

Sirio îşi simţi palmele acoperindu-se de umezeală. Cât despre Maria, îşi muşca frenetic buzele, iar gura maltratata dădea impresia că scăpase dintr-un viol colectiv. Acum drumul cobora spre centrul unui găvan înecat în ceaţă, o pungă de pâclă densă ale cărei falduri voalau lumina zilei, preschimbând razele de soare într-o lucire autumnală sau crepusculară. Silueta albă a unui poliţist în ţinută de piele răsări brusc în mijlocul şoselei. Părea că e singur şi neînarmat, dar Sirio ştia că nu trebuie să se încreadă; cât erau de lungi talazurile, sub copacii piperniciţi, pe gazonul rambleurilor, o teribilă reţea de mitraliere şi tunuri cu bătaie scurtă urmăreau goana camionetei de câteva minute încoace.

Atenţie! Proclama a doua pancartă, *urmează să vă angajaţi pe teritoriul roşu*!

Sirio frână. Casca cromată a agentului înainta spre ei. Omul examina diferitele permise, vizită maşina de la un capăt la altul, îi puse să se dezbrace pe marginea drumului, le pipăi hainele, controlă cu un deget expert că nu ascundeau niciun obiect în anus (vagin) şi-şi duse mâna la vizieră.

— Venim pentru o reprezentaţie teatrală, găsi util de precizat Sirio, arătând marionetele strălucitoare. Poliţistul nu-şi descleştă dinţii şi se îndepărtă, făcându-le semn să-şi

continue drumul.

Reintrară în camion fără a se gândi măcar să se îmbrace la loc. Ceaţa devenea atât de deasă încât trebuiră să aprindă farurile. Deodată, acul analizorului atmosferic sări pe o porţiune neagră marcată cu un cap de mort. Intraseră în zona otrăvită. Instinctiv, Sirio încetini. Centura de protecţie înconjura locurile ca un inel mortal, cerc de funingine din care doar câteva inhalări erau de ajuns ca sa tetanizeze muşchii respiratorii, blocând cuşca toracică într-o imobilitate definitivă. Prin parbriz se putea urmări lenta întindere a eşarfelor neguroase jos, peste câmpii. Pământul prezenta aspectul unui şes arid şi bolovănos a cărui uniformitate se găsea ici şi colo întreruptă de cadavrul câte unei păsări imprudente doborâtă în plin zbor de gazele ucigătoare. Sirio ştia ce urma să se petreacă. De-abia va fi trecut camioneta pragul, că-i vor și suda portierele ca să le alunge orice poftă de-a coborî. Pe toată durata spectacolului, aveau să fie nevoiţi a rămâne în interiorul maşinii, abţinându-se cu străşnicie să arunce vreo privire în exterior. Dealtfel, pânza fundalului în faţa căruia se deplasau păpuşile se întindea obligatoriu peste o placă de tablă groasă, lipsită de obişnuitele ferestruici ascunse care îi permiteau mânuitorului să-şi vadă publicul. Nu, vor fi reduşi la a-şi mişca mâinile orbeşte; la a-şi striga dialogurile cu ajutorul unui megafon. Maria întrerupse tăcerea:

— De ce a examinat marionetele atât de scrupulos? șopti ea ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi. Sirio se amuză în sinea lui. Nu înţelegea niciodată nimic. Niciodată. Ridică piciorul, căutând să se orienteze, consultând planurile afişate pe tabloul de bord. Mai coti o dată la stânga. Frână.

— Aici e, rosti el abia auzit, mă duc.

Femeia îl privi nevenindu-i să creadă, cu ochii măriţi de spaimă.

— Eşti nebun! Nu trebuie să ne oprim! Or să ne-ntrebe de ce am întârziat!

Sirio făcu un gest de nerăbdare.

— Voi zice că m-am rătăcit în ceaţă, pune-ţi masca, deschid portiera...

Maria se aruncă pe inhalatorul căruia îi încheie cureaua la

ceafă. Acum ţeava neagră părea să-i ţâşnească din gură ca un tentacul inelat, sau precum o trompă, racordând-o la micul recipient galben pătat de rugină. Înainte de a elibera uşa făcu şi el la fel apoi luă târnăcopul agăţat deasupra capului. Era o sculă militară cu vârf pliant, oxidată de vreme. Sări pe pământ, umezeala i se caţără în lungul picioarelor ca o clisă impalpabilă şi-şi dădu seama că era încă gol. În faţa lor, la câţiva metri mai jos, se deschidea portalul cimitirului. Un cimitir cu ziduri gârbovite şi acoperite de muşchi, aşa cum se pot vedea în vecinătatea cătunelor părăsite. Grilajul de fier forjat era blocat deschis pe jumătate, iar aleea presărată cu pietroaie mari. Frânturi de marmură, poate.

— Vino.

Îl urmă după o ultimă privire neliniştită spre camion. Era atât de întuneric încât trebuiau să mijească ochii pentru a încerca să se orienteze. Sirio parcurse un prim şir de morminte. Mici morminte rectangulare din marmură albă, nedepăşind niciunul lungimea de un metru. Cavouri de copii, ornamentate cu îngeraşi de stuc surâzând cu beatitudine forţată. O întreagă imagerie de curbe moi şi catifelate, cu ochi goi şi care, pe fundalul ceţii, lua dintr-o dată aluri ireale. Nu putea întârzia mai mult. Alese o dală la întâmplare şi se opinti pentru a o da peste cap. Sicriul scurt, îngust, răsună sub avalanşa de pământ şi pietre stârnită astfel. Sirio ridică târnăcopul şi îl repezi cu toată forţa de care era în stare. Capacul se despică pe lung, ţăndări zburară în toate direcţiile. Maria închisese ochii… Sirio exulta. Smulse ultimele scânduri şi se aplecă peste ladă.

— Priveşte! Priveşte!

Femeia făcu câţiva paşi timizi prin pietriş, cu pupilele dilatate de groază. Sirio îşi introduse mâna în coşciug, degetele sale cotrobăind prin blana albastră şi stufoasă pe care timpul petrecut sub pământ n-o afectase in niciun fel. Ursul de pluş ce se odihnea pe fundalul minusculului sicriu, umplându-l cu totul, părea că-i priveşte cu ironie, săgetând spre cer dintr-o insolentă limbuţă de fetru. Sirio fierbea de excitare. Cu câteva lovituri de târnăcop mai degajă alte patru morminte, scoţând la iveală un iepuraş, o oaie şi două pisici de cârpă împodobite cu clopoţei. Jucării, nimic altceva decât

jucării. Timpul trecea foarte repede, n-avea răgaz să-şi savureze victoria, puse pietrele la locul lor, mătură aşchiile de lemn şi o luă înapoi spre camionetă, trăgând-o după el pe Maria ca pe o somnambulă. Când trecură de grilaj, Sirio mai aruncă o ultimă privire spre placa de aramă coclită încrustată cu litere înalte şi înclinate:

„*Anexă a penitenciarului Funnyway. Cimitirul deţinuţilor*."

Trânti portierele, porni presurizarea şi demară într-un urlet de pneuri. Îl umplea o exaltare formidabilă. Se întoarse spre Maria, ţipând în mască pentru a se putea face auzit:

— Acum înţelegi de ce copoiul cerceta marionetele? Vroia să se asigure că niciuna dintre ele nu reprezintă un animal. Niciuna dintre ele nu reprezintă un animal! Nici lup pentru bunicuţa, nici corb pentru vulpe!

Tăcu, concentrându-şi atenţia asupra drumului. Zece minute întindere. Va susţine că a nimerit într-un făgaş, nimeni n-a să poată spune contrariul...

Microbuzul gonea prin coconul albicios al inelului de siguranţă pe care foarfecele farurilor cu greu reuşea să-l străpungă convenabil... într-un moment aveau să se afle la Funnyway.

... la Funnyway.

Capitolul 2

Nath deschise palma, lent, dezlipindu-şi degetele unul câte unul de linguriţa de plastic albastru. Obiectul se înfipse în mijlocul farfuriei de porţelan smălţuit cu flori mari, stârnind uriaşe stropituri brune de fiertură cu miere. O picătură zaharisită i se lipi pe obraz, chiar sub ochi, înainte de a începe să se prelingă ca o lacrimă făinoasă. În gât i se oprise un nod. Baveţica îl sufoca. Avea să plângă, o ştia. Greşise neglijându-şi siesta, acum îi cădea capul de oboseală, iar mierea îi năclăia limba cu savoarea ei dulceagă. Îşi căută gura cu un deget ezitant, incisivii îşi găsiră de îndată locul pe unghia înmuiată, deformată de orele lungi de supt degetul. Sugea cu sunete umede, reconfortante. Ar fi vrut ca doica să vină şi să-l ia în braţe, să-l ridice pentru a-l duce spre patul cu cearşafuri constelate cu omuleţi roz, paiaţele acelea cărora îi plăcea să le mototolească faţa înainte de-a dormi. În orice caz, era o zi proastă. Castelul de cuburi se dărâmase de două ori încă înainte de-a fi putut înălţa turnul cel mare cu acoperişul său conic roşu, atât de amuzant. După aceea îşi prinsese mâna într-o roată a tricicletei şi de-atunci pielea îi rămăsese albastră de tot. Nu îndrăznea cu adevărat s-o privească, rănile continuau să-l sperie puţin. Într-o zi avea să moară, era sigur. „Nisipul e plin de murdărie”, spunea mereu Dorothee, „dacă faci buba, trebuie să-i arăţi doicii”.

Nath ştia că rău făcuse ascunzându-şi vânătaia, dar se temea de sticluţele întunecate cu mirosuri acide pe care guvernantele le extrăgeau din dulăpioare însemnate cu o cruce roşie, agăţate sus pe pereţi, foarte sus, aproape de tavan. Acum fiertura era rece. Dealtfel nici nu-i era foame, deloc nu-i era foame. Era o zi proastă. Se simţea puţin bolnav, ca atunci când urmează să-ţi curgă nasul şi te-nţeapă în gât. Atunci picioarele sunt moi şi transpiri şi miroase urât. Lui Nath nu-i plăcea să fie bolnav. Uneori îi era aşa de rău că făcea pipi în chiloţi. Dorothee îşi râdea de el: „Faci pipi anume pentru ca nana să se ocupe de tine!” Nu greşea întru totul. Nu, nu.

Zbătându-se, reuşi să-şi desfacă baveţica slinoasă. Detesta momentele acelea ceţoase când toate i se păreau prea mari,

iar el mic de tot, înainte ca – după câteva secunde – să se simtă crescând precum copiii din poveşti când au băut licoarea magică iar picioarele li se lungesc, se lungesc!

Se îndepărtă de masă, cu greaţa în vârful buzelor, asta era, iarăşi îi creşteau picioarele. Culoarul îi juca înaintea ochilor şi patul cu capetele de dovlecei roz care râdeau arătându-şi dinţii mari ca nişte clape de pian. Îi plăceau mult pianele, bombarda claviatura cu pumnii. „Am să vărs!” Faptul se aprinse în craniu ca un semnal de alarmă. O luă la fugă. Nu trebuia să vomite pe mochetă, nu, asta însemna murdărie şi proastă creştere. Şi era dezgustător. Se împletici spre lavabou şi-şi aplecă spre cuva de email capul cu o fracţiune de secundă înainte ca stomacul să i se golească în jeturi prelungi. Când sughiţurile îi slăbiră, ridică fruntea. Se simţea puţin mai bine, dar nu chiar grozav, ca a doua zi după o beţie straşnica. Îşi trecu o mână peste faţă, peste obrajii ţepoşi neraşi de trei zile. Greaţa se mistuia, avea senzaţia că iese dintr-o comă artificială. Îşi apropie mult nasul de oglindă, observându-şi fără indulgenţă micile riduri de la colţurile ochilor, începutul de calviţie ce-i prelungea tâmplele. „Golfurile!” Nu-i trebui mult timp de gândire pentru a-şi da seama că iarăşi avusese unul din momentele acelea afurisite de regresiune. I se putea întâmpla indiferent când, indiferent unde. Lepădă pijamaua, pe care boabe de mazăre roz se amestecau cu suzete multicolore. Avea un trup osos, cu burta cam moale, acoperit de pilozităţi abundente. Făcu duş cu apă rece încercând să nu se privească în oglinda mare de pe perete. Nu-i plăcea propria goliciune şi, dealtfel, se străduia să facă întotdeauna dragoste pe întuneric. Se şterse. Pe piept, în desişul firelor de păr, se distingeau areole anormal dezvoltate pentru un bărbat. Această particularitate îl jena. („S-ar zice că-s sfârcuri de sâni femeieşti!” De ani de zile, amantele ocazionale nu pierdeau niciodată ocazia de-a remarca.) Circumferinţele mari şi brune se aflau acolo ca o acuzaţie de hermafroditism ca indicele unei naturi „feminine”, întrerupse curentul electric. La încheietura mâinii, ceasul de oţel emise o serie de *bip*-uri stridente. Trebuia să plece fără întârziere. Deja ar fi trebuit să se afle în prăvălioara sa, ridicând oblonul de fier. Clienţilor nu le

plăcea ca fantezia să dea peste cap orarele oficiale. Trase repede o pereche de jeanşi, un tricou, nişte bascheţi scâlciaţi. Se mulţumea să fie băcan săptămâna asta, ţinuta neglijentă îl ajuta să suporte constrângerile acestei munci. Nu, un simplu şorţ albastru cu buzunar mare pentru carnet şi creion. Un creion gros, roşu lustruit, pe care să-l muşte cu savoare gustând trosnetele vopselei netede sub dinţi. Uneori şi-l strecura după ureche, dar avea urechile un pic cam clăpăuge iar creionul nu rămânea niciodată mult timp acolo. Luna trecută trebuise să ocupe postul de P.-D.G.[7] la banca centrală. O muncă păcătoasă şi plictisitoare, pentru care nu-l invidia nimeni. Bineînţeles, exista posibilitatea de a face pachete de bancnote. Bancnote galbene, bancnote roşii, verzi, dar repetarea îi trezea curând lâncezeala şi apoi îşi înţepa degetele cu ace şi imediat doicile soseau cu alcool, cu dezinfectant, cu leucoplast. Trebuise să ocupe postul până să i se fi tras din nou cartea.

În stradă, aerul rece îi făcu enorm de bine, pielea îl absorbea ca un burete avid de oxigen. Avu certitudinea că pielea îi redevenea netedă, că ridurile ce-i striau colţurile ochilor se ştergeau ca sub efectul unei creme dermice vrăjite. Roti manivela oblonului de fier cu o vigoare plăcută la vedere şi imediat şuvoiul clienţilor inundă prăvălia, începea baletul. Nath adora să-şi vâre mâna din raft în raft, alergând în căutarea câte unei, cutii de conserve cu eticheta colorată ţipător. Inimi de anghinare extra. Mazăre *Cassoulet*[8] veritabilă cu untură. Trăncăneala gospodinelor îi umplea urechile, iar gura lui îmbrăca haina amabilităţii pentru a lăsa să şiroiască banalităţi zaharisite: rochia cea nouă, coafura cea nouă, copilul care a mai crescut. Iar conservele îşi jucau hora lor etichetată. Spre orele cincisprezece închise magazinul, alese o cutie; fasole cu roşii şi se retrase în partea dosnică a prăvăliei cu gând să prânzească.

Acolo, ceva derapă. Ceva impalpabil care-i umplu venele cu un torent arzător şi veninos. „Nu mai credea”. Deschizătorul de conserve refuză să pătrundă prin tablă şi să decupeze capacul, ochii i se împăienjeniră iar în secunda următoare

[7] Președinte-Director General.

[8] Tocană de fasole cu file de gâscă, rață, oaie etc.

Nath îşi dădu seama că nu ţinea în mâini decât un cilindru de lemn masiv pe care fusese lipită o etichetă apetisantă. Un soi de butuc grijuliu şlefuit şi pictat cu vopsea argintie destinată să-i dea un aspect metalic. Cuprins de panică, se repezi în magazin, scotocind prin stelaje. Toate conservele se vădiră false, constând din ambalaje lipite pe bucăţi de lemn, cuburi, piramide, paralelipipede. Nici măcar un singur articol din stoc nu era real şi din zorii zilei, nu făcuse decât să vândă rondele botezate „bidoane de ulei de măsline virgine extra" sau...

„E normal", îi strigă o voce interioară, „ştii bine că nu e vorba decât de simulacre, nimeni nu se lasă înşelat..."

Nimeni nu se lăsa înşelat în afară de el, se cufunda prea adânc în activităţile sale, dând uitării realitatea.

Îşi smulse şorţul şi ieşi în stradă trântind uşa după el. Frecvenţa revenirilor la starea lucidă îl neliniştea cu adevărat, la fel cu modul lipsit de nuanţe în care i se întâmpla să se „prindă în joc". De ce se decupla tot mai des în vreme ce toţi ce-l înconjurau puteau rămâne sub control zile întregi? Îl încerca un sentiment de nedreptate amestecat cu spaima de a se simţi altfel. În anumite momente nu mai făcea parte din mascaradă, în altele făcea parte prea mult.

Un factor poştal urca bulevardul în sens invers, cu cureaua genţii sale de piele oblic peste pântec. Naht se gândi că amândoi aveau probabil aceeaşi vârstă.

— Aveţi ceva corespondenţă pentru mine? întrebă el când slujbaşul ajunse la nivelul său.

Acesta zâmbi, îşi vârî mâna până la cot în geanta căscată şi pescui trei scrisori, LA ÎNTÂMPLARE.

— Poftiţi!

— Mulţumesc, ziua bună!

Nath rămase nemişcat în mijlocul trotuarului. Plicurile purtau toate trei numele de Dl. şi D-na Lefevre. Un sistem adeziv permitea să fie deschise şi închise în voie şi – bineînţeles – erau goale. Privind de aproape, se remarcă imediat că timbrul şi adresa fuseseră tipărite. Toată corespondenta era fabricată în serie, ca şi coletele. Toate erau expediate din Morbihan şi aveau destinaţia „Dl. şi D-na Lefevre, str. Cypres, 13". Le mototoli cu furie.

Oraşul era cenuşiu, în pofida abundentei vopsele roz cu care se mânjiseră blocurile de locuinţe şi instituţiile. Faţadele aveau în ornamente, în cariatidele lor, ceva fals şi găunos care-ţi dădea ghes să te înarmezi cu un ciocan pentru a izbi pietrele şi a te asigura totodată că nu crăpau sub lovituri ca nişte mulaje de mucava sau coloane din stuc. Un autobuz venea spre el. În picioare pe platformă, un controlor îşi agita cleştele cromat strigând denumirile staţiilor.

— Vreţi să urcaţi? se interesă el ajungând la nivelul lui Nath.

— Da.

— Unde mergeţi?

Nath se bâlbâi căutând ceva care să sune drăguţ:

— Strada Cenuşie, făcu el în disperare de cauză.

Controlorul înclină capul gânditor.

— Hm! lăsă el să-i scape, nu într-acolo mergem, dar o să facem un ocol. Nu rămâneţi pe platformă, mergeţi şi luaţi loc, domnule.

Nath avansă, se prăvăli pe primul scaun liber şi se cufundă în contemplarea scrisorilor şifonate pe care încă le mai ţinea între degete.

— Veşti proaste? îl întrebă o voce peste umăr.

Se întoarse, roşi. Fata nu era tocmai frumoasă. O brunetă, foarte slabă, cu păr lung şi negru şi gură cu buze groase, pofticioase.

— Mă cheamă Patricia.

Nath făcu un gest vag.

— Da, veşti proaste.

Trebuie că avea vârsta lui, poate puţin peste. O aluniţă mare îi marmora tâmpla stângă. Căută în poşetă şi scoase un plic, tot mototolit.

— Eu, eu mă mărit! făcu ea cu un cloncănit ascuţit. Logodnicul meu mi-a scris ca să hotărâm data ceremoniei.

Agita misiva sub nasul lui Nath şi nu-i fu greu deloc să descifreze adresa: „Dl. şi D-na Lefevre, str. Cypres, 13.” Se întoarse la loc. Deodată avu impresia că merge cu autobuzul de ore întregi.

— Biletul! Biletul! striga controlorul, vânturându-şi cleştele peste capetele călătorilor.

— Când ajungem? întrebă Nath, aplecându-se pe culoarul central.

— Peste trei zile.

Îi era de-ajuns.

— Durează prea mult, cobor.

— Nu! urlă slujbaşul, n-aveţi dreptul să părăsiţi autobusul în mers!

Nath îşi împinse scaunul, care scârţâi pe asfalt şi făcu un pas lateral. O fracţiune de secundă, privi cu stupefacţie şirul scaunelor din lemn aliniate pe trotuar, unele în spatele celorlalte. Zece cu totul. Pe primul, cel aflat în capătul şirului, un tip tânăr se făcea că învârte un volan imaginar şi schimbă vitezele. Nu exista niciun autocar. Nu, nimic decât scaune cu fundul de paie împletite care fuseseră dispuse unul după altul în lungul rigolei. Se dădu înapoi, cu gura moale umplută de un gust amar.

— Treceţi la loc! se răsti controlorul, sau vă amendez!

Nath se îndepărtă cu pas grăbit. Oraşul n-avea decât o singură stradă, dar totuşi se temea să nu se rătăcească. Nu-i plăcea să le întrebe pe doici încotro s-o ia.

Plânsete izbucniră în spatele lui. Incidentul din autobuz lua o amploare neplăcută. Era de rău. Grăbi pasul. Capul i se învârtea uşor şi-şi aduse aminte că nu luase masa. Împinse uşa primului restaurant ieşit în cale şi se instală la o masă, departe de stradă acolo unde penumbra îl ascundea privirilor. Ceru specialitatea zilei.

— Cuşcuş merghez ca la mama acasă! anunţă chelnerul cu o volută a şervetului. Şi vin.

N-ar fi trebuit să bea vin o ştia, dar avea nevoie de o biciuire serioasă. De îndată ce farfuria aburindă se găsi în faţa lui începu să mănânce ca un lup, golind pahar după pahar. Vinul roşu îi înţepa limba cu ferocitate, adăugându-se arsurii mirodeniilor. Deodată, fără tranziţie, furculiţa i se poticni pe fundul farfuriei goale. O farfurie perfect curată, pe care mâncarea nici măcar n-o atinsese. Sticla de pe masă, care purta eticheta „vin de cupaj, 12°”, nu conţinea decât apă. În sală, nepăsători în faţa fenomenului, oamenii continuau să-şi mimeze prânzul, tăind aripi de pui inexistenţi, servindu-se din sosiere cu sosuri imaginare. Unii

simulau că le ghiorăie maţele sau că-şi curăţă o pată de pe costum. Cineva îşi împinse taburetul chiar lângă el.

— E bun ce-aţi comandat?

Fata din autobuz.

Dădu din cap instinctiv, aşa, ca să fie lăsat în pace. Dar Patricia reveni la atac:

— Ce este?

— Cârnat albastru cu fragi, trânti el împingându-şi tacâmul. Se simţea ca un idiot, sugându-şi astfel furculiţa goală timp de un sfert de oră pentru a înghiţi dumicaţi enormi de neant. Fata comandă şi pentru ea:

— Doisprezece cârnaţi albaştri şi patru kilograme de zmeură, îmi place mai mult zmeura.

Ospătarul reveni după două minute, aducând un recipient neatins de vreun aliment.

— Poftiţi, poftă bună!

Nath o apucă pe Patricia de umăr:

— Dar farfuria dumitale e goală!

Îl privi cu uimire:

— Bineînţeles, se ofuscă ea, e un joc.

Strânse din dinţi. Iarăşi uitase.

— Nu v-aţi purtat cum se cuvine adineaori, atacă tânăra, conductorul s-a dus să se plângă la guvernantă. Precis o să v-alegeţi cu o pedeapsă.

Nath îşi simţi contracţia fugară a stomacului ca efect al spaimei, încercă să se îmbărbăteze:

— În orice caz, nu-mi cunoaşte numele, adresa.

Fata ridică din umeri.

— Idiotule! Te numeşti Dl. Lefevre şi locuieşti pe strada Cypres la numărul 13. Toată lumea o ştie!

Nath îşi muşcă buzele. Eventualitatea unei sancţiuni îl paraliza. Putea fi pedepsit într-o mie de feluri. Să i se interzică de-a trage cartea „Doctorul” la jocul meseriilor. Tare i-ar mai fi plăcut să fie doctor. Ca să atingă fetele. Roşi. Da, medic, era o meserie agreabilă. Toţi băieţii sperau într-ascuns să tragă cartea „Doctorul”, iar fetele făceau rugăciuni pentru ca hazardul să le acorde „bolnavul”. Iar el însuşi, era oare cu adevărat bolnav? Condiţionarea nu părea să mai acţioneze asupra lui decât cu intermitenţe, însuşi faptul că

folosea termenul „condiţionare” dovedea că nu se mai afla în starea sa normală. Odată ajuns în faţa doicilor, trebuia să-şi controleze limbajul, să ia seama să nu scape vreun cuvânt fără sens sau suspect.

— Te plictiseşti? întrebă tânăra femeie molfăindu-şi furculiţa. Nu-ţi place jocul ăsta?

Nath se reculese pe dată. BA DA, îi plăcea mult jocul. ADORA să se joace. Dealtfel, nici nu concepea că s-ar fi putut face şi altceva. Pe cuvânt de onoare.

— Sigur că da, observă fata, nu trebuie să ne plictisim. E ca o boală... Da, asta e!

În restaurant era cald iar Nath simţea că-i renaşte greaţa de dimineaţă.

— Ştii, făcu Patricia, dacă te-alegi cu vreo pedeapsă, am să spun că n-ai făcut-o anume, că ai crezut că erai în staţie.

— Foarte drăguţ din partea ta, fu Nath de acord, am să te citez ca martoră. Dă-mi nişte date despre tine...

— D-na Lefevre, strada Cypres, numărul 13. Ajunge doar să-mi scrii.

Ridică din umeri, descurajat Avea poftă de-un duş, de un pahar de alcool.

— Haide, aruncă el ridicându-se, putem merge la mine, am un joc de-a cele şapte familii nou-nouţ.

— O.K.

Părea brusc obosită, într-o oră, cel mult, avea să iasă din cloaca drogului. A drogului?

Încă un termen care trebuia radiat din vocabular.

Cincisprezece minute mai târziu, Nath închidea după ei uşa apartamentului său. Imediat scoase din ascunzătoare sticla de scotch şi umplu două pahare. Avea certitudinea că alcoolul combătea efectul drogului.

— Ar trebui să faci un duş.

Fata se supuse fără să protesteze. Era semn bun, îşi regăsea personalitatea reală, altfel ar fi trebuit să o dezbrace şi s-o spele el însuşi. Poate chiar s-o fi condus la toaletă ţinând-o de mână şi să-i fi dat jos chiloţii înainte de-a o pune să se aşeze. Patricia reapăru după câteva minute, înfăşurată într-un halat prea mare pentru ea. Şuviţele părului ud

semănau cu nişte cureluşe din piele neagră.

— Am să mă-ntorc. Mai pune-ţi un pahar.

Plecă la rândul lui spre cămăruţa toaletei. Aveau să facă dragoste, era cel mai bun procedeu de a se remonta pe care-l ştia. Făcu un duş rapid, se spălă pe dinţi. Era nerăbdător să se târască între coapsele Patriciei, să se afunde în ea cu împingeri puternice din şale, ţintuind-o pe cearşaful cu căpăţâni de dovleac. Când închise uşa băii, coridorul ce-o despărţea de cameră era cufundat în întuneric.

Se forma astfel un tunel lung de patru metri. Patru metri de tenebre străpunse doar de micul ochi roşu al ceasului amplasat sus, atât de sus încât Nath avu impresia că ar trebui să se urce pe un taburet ca să-l atingă. Dar nu-i plăceau taburetele. Ameţeala îi umplea capul cu un vânt negru şi se clătina. Îl dureau mâinile şi genunchii. Se agăţă de tocul uşii, riscând o privire prudentă în tronsonul de noapte unde trebuia să se-avânte. Chiar îi era frică, îşi amintea de o povestire pe care o citise, *„Coridorul diavolului”*. O poveste oribilă ce-i dăduse coşmaruri. Era un coridor în aparenţă normal, dar dulapurile erau nişte uriaşe guri căscate pentru a înhaţă copiii mici, iar diavolul Cacouna lua chipul unei umbrele uitate sau al unui impermeabil agăţat de un umeraş. Iar trenciul se mişca, aşa, cu mânecile sale goale. Şi pătratele de pe duşumea, negre ca tot ce le înconjura, se prefăceau într-o mare de cerneală. Atunci, diavolul Cacouna, care de fapt era o pălărie melon, se aşeza pe capul băieţelului şi îi aspira creierul prin firele de păr... La amintirea acestui moment, lacrimile îi podidiră ochii şi se ghemui lângă cada de baie. Nu, dacă doica nu venea după el, n-avea să fie în stare să traverseze coridorul pentru a o reîntâlni pe fetiţa ce-l aştepta acolo, ca să sa joace de-a mama şi de-a tata. Dealtfel, frica îl făcea să-i vină pipi şi nu reuşea cu niciun chip să-şi descheie nasturii prea tari ai pantalonilor. Avea să se murdărească, să...

Palma îi arse obrazul. Deschise pleoapele. Patricia era lângă el, aplecată deasupra, cu privirea aspră şi în aceiaşi timp gravă.

— Ţi-e mai bine?

Înghiţi cu greutate.

— Acum e mai bine.

Îl apucă de mână şi-l trase spre pat.

— Lasă-te în voia mea, comandă ea.

Se înfipse în el luându-i palmele pentru a i le călăuzi peste trupul ei. Când totul fu gata, începu să cotrobăie febrilă în poşetă:

— Căcat! Căcat! Căcat!

— Ce cauţi? o întrebă el, trăgându-şi cearşaful cu capete de dovleac pe piept.

— Ţigări.

Nath îi întinse pachetul pe care-l păstra în buzunarul noptierei, nu pentru că l-ar fi încercat dorinţa de-a fuma ci fiindcă îi plăcea să se înconjoare cu simbolurile unei vieţi adulte: ţigări, alcool, cremă de ras…

— Mulţumesc. Te simţi bine? Îl întrebă ea revenind să se culce alături. Adineaori ai avut un moment prost. O ameţeală?

Nath îi întinse pachetul pe care-l păstra în memoria oamenilor care-l înconjurau. Patricia nu păstra nicio amintire a trecerilor ei de la o stare la alta, îşi uita pur şi simplu parantezele. Dacă putea fi şi ei ca ea, s-ar fi bucurat în sfârşit de o comportare coerentă. Fumară în tăcere, cu creierul neplăcut golit ca la ieşirea dintr-o laborioasă munca intelectuală. Mai făcură o dată dragoste, apoi Patricia adormi, cu ţigara între degete. Nath o scăpă de chiştoc şi se apropie de geamul uriaş. În sfârşit stinseseră proiectoarele cerului, la fel şi soarele şi doar un miliard de steluţe de o suta de waţi sclipeau deasupra norilor pictaţi, difuzând peste acoperişurile de ardezie cenuşie o lucire albăstruie, ireală. În capătul orizontului, enorma sculptură bara zidul, înălţându-se până la plafon. Două coapse desfăcute în formă de V ale căror pulpe se rezemau pe suporţii mesei de naşteri, în furca picioarelor, acolo unde în mod normal ar fi trebuit să se afle sexul, o poartă blindată, etanşă, îşi etala angrenajele prodigios de complexe ale zăvoarelor. Era singura deschidere spre exterior şi, din cât îşi putea aminti Nath, n-o văzuse niciodată deschizându-se. Dealtfel, doicile pretindeau că pe toţi cei ce s-ar hazarda afară îi pândea moartea. Moartea. O secundă, Nath se întrebă ce formă îşi asuma…

Cea a lui Cacouna şi a pălăriei lui melon, sau... Se scutură, alungind miasmele agăţate de meandrele creierului.

„Nu trebuie să ieşiţi spuneau doicile, trebuie să rămânem aici, la căldurică, în căuş de puf, cu urechile pline de poveşti şi gura plină de lapte...”

Oraşul era gol, cu unica sa stradă în cerc, parcurgându-l de jur împrejurul imobilelor. Se împărţea în centru şi centură, conform trotuarului pe care te aflai. „Oraşul se numeşte Marele-Oraş, explicau guvernantele, „dar puteţi să-i găsiţi şi alte nume. N-o să se supere...”

Copiii râdeau. Copiii?!

„Când eraţi mici de tot”, povesteau doicile, „aţi scăpat de moartea de-afară alunecând pe un tobogan maro care v-a adus aici, unde vă aşteptam noi. Am fost atât de bucuroase să vă primim... Atât de bucuroase...”

Într-atât era de cufundat în gânduri, încât nu simţi prezenţa Patriciei decât în momentul când tânăra îi pusa mâna pe umăr.

— Nu dormi?

— Nu, mă uitam.

Rămase nemişcată, lipită de el, studiind în detaliu spectacolul zidului pictat, cu peisajul său în culori prea vii: munţi, pajişti, un curs de apă.

— S-ar zice că suntem nişte paznici de far, murmură ea cu o voce uşor încleiată, lampa e arsă iar tu vii să repari lumina. Da, tu ai fi reparatorul!

Nath înjură. Fata se încruntă. Văzându-i bărbia care tremura, îşi dădu seama că era pe cale să plângă.

— Nu-i nimic, interveni el pentru a îndigui torentul lacrimilor ce-o inundau, priveşte copacii. Sunt frumoşi, nu? Avu o bruscă inspiraţie. Ştii de ce s-au inventat pomii?

Patricia înălţă sprâncenele, deconcertată. Într-o fracţiune de secundă îşi uitase tristeţea.

— Au fost inventaţi ca să facă umbră, mormăi ea înainte de-a adăuga imediat: sau mai folosesc şi ca să-ţi crestezi numele cu un cuţitaş. Sau ca să aduni frunzele şi să faci un buchet.

Tăcu, absorbită de un fantastic efort de cugetare, în sfârşit, după un minut, trânti:

— Nu, folosesc ca să te-ascunzi după ei când ne jucăm de-a

v-aţi ascunselea. Nath îi trecu o mână prin păr!

— Du-te şi de culcă.

Fata se supuse, îi trecu prin minte că ar trebui să facă şi el acelaşi lucru. Gândul la ziua următoare îi deşteptă neliniştea. Azi comisese mai multe greşeli... Mai întâi prăvălia, din care fugise, apoi autobuzul, îşi trecu mâna peste faţă, barba îi crescuse la loc, înăsprindu-i obrajii. Trebuia să se pregătească pentru o convocare în toată regula, să-şi gândească argumentele. Va fi oare capabil să joace comedia corect? Nimic mai puţin sigur ca asta. Oboseala îi plumbuia pleoapele. Se târî până la pat şi se lungi lângă Patricia. Avea sâni rotunzi, puţin lăsaţi şi, la colţurile ochilor, aceleaşi riduri ascunse, discrete. Oribile crăpături mici ce nu cereau decât să se răspândească, să se adâncească, în zigzag, să se ramifice într-un cumplit război teritorial pe care erau sigure că-l vor câştiga. Adormi imediat. Când deschise ochii a doua zi dimineaţă, o senzaţie neplăcută de umezeală între picioare îi dădu de veste că urinase pe el în timpul somnului. Alături, cu părul revărsat ca o corolă pe pernă, Patricia îşi sugea degetul mare cu mişcări uşoare ale buzelor flămânde. Nath se sculă şi se şterse bombănind. Drogul îi neutraliza sfincterele, de-asta era sigur. De câte ori, pe vremea când condusese banca centrală, nu-şi udase pantalonii pentru că nicio doică nu se afla prin preajmă ca să vină să-l descheie? La fel se întâmpla şi cu mâncarea. Adesea, mâinile lui, devenite neîndemânatice şi stângace, se dovedeau incapabile să apuce o lingura prea grea, degetele nu mai reuşeau să strângă mânerul enorm al unei furculiţe care dintr-o dată se hotăra să cântărească tone întregi. Atunci rămânea cuminte, cu palmele pe masă, aşteptând să se apropie guvernanta, să-şi susure eternul refren: „Deschidem guriţa mare... Atenţie!...”

Drogul poseda o putere inhibitorie deosebit de intensă. Drogul? Care drog?

Ieşi, îşi căută cheile. Era o idioţenie – cheile, de formă, nu încuiau nicio broască. Se mulţumeau să zornăie pe un ton liniştitor. Nimic mai mult. Când se va trezi, cât de cu rând, Patricia probabil nu va fi în stare să se îmbrace sau să se spele. Va rămâne fără îndoială chircită pe mochetă toată

ziua, sugându-şi visătoare degetul sau un colţ de cearşaf. N-avea nicio poftă să asiste la acest spectacol deprimant. Nu ţinea nici să se mai întoarcă la prăvălie, nu, avea să...

În clipa când puse piciorul pe trotuar, umbra doicii îl acoperi, enormă. Rămase împietrit, ţinându-şi respiraţia, precum un tăietor de lemne hipnotizat de copacul ce se prăvăleşte peste el şi căruia frica îi opreşte orice tentativă de fugă. Când inima sa îşi regăsi în fine ritmul normal, ridică ochii. Femeia era gigantică. Cinci metri, poate şase. Lângă piciorul ei, se simţea minuscul, dezarmat. Corespundea în toate privinţele imaginii caricaturale pe care ne-o putem forma despre o doică, cu şorţul ei alb, imaculat, susţinut de ace; sânii umflaţi întindeau mătasea bluzei ca două mapamonduri în suspensie instabilă. Când se aplecă asupra lui, Nath văzu globurile acelea monstruoase dezlipindu-se de toracele femeii, antrenate de atracţia gravitaţională. Nu mai îndrăzni să se mişte şi totuşi cele două mamele atârnau peste el, asteroizi de carne roz gata să-l zdrobească, găurind trotuarul în punctul de impact. Făcu un pas înapoi. Giganta avansa. Cât cântărea oare? Probabil cât o căsuţă cu toate mobilele în ea. În comparaţie cu restul, capul părea infim de mic, cu cocul său vertical descoperind o frunte netedă şi obraji lucioşi ca merele ce-au fost frecate cu un şervet de lână. În clipa când doica îşi plie mijlocul şi întinse mâna spre el, lui Nath i se păru că aude o serie de şuierături hidraulice, ca şi cum nişte sisteme complexe de pistoane ar fi intrat în funcţiune, articulând biele, frânând masa prodigioasă a corpului în translaţie. Doicile nu erau reale, o ştia. Cel puţin, încerca să fie convins de asta. Nu putea fi vorba decât de nişte automate, de roboţi oferind toate asemănările cu fiinţa omenească. Odinioară, cu treizeci de ani în urma, când Nath şi camarazii săi fuseseră aduşi în oraş, androizii nu trebuiau să depăşească un metru şi şaizeci de centimetri. Fuseseră legănaţi de aceste paiaţe de cauciuc şi oţel, cu glas scârţâitor. Cu timpul, copiii crescuseră, bărbaţii depăşiseră înălţimea de un metru şaizeci. Pentru a păstra intact raportul de dominare doicile se adaptaseră şi ele, triplându-şi mărimea iniţială. Mecanismele autoconstructoare se puseseră în mişcare, secretând alte piese, alte structuri,

clădind pe scheletul primitiv astfel ca adulţii reduşi la dimensiunile unor pitici artificiali să rămână într-o poziţie de inferioritate. Dar poate că toate astea nu fuseseră cu adevărat concertate? La urma urmei se putea presupune că ordinatorul central ce regiza viaţa oraşului nu ştiuse să analizeze schimbarea de context în lipsa unei noi programări adecvate. De ce nu?

— Nath dragă? gînguri vocea cu o curioasă stridenţă amintind de un megafon mai mult decât de un laringe. Ieri i-ai supărat pe micii tăi tovarăşi, nu e bine...

Mâinile roz coborâră spre el, îl apucară de subsuori şi-l ridicară în aer. O panică fără nume puse stăpânire pe Nath. Îşi spunea adesea că mecanismul se va gripa într-o bună zi iar el se va sfărâma pe trotuar, nereuşind să se agaţe de pânza apretată a sorţului. Apăsată pe coastele lui, pielea degetelor era caldă, moale parfumată. Privind mai de-aproape se distingeau miile de striaţii ale amprentelor digitale şi chiar un puf blond şi fin implantat în piele. Îl cuprinse îndoiala. Maşinării, roboţi? Chiar aşa? Nu-i mai era teamă decât de-un singur lucru, că-şi va desface nasturii corsajului pentru a scoate sânul, că-i va strivi mamela pe gură, indiferentă la contactul ţepos cu obrajii nebărbieriţi ai bărbatului. Apoi laptele avea să pulseze printr-o întreagă reţea de canale aducându-şi în gâtlejul lui Nath provizia de lichid, drogat, înceţoşându-i încă odată creierul. Adesea, imediat, ce doica se răsucea pe călcâie, Nath îşi vâra degetele până-n amigdale, încercând să regurgiteze poţiunea halucinogenă, dar procesele chimice se vădeau mai rapide decât el şi îl răpea valul regresiunii. Redevenea un copil, cu spaime de copil, dorinţe de copil. Rezistenţa nu-i servea la nimic, îşi vedea luciditatea risipindu-se, fugind ca apa dintr-o găleată găurită, iar Cacouna revenea, diavolul cu melon...

— De ce ai fost aşa de rău? uruia vocea lângă obrazul lui.

Ar fi vrut să tragă cuiul unei grenade şi s-o arunce acolo, în gaura nării ăleia, în peştera acelei guri. Se mulţumi să facă pe prostul...

— Nu ştiu, era cald, îşi mestecă el degetul. Voiam să conduc şi eu maşina...

— Haide, haide a trecut, mârâi dulce monstrul parfumat

care mirosea frumos a talc şi vaselină, va trebui să fii mai drăguţ pe viitor. Uite, îţi dau o floare frumoasă. Ştii de ce au fost inventate florile?

— Da, florile au fost inventate pentru că vazele să folosească la ceva.

— Ce mititel e! Hai, du-te la joacă.

Pistoanele braţelor îl depuseră pe jos, cu macul de hârtie creponată în mână. Fiara se îndepărtă, îi plăcea să-şi imagineze că îşi regla bazooka şi că făcea să explodeze ceafa aceea rozalie cu o rachetă bine plasată. Nu rupse în bucăţi floarea decât după ce guvernanta dădu colţul străzii. O luă în susul bulevardului, dezorientat. Poate ar fi făcut mai bine să rămână acasă? Când vru să traverseze şoseaua pentru a intra într-o librărie, un grup de băieţi se precipitară spre el, trăgându-l cu violenţă înapoi şi ţipând că strada era un fluviu cu apele în creştere şi că trebuia să se resemneze la a înainta în echilibru pe bordura trotuarului... Nu avea chef de gâlceavă şi bătu în retragere sub ochii teribili ai puştilor. (Puşti?) Puţin mai departe, când vroia să intre într-un imobil pentru a se spăla la robinetul din curte, trei fete ale căror vârste păreau să se eşaloneze între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani îi interziseră accesul peste prag sub pretextul că aceea era o barcă, „suntem pe mare de multă vreme şi nu luăm pasageri decât când ajungem în port”. Din nou dădu înapoi. Refuzând jocul, îşi dovedea sieşi propria luciditate. Hotărî sa se întoarcă acasă. Nu băgase nimic în gură din ajun iar înaintea ochilor începeau să-i joace fluturi negri. Se temea de apa robinetelor, de felurile gata preparate dispuse mereu din abundenţă în galantarele cofetăriilor. Când se silea să reziste ghiorăiturilor de foame şi se cantona într-o dietă riguroasă, luciditatea nu-i suferea nicio alterare. Dimpotrivă, de cum ducea la gură un aliment oarecare, pâcla îi înceţoşa mecanismele logice. Drogul era pretutindeni.

Fără îndoială că altă dată, cu mult timp în urmă, oraşul acela închis ca un ou trebuise să-şi dubleze penitenciarul, de locuinţe de serviciu rezervate personalului încadrat. Astăzi nu mai rămăsese mare lucru din împrejmuirea iniţială. Nath bănui vag că prizonierii se aflau probabil grupaţi în centru iar temnicerii pe centură, dar toate astea nu erau decât o

ipoteză imposibil de verificat. Odată cu sosirea doicilor, se renunţase la folosirea celulelor. Oraşul, prea vast ca să îndrăzneşti cu adevărat să te aventurezi în el, îi speria pe „copii”. Unii din ei riscau, în rarele lor momente de luciditate, aducând tutun, băuturi alcoolice, ţigări, descoperite în fundul dulapurilor prăfuite. Bineînţeles, deţinerea unor asemenea obiecte era prohibită, dar doicile, ţinând seama de mărimea lor, nu se puteau strecura în interiorul apartamentelor pentru a le scotoci. Trebuia totodată să ai grija să tragi perdelele la primele două etaje, astfel ca să evitaţi riscul de-a fi spionat, capetele lor ajungând uneori fără dificultate la obloanele de la etajul doi. De îndată ce fuse capabil s-o facă, Nath citise mult, cotrobăind cu ambele mâini în enorma bibliotecă a deţinuţilor. Pentru a face acest lucru postea câte trei zile în şir, strecurându-se printre rafturile acoperite de mucegai, după o lungă furişare prin dedalul acoperişurilor şi al hornurilor. În oraş nu se găseau decât benzi desenate sau albume cu imagini de colorat. Ca să citeşti trebuia – fără ştirea guvernantelor – să te târăşti pe ardeziile cenuşii, să-ţi însângerezi coatele, până la sala aceea întunecoasă unde mirosul de piele şi legătorie se combina cu putregaiul şi al ciupercilor palide ce creşteau pe pereţi. Odată ajuns acolo, surd la spasmele ce-i sfâşia stomacul, Nath galopa peste pagini, sărind de la un paragraf la altul, căutând să înmagazineze o savoare ce li se refuza. Iar după aceea foamea devenea prea puternică, setea de asemenea şi atunci se repezea la mâncarea drogată şi iarăşi regresa... Opt ani, şase ani, cinci ani de vârstă mintală şi bineînţeles că nu mai ştia sa citească. Se trezea uneori în faţa unui album de colorat, cu degetele pătate de vopsele şi cu obrajii galbeni şi albaştri... Ca să înveţe, ca să cunoască, trebuia să flirteze cu leşinul, să se plimbe în echilibru pe marginea de prăpastie a morţii prin inaniţie, să-şi retragă rezistenţa mult înapoia limitelor comune. În prezent i se întâmpla să rămână şi patru zile fără a înghiţi nimic, sugând din sarea grunjoasă pe care o găsise într-un sertar pentru a evita deshidratarea. Cunoaşterea merita acest preţ. Cât despre ceilalţi, cedând în faţa tiraniei viscerelor lor, nu împărtăşeau decât rare

momente de inteligenţă. O simplă privire aruncată morfologiei pensionarilor permitea să-ţi faci o idee justă asupra stării lor intelectuale.

Erau borţoşii, obezii, trăind o copilărie perpetuă, traşi pe pantă exacerbării de către propria lor lăcomie, şi slabii, osoşii. Cei a căror asceză se ghicea după încheieturile mâinilor, prea subţiri, după obrajii scobiţi, după tenul ca de cenuşă. Alimentaţia furnizată de ordinatorul lagărului şi de care era din păcate imposibil să te lipseşti, conţinea şi alte adaosuri printre care doze masive de anticoncepţionale dizolvate, asigurându-le femeilor deţinute o sterilitate totală cu condiţia să înghită cel puţin un pahar de apă la fiecare cincisprezece zile, ceea ce era inevitabil. Teoria eşafodată de către Nath tindea să explice situaţia lor prin ipoteza unei ocne pentru copii amenajată cu mulţi ani în urmă şi în care erau, din cine ştie ce motiv obscur, prizonieri pe vecie.

Cufundat în gânduri, nu observă decât în ultimul moment umbra guvernantei prelingându-se la colţul străzii pentru a merge să se ridice pe vârfuri, de cealaltă parte a şoselei, asupra unui imobil cu obloanele trase. Nath se aruncă sub prima poartă întâlnită-n cale şi-şi dădu seama că, din fericire, cunoştea pe cineva acolo. O pictoriţă care, din lipsă de pânză, picta pe pereţii apartamentului ei fresce vertiginoase într-a căror contemplaţie Nath rămânea câteodată ore în şir. Se ascunse la ea acasă. Auzindu-i numele, femeia veni să-i deschidă, târându-şi picioare. Era complet goală şi de o slăbiciune atroce, în ciuda tinereţii ei, sânii, reduşi la starea unor pungi flasce, ii atârnau pe pieptul adâncit. Pielea, de o nesănătoasă tentă pământie, se întindea pe arcurile coastelor, subliniind detaliile celor mai mici cartilagii, ale cele mai mărunte articulaţii. Era imaginea întruchipată a începuturilor descompunerii. Făcu un pas lateral, se clătină şi se agăţă de gâtul tânărului. Nath o luă în braţe şi o duse până la patul care ocupa unul din unghiurile sălii. Pereţii dispăruseră sub mărturia unui penel vizionar şi baroc. Oameni-eşichier se dărâmau, călcaţi în picioare de o hoardă de regi şi turnuri în debandadă, o femeie naufragiată, cramponându-se pe o plută din valize, naviga în derivă pe o mare de cerneală roşie ea însăşi rând pe rând băută şi

urinată de o armată de înecaţi cu burţile întinse. Zboruri de nicovale traversau faţadele unui oraş palid ca moartea, stranie încărcătură de alice trase dintr-o puşcă gigantică culcată pe linia orizontului.

— Nel, ţi-e bine?

Femeia nu-i răspunse. Neth nu se putea hotărî să acţioneze. Nu era pentru prima oară când o descoperea pe Nel în starea aceea. Pentru a reuşi să picteze îşi impunea lungi diete absolute, refuzând energic să accepte cea mai mică înghiţitură a cărei compoziţie i-ar fi putut altera procesul de creaţie şi asta atâta vreme cât pensulele ei nu-şi terminau ceea ce începuseră să schiţeze, îşi decupa aşadar subiectul în pătrate corespunzând fiecare unei perioade de post ce atingea uneori de la opt la zece zile. După care se întrerupea, se îndopa cu zaharicale, cu terci, regresa alături de ceilalţi timp de o săptămână, şi apoi o lua de la capăt. Abandonându-şi albumul de colorat la prima criză de luciditate, smulgându-se de lângă bazinetul cu nisip pentru a se târî în atelierul ei şi a confecţiona o paletă orbitoare de culori sumbre. La fel ca şi Nath suporta cu greu prostirea provocată de drog. Odată cu hrana, talentul i se risipea, se evapora, opera i se dilua în toiul spaimelor infantile, începea să-i fie teamă de Cacouna diavolul cu melon, iar cuvântul creaţie nu mai însemna pentru ea nimic. Nath sfârşi prin a găsi o sticlă de coniac în maldărul de tuburi şi cârpe. Strecură gâtul sticlei între dinţii decopertaţi ai tinerei. Gingiile îi sângerau. Bău şi tuşi. Nellie se temea de două lucruri: de-a nu mai putea să scape într-o bună zi de nisipurile mişcătoare ale drogurilor distilate de către doici şi de a-i lipsi pictura.

— Îţi dai seama, gemea ea adesea cuprinsă de angoasă, într-o bună dimineaţă tuburile mele vor fi goale, pensulele uscate! Cred c-am să mă omor...

Nath încerca de bine de rău s-o liniştească. El fusese cel care, scotocind prin imobilele cele mai vechi, găsise trusa de culori în ulei pe care o folosea ea de-atunci. Nu, n-avea să se sinucidă. Nu va deschide într-o zi fereastra pentru a se azvârli în gol, nu va împleti un nod glisant ca sa se spânzure. Nu, nu va avea decât să-şi mănânce regulat terciul cu miere, tot aia era. Acum plângea lipită de coapsa lui. La fiecare

suspin s-ar fi zis că oasele claviculelor aveau să-i crape pielea pentru a ţâşni în aer liber.

— Ştii, murmură ea între două sughiţuri, n-am putut să rezist. Muream de sete, am băut un pahar de apă. Priveşte!

Se răsuci. Începută cu o mână de maestru, fresca se sfârşea într-unul din acei omuleţi-cartofi ce împodobesc de obicei caietele copiilor mici.

Rămase cu ea până se stinse soarele. Foamea îi scurmase o gaură neagră în abdomen. Stelele se aprindeau una câte una, câteodată cu un mic ţăcănit sec, când câte un bec se ardea. Nellie sfârşise prin a adormi. Nath o acoperi şi părăsi clădirea, urcând strada pe lingă pereţi. Reuşi să ajungă acasă fără încurcături. Patricia nu se clintise. Zidită în egocentrismul copiilor, îşi dăduse oare seama de absenţa lui?

— Ştii, spuse ea mestecându-şi una din şuviţele lungi şi negre, m-am gândit la copaci; ei bine, dacă iarna copacii îşi pierd frunzele, asta-i pentru că dacă nu mai e soare umbra lor nu mai foloseşte la nimic, nu mai avem nevoie, nu?

Pe masă, un castronaş cu fiertură de miere scos din distribuitorul automat îşi termina sleirea. Nath era prea înfometat ca să mai poată rezista, afundă lingura în pasta brună si dulceagă, înghiţind-o pe nemestecate ca şi cum această măsură de prevedere i-ar fi permis să scape de efectele nefaste ale produsului. Aproape instantaneu, i se păru că penumbra lua forme ameninţătoare, făpturi de fum, nedesluşite, ca de funingine, care aveau s-o pornească târâş pe mochetă pentru a sfârşi prin a se strecura în crăcii pantalonilor lui şi a-i smulge puţulica. Instinctiv, strânse coapsele, foarte puternic. Dar mâinile de funingine încă nu ajunseseră acolo. Fără a şti prea bine de ce, se gândi apoi la prăjitura-fantomă, a cărei poveste le-o spusese doica în urmă cu două nopţi, când îşi făcea rondul în jurul bulevardului circular. Nath, culcat pe patul său, cu ochii mijiţi, privea uriaşul cap trecând pe la înălţimea etajului doi, spunând pe nas peripeţiile din poveste copiilor înghesuiţi îndărătul faţadelor. (Copiilor?) Iar pantofii gigantei scârţâiau în cadenţă pe asfaltul drumului, zdrobind jucăriile uitate, vocea i se scurgea în camere ca o apă rece ca gheaţa, înteţind spaimele plozilor, prefăcând fantasmele nocturne într-o

tortură subtilă. Şi ceea ce, în mod normal, i-ar fi făcut să râdă pe bărbaţii şi femeile acelea ghemuite sub cuverturile lor înflorate, acum le strângea inima şi făcea să le ţâşnească lacrimile.

Seară de seară se contura astfel o geografie înspăimântătoare a oraşului. Un ghid al groazei, al străzilor cu capcane, al bulevardelor bântuite. Un traseu presărat cu curse de unde, în orice moment, putea răsări Cacouna, diavolul cu melon şi seizii săi demoniaci. Nath, asemeni camarazilor săi, învăţase să se ferească de momelile cele mai grosolane, din vicleşugurile ce înfloreau din prăvălie-n prăvălie. „Patiseriile," spuneau guvernantele, „sunt locurile pe unde se hrăneşte oraşul." Patiseriile îşi vedeau noaptea galantarele palpitând de o infamă lucire roşie ce le dădea mokaurilor şi eclerelor aspectul respingător al unor prăjituri de pe lumea cealaltă. Vai de copilul care, cedând imboldurilor lăcomiei, trecea pragul acestor magazine pustii pentru a se ghiftui cu cozonacii şi *choux* a *la creme*-uri. Neîntârziat avea să descopere sub crusta roz delicioasă a glazurilor, sub cununile de cireşe zaharisite sub şirurile de migdale, creme oribile preparate pe bază de excremente omeneşti, dulceţuri de cadavre (marmelade din limbi de femei, jeleuri de plămâni), plăcinte al căror răvaş se vădea a fi un deget de la mână sau de la picior secţionat la prima falangă. Iar hârtiile albastru suav al bomboanelor se umflau peste cocoloaşe de zahăr candel ascunzând, ca un sâmbure secret, măsele cariate sau pilitură de unghii, îngheţatele şi siropurile confecţionate din urină de muribund se disimulau sub ambalaje amuzante, turtele dulci cuibăreau în pântecele lor brune smocuri de păr gras. Dar cea mai mare mistificare consta în faptul că arome puternice şi magice mascau gustul acestor deşeuri şi înghiţeai asemenea orori fără a-ţi da seama pe moment, lucru care nu se întâmpla decât după aceea, când greaţa brutală te azvârlea icnind, pe marginea trotuarului, pe gură ţâşnindu-ţi dumicaţi şi gunoaie de tot felul.

Patiseriile însă mai ascundeau şi alte capcane încă mai primejdioase: biscuiţii-clei al căror zahăr îţi suda dinţii pentru totdeauna ca un ciment de coşmar, interzicându-ţi din

acel moment orice mişcare a fălcilor, condamnându-te să mori de foame, cu gura mai pecetluită decât a unei statui. Şi caramele blestemate care-ţi albăstreau limba, obligându-te să nu mai lipăi decât cerneală şi să mănânci doar hârtie cu pătrăţele. Şi mai ales, prăjitura-fantomă căreia nimeni nu i putuse rezista vreodată. O singură îmbucătură, una singură, era de ajuns ca să te transforme în turtă dulce şi sfârşeai devorat de alţi copilandri, care îţi smulgeau un braţ, un picior, pentru a musca din toţi dinţii, indiferenţi la urletele mute proferate de gura ta desenată cu o trăsătură de zahăr surâzătoare. Nath se temea mai presus de orice să nu întâlnească vreodată prăjitura-fantomă a cărei formă varia fără încetare, adaptându-se lăcomiei fiecăruia. Guvernantele istoriseau adesea povestea lui Jacky, copilul sfânt care ani de-a rândul rezistase vertijului patiseriilor. La sfârşit diavolul îi trimise prăjitura-fantomă ca să-l ispitească, iar Jacky sucombase seducţiei ei, la fel ca atâţia alţii.

Da, capcanele erau numeroase, imprevizibile. Nath încerca să le recenzeze într-un colţ al creierului dar uita (băieţaşii nu-şi pot aminti prea multe lucruri, nu-i aşa?) şi câteodată era convins că-şi va găsi sfârşitul cu ocazia uneia dintre acesta uitări. Ar fi trebuit să noteze, să scrie (dar copilaşii nu ştiu să scrie prea bine, nu?). Adesea, în momentele când unghiurile din stomac deveneau sfâşietoare, se gândea la blestemul puştiului-de-ciocolată, la tableta aceea învelită într-o hârtie lucioasă şi atractivă pe care puştiul o devorase din două muşcături. După câtva timp, îşi văzuse carnea închizându-se la culoare, devenind cafenie, aproape neagră, şi, de-a lungul unei nopţi, tot trupul i se prefăcuse în ciocolată, cu plămâni de ciocolată şi intestine de ciocolată. Când făcea pipi, din puţică îi ţâşnea ciocolată lichidă, când făcea caca, burta sa slobozea o spumă moale şi vanilată unde imediat îţi venea cheful să-nfigi linguriţa. De atunci, viaţa copilului-de-ciocolată a devenit un îndelungat calvar. Trebui să fugă de soare şi de căldură; vara, membrele i se înmuiau, se pleoşteau. Nici mai putea să se aşeze sau să pună mâna pe ceva, fără a lăsa în urmă pete mari cafenii. Faţa i se deforma, nasul îi atârna, ca o uriaşă picătura brună, ochii coborau în mijlocul obrajilor, urechile i se scurgeau pe umeri

şi trebuia să se ferească de lumina zilei, să trăiască înghesuit într-un frigider, să se folosească de cel mai slab curent de aer pentru a-şi întreţine duritatea corpului. Când adormea, închidea pleoapele cu groaza că va sucomba unui raid de prichindei mâncăcioşi care-l vor rupe în bucăţele şi îl vor aşterne între feliile de pâine ale gustării. Da, viaţa copilului-de-ciocolată era cu adevărat atroce, iar Nath n-ar fi vrut aşa ceva pentru nimic în lume. Dealtfel, povestea istorisea că micuţul, cedând unui acces de deprimare, se sinucisese scufundându-se într-o cadă plină cu lapte în clocot. Alte versiuni – mai fanteziste – pretindeau că puştiul, torturat de un apetit irepresibil, sfârşise prin a se autodevora, ronţăindu-şi câteva degete, apoi o mână întreagă, un braţ, un picior, până ce nu mai rămăsese din el decât un cap pe care o rază de soare îl preschimbase repede în băltoacă întunecată. Sub imperiul acestei viziuni, Nath se deştepta urlând de groază, se ridica în pat, încâlcit tot în faldurile cearşafurilor cu scăfârlii de dovleci...

Dar oraşul are şi alte guri şi alte boturi dinţoase, iar scuarurile nu erau cu nimic mai puţin sinistre, cu peluzele lor artificiale, verzi, atât de verzi, şi manejurile lor...

Manejul imobil mai ales, cu atât de trista sa reputaţie. Un carusel împestriţat pe care nimic nu-l punea vreodată în mişcare, un titirez de lemn paralizat definitiv refuzând cu încăpăţânare să mai funcţioneze. Copiii care se rătăceau acolo puteau să facă mult şi bine tămbălău, să dea din mâini, să tropăie pe fundalul maşinuţei roşii, pe-al rachetei verzi sau al autobuzului în miniatură, nu folosea la nimic. Manejul părea sudat pentru totdeauna de sol, incapabil să amorseze cea mai mică rotaţie. Plictisiţi, puştii se îndurau atunci să-şi părăsească nacelele pentru a se îndrepta spre alte distracţii şi – în clipa când puneau piciorul pe pământ – ei înşişi începeau să fugă în cerc, din ce în ce mai repede, posedaţi de o vrajă demonică. Se învârteau, se învârteau, ore, zile, nopţi în şir, până ce încălţările le zburau zdrenţuite, până ce picioarele începeau să sângereze şi oasele dezgolite râcâiau asfaltul, rabotând falange şi calcaneuri de fiecare dată încă puţin. În alte locuri, imediat ce o bandă de puştani urcau la bordul discului rotitor, un farmec elibera de îndată rablele

pestriţe, bicicletele cu roţi uriaşe, astronavele de placaj, care porneau cu voioşie prin oraş, ca nişte prizonieri care găsesc într-o bună dimineaţă poarta lagărului deschisă şi gardienii morţi de vreo epidemie. Băieţi şi fete trebuiau atunci să ia locul fugarilor, transformând baraca într-un manej de copii în patru labe... Da, scuarurile se puteau vădi la fel de periculoase ca un câmp de mine. Se vorbea despre obiecte-capcană, despre solarii cu nisipuri mişcătoare înghiţindu-i pe preparatorii de cozonaci şi de castele în mai puţin timp decât ne trebuie pentru a o spune. „GLUB!" făcea nisipul şi nu mai rămânea din victimă la suprafaţă decât o găleţică, decât o lopăţică de plastic galben, o jumătate de duzină de forme în chip de stea, o minge cu buline albastre... Nath evita toboganele. Doicile pretindeau că jgheabul lor fin şi înclinat, din lemn, era guvernat de legi ce sfidau fizica. De îndată ce-ţi puneai fesele în vârful construcţiei, coborai panta cu o viteză de peste două sute de kilometri pe oră, zdrobindu-te la sosire – cu trei metri mai jos – la fel de sigur ca un pilot de curse percutând peretele tribunelor în plină competiţie. „Un morman de carne şi oase sfărâmate", explicau guvernantele, „un terci de băieţel prea naiv". Nath nu traversa grădinile publice decât cu cea mai mare circumspecţie, trecând departe de balansoarele despre care se spunea că după câteva mişcări de du-te-vino te catapultează în aer astfel încât căzând să te tragi în ţeapă pe vârfurile ascuţite ale grilajului ce împrejmuia scuarul. Nu se oprea nici la loteriile cu numerele de culoare etalate. As, pică, roşu, în vreme ce marea roată presărată cu strasuri şi pietre începea să huruie, topindu-şi cifrele într-o spirală indescifrabilă de unde ţâşnea veselia sau înfrângerea. Totuşi se simţea atras spre acel dreptunghi de lumină la fel de sigur ca de către un flux invizibil şi hipnotic. Iar roata se învârtea, se învârtea... Ca în toate celelalte locuri din oraş, nu plăteai nimic, ajungea să ceri un fişic de jetoane pentru a-ţi încerca norocul, mizând pe zero verde, pe opt roşu, trei negru, atu, rege, regină. „Toată lumea câştigă!" striga stăpânul locului. Şi era adevărat, toată lumea câştigă premii oribile de care nici nu se putea pune problema să te desparţi, sub pedeapsa de a cădea imediat pradă nebuniei, bolii sau morţii. Borcane pline cu formol

conţineau fetuşi agitaţi ce tamburinau[9] pe peretele de sticlă arătându-şi dinţii oţeliţi, gata să sfâşie, cufăraşe surpriză legate cu panglicuţă, umflate de măruntaie colcăitoare, colonuri sau intestine subţiri ce începeau să ţi se târască pe genunchi, încolăcindu-ţi gâtul ca şi cum ar fi fost dresate. Picioare şi mâini cangrenate, biete rebuturi ale ablaţiunilor succesive, care-ţi ţopăiau pe urme, întovărăşindu-te oriunde te duceai, zgâriindu-te sau călcându-te pe picioare la cel mai mic semn de bună dispoziţie. Anumiţi circari smulgeau dinţii şi unghiile plozilor când nu ieşea numărul pe care mizaseră. Bineînţeles, Nath nu văzuse cu proprii săi ochi nimic din aceste lucruri, dar guvernantele ştiau ele ce spuneau şi puteai avea încredere, asta da... Dealtfel, le urma întotdeauna sfaturile, nu ţinea să sfârşească precum copilul-sugativă, sau ca Nicolas pe care-l găsiseră devorat de cartea-canibal ale cărei file erau toate tăioase ca nişte lame. Câteodată, noaptea, se vedea urmărit de volumul căruia i se deschidea coperta, pentru a se închide la loc clănţănind ca o mandibulă avidă de carne proaspătă şi ale cărei pagini se frecau precum nişte dreptunghiulare limbi plate. „Nu trebuie să ne atingem de cărţi!” spuneau guvernantele. Mare dreptate aveau. Cât despre jucăriile ce populau magazinele de soldăţei de plumb, mai bine să nu vorbim despre ele. Se ştia bine că obiectul cel mai mic dobândit din acele prăvălii ale diavolului era atins de o dezagreabilă înclinaţie spre creşterea accelerată. Foarte repede, trenul miniatural se mărea, se dilata până la a atinge proporţiile unei căi ferate reale, ieşind din baie sau din toaletă. Acelaşi lucru era valabil pentru bilele de agat sau mingile de buret pe care gigantismul brusc le ridica la rangul de asteroizi, făcând să explodeze faţada clădirii sau să le năruie parchetul. Toate acestea nu aveau nimic liniştitor, dimpotrivă, iar micuţii simţeau prea bine că fără protecţia doicilor viaţa lor n-ar fi preţuit mare lucru. Diavolul Cacouna, în umbră, pândea cea mai mică greşeală, cea mai neînsemnată imprudenţă, absolut decis să-i livreze ca tain demonilor lui...

Dar Nath se întreba dacă n-ar trebui să fie încă şi mai circumspect, să urmărească la propria sa locuinţă

[9] A bate (cu degetele) ușor și ritmic ceva.

manifestările maligne. Colţurile de masă ce-i loveau coatele, ţâţânile uşilor mereu gata să-i prindă degetele. Bufetele însele, uriaşe guri deschise pline de mâncare, părând că stau la pândă, căscate la nivelul parchetului în aşteptarea de a te apropia prea mult pentru ca „HOP!” să te înghită şi să te digere. De jur împrejurul lui nu vedea niciun loc unde să doarmă în siguranţă cu excepţia sânului doicilor.

Patricia îl trezi în zori, trăgându-l de mâneca halatului. Stătea în patru labe pe covor, goală, cu bărbia unsuroasă de terci. Lui Nath îi era foame, foarte foame, dar era destul de lucid ca să nu se atingă de farfuria cu fulgi de cereale în care tânăra râmase la greu.

— Ştii, făcu ea sâsâind, mă tot gândesc. Cred că drumurile au fost inventate ca să despartă oraşele, sau dacă nu, ca să se poată folosi maşinile. Iar frunzele pomilor, ca să se ascundă fructele de mâncăcioşi. Nu?

Nath nu găsi util să se angajeze într-o polemică. Hotărâse să afişeze un comportament normal, să „joace jocul”, iar pentru asta trebuia să se ducă la magazin, să-şi reia postul pe care i-l distribuise cartea „meserie” trasă cu cincisprezece zile în urmă. Din păcate nimic nu se întâmplă aşa cum prevăzuse, în momentul când trecea pragul prăvăliei, se ciocni de un grup de bărbaţi şi femei ocupaţi să se bombardeze cu cilindrii de lemn. Falsele cutii contrafăcute şi salamurile din ipsos pictat. Când vru să intervină pentru a restabili ordinea, un tânăr obiectă „că ne găsim la bordul unei corăbii de piraţi şi tragem cu tunurile înaintea abordajului şi că nimeni n-are dreptul să umble aşa între două nave!”. Într-un colţ, o fată aduna cu răbdare „muniţiile” rătăcite pe care apoi le stivuia unele peste altele ca pe nişte cărămizi cu etichete multicolore. La apropierea lui, îi ceru să nu pătrundă pe un „şantier interzis publicului”, i se furase deja destul material. Nath ieşi, bănuind că nu asta era cea mai bună soluţie, dar vacarmul ce domnea în interiorul magazinului îi devenise insuportabil. Opta pentru un şiretlic grosolan, îşi confecţionă o capelă de jandarm dintr-o coală de ambalaj, o puse pe cap şi-şi vârî o coadă de mătură la cingătoare. Dacă-l vor aresta, va putea oricând să pretindă

că se juca de-a poliţistul şi patrula în lungul frontierei indiene. Da, era o idee bună. Adoptă un pas săltăreţ, mimând hurducăturile jeep-ului. Din când în când se oprea ca să slobozească un geamăt de pneuri, schimbă o viteză imaginară şi-şi reluă drumul, întâlni două doici fără ca vreuna să manifeste intenţia de a-i adresa un cuvânt. Se simţea mai puţin oprimat. Un moment fusese pe punctul de a comite o greşeală de neiertat imitând atitudinea unui călăreţ în şa, dar ţinând căpăstrul, cu pumnul pe şold, aşa cum putuse vedea în ilustraţia unei vechi enciclopedii găsite în biblioteca interzisă. Cât de curios ar fi putut să pară, niciunul dintre „copiii” ce-l înconjurau nu văzuse, nici măcar o dată în viaţă, reprezentarea fotografică a unui animal. Cuvântul în sine nu însemna nimic pentru ei. Era un concept lipsit de fundament real, o bulă goală şi albă, o suită de sunete îndărătul cărora era definitiv imposibil de a aşeza o semnificaţie. În două sau trei rânduri îşi privise în ochi câte un congener pentru a-l întreba:

„Ştii ce-i ăla un animal?”

Iar celălalt, măsurându-l cu un aer bovin, o trântise de fiecare dată:

„O prăjitură?”

Nici chiar reflectând pe îndelete nu-şi explica motivele acestei cenzuri misterioase. Descifrând coloanele dicţionarelor, nu găsise nimic care să fi putut justifica o asemenea punere la index. Animalele păreau utile omului, nu practicau – cel puţin din câte ştia el – nicio religie pervertită. Nu păreau să se folosească de droguri prohibite. Şi atunci?

În timp ce încetinea la colţul străzii umbra unei guvernante îl îneca în băltoaca ei rotundă. Strânse din dinţi, inundat de o sudoare îngheţată, se reculese, îşi agită volanul fictiv şi emise un uruit ca de motor.

Vocea scârţâită coborî până la el, caldă, dulce. O voce adormitoare din tors hipnotic care-ţi dă chef să închizi pleoapele şi să te laşi în voia lui.

— Nu vrei să te-ntorci alături de micuţii tăi tovarăşi? șuieră monstrul zâmbitor. Caută un al şaptelea partener ca să se joace de-a Oedip!

— Da! Da! făcu el ambalat, aşternându-şi pe chip o expresie

de beatitudine prostească pe care şi-o spera convingătoare. Unde? Unde?

Un deget trandafiriu se dezdoi, gros cât piciorul lui, arătând buchetul verde al unui mic scuar unde câţiva „copii” păreau să se fi adunat în cerc. Ţâşni ca o săgeată şi se înfipse între ei dând din coate. Pe peluză, marele traseu îşi etala căsuţele şi săgeţile multicolore. Cuburile zarurilor, şapte de persoană, teancurile de cărţi cu figurinele lor naive, stilizate. Pionii destinaţi să marcheze înaintarea jucătorilor. Femeile se ghemuiseră ca nişte puştoaice, cu fustele ridicate în susul coapselor, nepăsătoare că-şi arătau chiloţii. Doi sau trei bărbaţi erau goi. Probabil fuseseră incapabili să se îmbrace, cel puţin dacă nu cumva îşi smulseseră de pe ei hainele ca să alerge nestânjeniţi în urmărirea vreunei mingi. Avu loc o ciorovăială, două fete refuzând să se joace cu un tip de vreo treizeci de ani pe care-i considerau „prea mic” şi trebui să intervină doica.

Lui Nath nu-i plăcea câtuşi de puţin jocul de-a Oedip. Într-o societate fără părinţi, nu înţelegea de ce-ţi puteai bate capul sa trezeşti îndoiala faţă de ei, să susciţi frustrări, întrebări. Dar poate că toate acestea nu aveau alt scop decât aceia de a-i tortura. Deja se distribuiau cărţile. Ţelul partidei era invariabil: câştigător va fi cel care reuşea să se culce cu maică-sa, să scape de castrare şi să-şi ucidă tatăl. Graţie lecturilor sale, Nath ştia ce ascundeau aceste cuvinte, pentru ceilalţi nu era vorba decât de un joc, iar cei mai mulţi dintre ei ar fi putut înlocui termenii de „tată” şi „mamă” cu „pompier” sau „cofetar”, fără a provoca nici cea mai mică jenă. De asemenea, „a te culca” însemna „a dormi”; cât despre înlănţuirea acestor acţiuni diferite, nu părea să ridice prea multe probleme. Interogat de către Nath, un câştigător, la încheierea partidei, îi declarase: „Dacă sunt doi în pat, trebuie să omori unu; ca să ai loc unde să dormi. E şi normal. Atunci, îl omori pe bărbat, fiindcă fetele sunt mai dulcişoare ca să dormi lângă ele...”

I se dădură şase cartoane reprezentând diverse obiecte: foarfeci, cuţite, lumânări, creioane, chei. Altele, după cum ştia, arătau imaginea broaştei, a agăţăturii într-o haină, a gropii în pământ... Juca destul de prost, lăsându-se încercuit

de adversari necoborându-şi niciodată atuurile atunci când trebuia, în general îşi spărgea hornul, îşi rupea lumânarea intrând în biserică, încă din primul tur al partidei. Asemenea incidente erau aspru penalizate, fără ca să ştii cu adevărat de ce. Strecurarea cheii în broască pentru a deschide uşa îţi aducea o sută de puncte, după cum şi luarea puștii şi tragerea unui foc în ţintă implica o bonificaţie de zece căsuţe. Toate aceste mişcări strategice erau contabilizate cu grijă, determinând poziţia jucătorului în raport cu „tatăl” şi cu „mama” şi influenţau avansul pieselor în direcţia patului. Cu puţin noroc, slăbeai poziţia paternă prin intermediul cărţilor „şomaj”, „salariu mai mic decât cel al nevestei” sau „ridicarea permisului de conducere”. Când toate formele de apărare erau doborâte, te instalai în pat şi se aprindea o lămpiţă roşie cu cuvântul „INCEST”, pe care nu-l înţelegea nimeni. Pentru mulţi, acest termen devenise dealtfel sinonim cu „Câştigat!” şi, preumblându-se prin oraş, nu rareori îi auzeai pe aruncătorii de bile ce reuşeau o lovitură frumoasă strigând „Incest! Incest!” pentru a-şi revendica victoria. Nath, în ce-l privea, nu reuşise niciodată să termine un parcurs complet. Tatăl îl prindea după primele o sută de căsuţe şi, invariabil, trântea cartonaşul reprezentând foarfecele pătate de stropi mari şi roşii. „Puţulica tăiată!” strigau atunci mititeii în cor, „Puţulica tăiată! Puţulica tăiată!”

Foarte complicată, înfruntarea putea dura o zi întreagă. În alte momente lucrurile se derulau rapid. Pe scurt, era un joc imposibil. Nath simţi deodată nevoia unui pahar de tărie şi cineva îi smulse boneta de jandarm. Îşi spuse alarmat cit ar trebui să mimeze un acces de furie, dar doica era departe şi se putu abţine de la orice demonstraţie teatrală.

— Mâine vin marionetele! declară plină de emoţie o femeie brunetă cu faţa trasă.

Nath ciuli urechea. Se întâmpla peste măsură de rar să vină cineva din exterior. Oraşul trăia complet închis iar Nath nu-şi amintea *să* fi văzut o singură dată întredeschizându-se portalul dintre uriaşele coapse de ghips pictat. De câtva timp însă, copiii deveneau apatici, o letargie din ce în ce mai manifestă le încetinea jocurile, o plictiseală crescândă îi

făcea pe zecile de bărbaţi şi femei să se moleşească.

— Mâine? repetă el, bătând cărţile.

— Mâine! afirmă interlocutoarea sa.

Nath se simţi cucerit de o excitaţie fără nicio măsură comună cu importanţa absolut relativă a evenimentului, în trecut, putuseră deja asista la un spectacol de umbre chinezeşti. Nu păstrase o amintire de neşters. Siluete mici dansau îndărătul unui ecran, psalmodiind o istorioară cam tâmpită care totuşi pe unii îi speriase. Cea mai mare parte din puşti erau convinşi că paiaţele trăiau în camion ca într-o lume miniaturală montată pe roţi şi că erau singurii ei locuitori. Nath ştia că nu era vorba decât de nişte păpuşi de lemn şi cârpă şi că înapoia pereţilor de tablă ai vehiculului erau oameni. Oameni veniţi din EXTERIOR. Cu o mutră nepăsătoare, la sfârşitul reprezentaţiei hoinărise în jurul camionetei şi putuse vedea portierele sudate cu flacără autogenă. Trebuia să ţină piept dorinţei de a ciocăni cu degetul în cochilia de metal unde se ascundeau cei ce puteau trai în lumea otrăvită de-afară. Atunci venise o doică, să-l ia de mână: „Acum trebuie să mergem la culcare, marionetele sunt obosite, au să se odihnească...” A doua zi dimineaţă, însă, scuarul era gol. Maşina fugise în timpul nopţii, trecând prin valva de ieşire în sens invers, fără niciun martor. La bibliotecă putuse citi istoria unui deţinut care profitase de spectacolul dat în curtea închisorii pentru a evada luând locul unei false mumii pe fundul unui sarcofag din carton. Bineînţeles, aici nu era câtuşi de puţin posibil să te substitui unei marionete, dar ideea era dulce la atingere. Dorea el cu adevărat să fugă din oraş? Ce-ar fi făcut în exterior? L-ar fi prins fără întârziere, nu ştia decât prea puţine lucruri despre viaţa reală, sursele lui de informaţie, dicţionare, enciclopedii, romane, datau toate de mai mult de-un secol. Trebuie că din epoca aceea şi până acum se produseseră răsturnări considerabile. Nu, nu plănuise niciodată într-adevăr să scape (cum s-o fi făcut?) dar nevoia de-a şti îl chinuia mai presus de orice. Jocul se prelungea la nesfârşit şi-i era destul. Se descurcă să comită două, trei greşeli tactice care-l eliminară imediat, în huiduielile participanţilor.

„Marionetele, mâine...” Cuvintele îi jucau în cap. Câte

reprezentaţii aveau să se dea? Se va putea aşeza foarte aproape de scenă, aşa cum îi plăcea lui, animat de speranţa secretă că într-o zi sau alta paiaţele cu chipuri pictate îi vor adresa cuvântul, vor răspunde întrebărilor lui. Hotărî ca de astă dată să rişte o lovitură de teatru, ceva aparent anodin, ca de pildă să se ridice pentru a-i da Polichinellei[10] o floare şi – în timpul acelui scurt contact – să atingă mâna manipulatoare prin roba de tafta sclipitoare, să-i dea de înţeles printr-o apăsare discretă că ştia. El, Nath, ştia că păpuşile nu erau decât nişte păpuşi. Se ridică şi făcu câţiva paşi pe peluză; această eboşă de plan îl făcea să se umfle-n pene de plăcere. Se întrebă dacă să-i vorbească despre asta şi Nelliei, decise că da şi începu să reflecteze la modalităţile exacte de a acţiona.

Îşi aminti o poveste pe care o citise cu puţin timp înainte de trecerea circarilor: un trubadur puţin cam vrăjitor se ducea la un castel pentru un spectacol de umbre chinezeşti. Era lăsat să se producă fără teamă, iar după plecarea lui toţi încercau să reproducă, răsucindu-şi mâinile, personajele pe care le văzuseră dansând pe un perete timp de-o după-amiază întreagă. Îndoiau degetul arătător, dădeau peste cap inelarul, suprapuneau mijlocul, ridicau degetul mare. Rotunjeau încheietura mâinii, schiţând un creştet de bătrân, un om chel cu barbă lungă, un negru cu buze groase... Râdeau, dar nimeni nu ştia că fiecare curbă descrisă de degetele lor, fiecare unghi pe care îl adoptau falangele, corespundea în realitate paselor magice ale unui redutabil ritual de înrobire. Prezentatorul de umbre nu făcuse decât să le deschidă uşa unei hrube malefice, aşteptându-i să se arunce acolo ei înşişi cu capul înainte, devenindu-şi proprii temniceri, executând de bună voie gesturile ce-i condamnau să trăiască de-atunci înainte în chip de zombi obedienți. Da, îndepliniseră cu toţii ritualul de acceptare, de supunere. O formulă terifiantă deghizată, prin mijlocirea unei lămpi şi a unui perete, în siluete bonome şi cocârjite. Nath meditase îndelung la această istorie. O clipă, se complăcuse chiar să viseze că scenetele jucate în centrul scuarului aveau scopul de a-i comunica puterea de a trece prin ziduri, de a rămâne

[10] Denumirea franceză a personajului comic Pulcinella.

insensibil la otrava de-afară şi-şi contorsionase şi el degetele, schiţând gnomi diformi cărora le lipsea nasul, bărbia, aveau cocoloaşe despre care nu se ştia precis dacă reprezentau o tumoră sau o ciupercă. Nu găsise formula magică şi continuase să-şi maltrateze fruntea vrând să străbată zidurile. Dar toate acestea nu erau decât basme născute dintr-o excesivă absorbţie a terciului drogat. Ridică din umeri şi se îndepărtă de grupul pasionat de înaintarea pionilor multicolori pe pista din carton.

Camioneta pătrunse în micul scuar cu flori a doua zi la începutul după-amiezii. Pentru a-şi păstra deplina luciditate, Nath nu pusese nimic în gură din ajun şi accese bruşte de oboseală îi tăiau pulpele la fiecare cincisprezece metri. Avu destul de furcă până să se strecoare în rândul întâi, mulţimea, foarte numeroasă, revărsându-se de pe alei pentru a se răspândi ca o băltoacă zgomotoasă pe peluzele proaspăt tunse. Microbuzul pestriţ se oprise lângă cascadă, aproape atingând cu farurile coapsele unei doici îngenuncheate. Caroseria dispărea sub stele, semne de exclamare, zig-zag-uri roşii şi aurii executate cu trăsături ample şi stângace de pensulă. În partea din faţă, Nath putu descifra o inscripţie impresie? Dădu înapoi, amestecându-se în mulţimea care se împrăştia, întrebarea lui va fi oare înţeleasă? Omul nu dispunea decât de foarte puţin timp pentru a-i răspunde, turneul n-avea să depăşească probabil două zile, interval suficient pentru a epuiza repertoriul artistului şi atenţia copiilor.

În noaptea aceea dormi foarte prost, deşi epuizarea îl făcuse să se prăvălească pe somieră ca un soldat fulgerat de mitralieră. Junghiuri cumplite îi biciuiau stomacul gol şi-i era puţin frig. Setea îi usca gâtlejul, iar grăunţele de sare pe care se silea să le sugă pentru a combate deshidratarea îi aprindeau o arsură tenace pe limba şi în cerul gurii. Înţelese că dacă Mario Cavalcando nu decidea să se manifeste destul de repede, el, Nath, n-avea să-şi mai poată menţine multă vreme deplina luciditate. Fatalmente, urma să se arunce asupra fierturii cu miere, asupra laptelui aromatizat din sticluţele acoperite de broboane ce tronau în mijlocul

fiecărui galantar. Strânse din dinţi, alungind aceste fantasme gurmande. Afară, luminată palid de lună, camioneta forma o pată mare şi întunecată în mijlocul scuarului pustiu, oscilând pe suspensii când paşii doicii santinelă treceau pe lângă ea în cursul rondului ei nocturn.

A doua zi, o târî şi pe Patricia la spectacol, îşi puse pe cap o cască de pompier din carton încleiat şi-şi boi obrajii cu vopsea, sperând să-şi modifice astfel înfăţişarea în caz că prezenţa sa perpetuă în rândul întâi ar fi trezit atenţia guvernantelor.

Imediat, ştiu că reuşise. Pierrot-ul[11] alb care gesticula pe scenă arbora o tichie conică lungă împodobită cu un uriaş semn de întrebare. Tot dialogul piesei avea dublu-înţeles. Eroul nu înceta să repete, cu fiecare ocazie:

— Sunt un savant, ştiu tot, pot răspunde la TOATE întrebările voastre.

Şerpuind de la o aripă la cealaltă: „Micul teatru al lui Mario Cavalcando şi al signorei Petronilla.”

Cele trei lovituri fură bătute din interior, în latura maşinii. Nath simţi că i se strânge inima în timp ce burta îi ghiorăia de nerăbdare. Nu ascultă nici măcar un singur cuvânt din poveste. Marionetele dansau, ţipându-şi textul cu voci contrafăcute, interpelându-i pe spectatorii ale căror urlete isterice îl denunţau cu entuziasm pe hoţul ascuns, sau pe jandarmul pitit în dulap. Când izbucniră aplauzele, Nath hotărî să treacă la fapte. Smulgând o floare dintr-un rond, se repezi spre deschizătura micii scene zbierând într-una:

— Pentru tine, Guignol! Pentru tine Guignol!

Totul fu scurt, în aparenţă inocent, dar Nath avusese timp să apuce cu toată mâna trupul marionetei, strângând degetele mânuitorului într-un salut complice şi precis. Reveni la reprezentaţia următoare, care trebuia să se desfăşoare la ora gustării. De astă dată, planul său era şi mai temerar. Decupase din mijlocul unui dicţionar vechi o fotografie color reprezentând o pisică cu ochi albaştri, desenase peste imagine un mare semn de întrebare şi înfăşurase bucata de hârtie pe tulpina unui trandafir. Această luare de contact avea meritul anonimatului. Dacă

[11] Personaj de pantomimă.

mânuitorul nu era un simpatizant, n-avea să ştie niciodată cine-i trimisese ilustraţia interzisă. Dacă dimpotrivă – aşa cum bănuia Nath – era vorba de complicitate, omul din maşină (Mario Cavalcando?) va înţelege imediat sensul mesajului. La fel ca la spectacolul precedent, aşteptă aclamaţiile ca să o ia la fugă spre fanta îngustă de unde se iveau marionetele, în timp ce se retrăgea, simţi privirea doicii fixată în ceafa lui. Sau poate că nu era decât o simplă părere. Iar când era întrebat de ce fuseseră inventaţi munţii, răspundea:

— ... pentru ca schiurile să folosească la ceva!

De data asta Nath fu foarte atent, căutând în fiecare replică un dublu-sens, un cuvânt codificat. Cu puţin înainte de căderea cortinei, Pierrot făcu o precizare:

— La miezul nopţii, în iarba din scuar vor crește cadouri. Jucării şi bomboane!

După care un jandarm ţipă:

— E nebun! Să-l ducem la doctor!

Nath ştia ce-i rămăsese de făcut. Cu Patricia agăţată de braţ, se lăsă călăuzit spre ieşire de către torentul mulţimii. Ziua i se păru interminabilă şi, în ciuda slăbiciunii sale, trebui să participe la o cursă în saci organizată de guvernante, la un măgarul-la-mijloc şi, spre seară, la o mare corală. O gustare copioasă fu împărţită cu acea ocazie: boluri cu ciocolată aburindă, cornuri, brioşe şi dulceţuri, toate bucşite de droguri şi avu destul de furcă pentru a se debarasa de mâncarea-capcană fără a atrage atenţia guvernantelor ce supravegheau mica petrecere. Odată căzută noaptea, toţi se duseră grăbiţi acasă. Noaptea era domeniul lui Cacouna, diavolul cu pălărie melon şi nimeni n-avea poftă să se hazardeze pe terenul lui de vânătoare. Patricia adormi de cum puse capul pe pernă, în vreme ce doica-santinelă începea povestea lui Nicolas-cap-blond şi a soldaţilor de plumb blestemaţi care, la adăpostul întunericului, veneau să-i crape ochii cu micile lor baionete. La miezul nopţii Nath se dezbrăcă, îşi puse pijamaua si ieşi desculţ din clădire, simulând un umblet de somnambul, cu braţele întinse în faţă şi privirea halucinată. Era singurul alibi pe care-l putuse găsi. Dacă-l intercepta vreo guvernantă

avea să se prefacă a se trezi plângând, va urla că-i e frică, că se uită la el Cacouna ascuns după un tufiş şi alte mofturi pe care se va forţa să le facă să sune convingătoare. Ascuns sub o poartă, aşteptă ca paşii santinelei să treacă pe dinaintea lui, după care numără până la două sute. De îndată ce masa enormă dădu colţul străzii Nath fugi ca o săgeată în direcţia scuarului. Când ajunse la camionetă, un văl negru îi întunecă vederea şi crezu că leşină. Grădina, la fel ca şi bulevardul circular, era semănată cu jucării şi bunătăţi călcate-n picioare, dar lângă una dintre roţile vehiculului descoperi o minge verde însemnată cu un semn de întrebare care fusese pesemne aruncată prin fanta rezervată marionetelor. Pipăind-o, simţi clar o tăietură pe care se siliseră s-o dreagă cu clei. Ceva se mişca înăuntru când agitai mingea. Ţinând-o strâns, goni în sens invers, cu inima în gât, acoperit de o sudoare îngheţată ce anunţa leşinul. Abia atinsese portalul că doica şi apăru la cotitură, ţeapănă si grea strivind sub tălpi de metal tricicletele şi trotinetele uitate. Odată ajuns în apartament, se închise în baie, spintecă sfera de cauciuc în două şi scoase la iveală o grămadă de hârtii mototolite pline de un scris mărunt si grăbit. Foile erau numerotate, alternând cu articole din ziare vizibil vechi. Nath îşi stăpâni tremurul mâinilor şi se instală în cadă. Ceea ce citi nu îl surprinse decât pe jumătate şi-şi dădu seama că mai mult sau mai puţin conştient îşi imaginase deja unele dintre soluţiile pe care le expunea manuscrisul. În mai multe rânduri îi fu greu să descifreze anumite cuvinte, atât din cauza caligrafiei deplorabile cât si datorită noutăţii lor. Un dicţionar i-ar fi fost de mare folos dar nici nu se punea problema să se gândească la aşa ceva. Expozeul debuta cu o relatare şapirografiată precedată de menţiunea: „Extras din jurnalul unui martor al evenimentelor”. În pofida pleoapelor grele ca de plumb, Nath se cufundă în lectură, indiferent faţă de picăturile ce cădeau din robinetul închis incomplet, udându-i pijamaua într-o pată tot mai mare cu fiecare secundă...

Capitolul 3

„... Când m-am trezit, consistenţa pernei de sub obrazul meu se schimbase. Ţesătura fusese înlocuită pe nesimţite cu un înveliş din piele umană cusută la aceleaşi dimensiuni. O carne palidă, cu porii puţin dilataţi, grasă, care transpiră sub ceafa mea ca o burtă de femeie pe care aţipeşti după amor...

Am întors-o cu dezgust, la fel cum împingi un mădular amputat spre incinerator, iar degetele mele au simţit dârele unor cicatrice vechi, conturul unui ombilic proeminent şi mai ales pilozitatea abundentă, masculină. N-am îndrăznit să o arunc dintr-un dos de palmă sau s-o fac să plesnească lovind-o cu călcâiul. Era oare tot umplută cu fulgi, sau metamorfoza acţionase şi în profunzime, transformând o banală pernă de puf într-un sac de carne umflat de măruntaie, gata să plesnească la cel mai mic şoc?

Mi-am spus că ar trebui să mă scol înainte ca şi cearşafurile să se prefacă în pleoapă, iar plapuma într-o limbă gigantică apăsându-mi trupul cu toate papilele ei... Dar nu! Era absurd, inversiunea nu schimba decât textura obiectelor, nu şi forma lor. Am trecut în odaia vecină, clătinându-mă, rătăcit. Aşa cum mă aşteptasem, florile de pe pervazul ferestrei erau acum din aluminiu, în mijlocul încăperii, un televizor de carne palidă constelat cu pistrui oscila uşor sub greutatea propriilor viscere în descompunere. M-am continuat drumul, împingând uşa ce-mi stătea în faţă şi, preţ de-o secundă, retina mea a înregistrat imaginea unei fete într-un fotoliu, o fată cu trupul din catifea ondulata, verde ca mărul. Am închis imediat batantul uşii... De data asta greaţa şi-a stârnit hula în pântecul meu şi am devenit conştient că în caz de vomă conţinutul stomacului va ţâşni în geamul măştii de gaz pe care nu mi-o pot scoate sub niciun pretext, înecându-mi gura, nările curgându-mi în lungul obrajilor, băltind în jurul feţei... şi am închis ochii.

Am înţeles că trebuia să mă adun. Tot acel spectacol nu era nou, deja în aceeaşi dimineaţă chiar, în nordul oraşului, avusesem prilejul să descopăr un ambuteiaj unde vehicule din carne aveau la volan făpturi de tablă pictată cu dinţi de crom. „Inversiune biologică" explică broşurile de prim ajutor.

„Permutaţii moleculare”... Numai protecţia derizorie a măştii încă mă mai izolează de gaz. O crăpătură, o simplă fisură doar, şi n-am să mai fiu decât un veşmânt de piele umană pliindu-se pe o fiinţă textilă, o păpuşă de cârpă într-un costum de epiderma al cărui pantalon, cu croiala perfectă, poartă sub unul dintre buzunare umflătura cicatricei unei operaţii de apendicită...

Mai ales să nu îmi scot masca, să nu beau, nici să nu mănânc. În sacul de la şold, cutia de metal cu seringa prevăzută pentru douăsprezece injecţii nutritive. Una pe zi. Să aştept elicopterul de ajutor, dacă mai vine...

Gazul e pretutindeni, dus de vânt se răspândeşte peste oraş în valuri grele. Pe masă traista cască, băltoaca de pânză diformă. Degetele mele se afundă în căutarea eşantioanelor de păr, de blana şi de pene prelevate adineaori de pe diferitele cadavre de oameni şi de animale ce barează intrarea hotelului. Un porumbel, o pisică, un om. Mâna mea nu mai dă la iveală decât un smoc de iarbă ofilită, inversiunea a început deja iar penele păsării au devenit frunze de stejar. Curând, dacă nu sunt atent, mutaţia se va extinde iar sacul o să-mi apară croit asemeni limbului unei frunze gigantice în timp ce rămăşiţele vegetale, se vor fi prefăcut în zdrenţe de stofă kaki. Poate că atunci şi masa va începe să-şi piardă consistenţa, soliditatea prima şi...

Cât despre cadavrele, ce umplu aleea ce duce spre peron, va fi probabil uşor, aplecându-mă pe fereastră, să constat că textura lor pare în prezent curios de apropiată celei a asfaltului, până la punctul în care le-ai crede statui ieşite direct din atelierul cine ştie cărui sculptor modern. Felinarul, dimpotrivă...”

„Când gazul, purtat de alizee, a început să coboare asupra oraşului, precum enorma epavă a unui nor naufragiind, cele dintâi atinse au fost păsările. Atunci a început să plouă pe străzi cu porumbei de plumb, guguştiuci de crom, metamorfozaţi în plin zbor, căzând cu şuierături de bombe sau de avioane de vânătoare în picaj, spărgând serele, străpungând caroseriile maşinilor, căscând găuri însângerate în mulţimea de gură-cască înainte de-a se turti pe asfalt, pierzându-şi în aceeaşi clipă magnifica înfăţişare ale unor

trofee de concurs, statuetele hiper-realiste preschimbându-se, sub forţa impactului, în scuipaţi metalici căzuţi din cer...

Puţin mai târziu, în cursul după-amiezii, o aversă deasă s-a transformat treptat în ploaie de cerneală roşie cu neputinţă de şters, iar plimbăreţii inconştienţi, pe care o curiozitate idioată îi scosese din apartamente, s-au întors acasă cu faţa tatuată de pârâiaşe purpurii rezistente la orice detergent. Săpun, perie, dizolvanţi feluriţi nu le-au putut veni de hac acestor neaşteptate culori ale războiului şi până seara din saloanele cosmetice şi farmacii s-au putut vedea ieşind cohorte de femei cu figurile striate de scurgeri sângerânde. Părea că oraşul s-a umplut brusc de accidentaţi rătăcind în căutarea cine ştie cărui spital-fantomă. Pe înserat, asupra oraşului s-a abătut o furtună şi de astă dată fiecare picătură de ploaie s-a prefăcut într-o perlă de oţel dur. O veritabilă rafală de mitraliere a năpădit acoperişurile, faţadele, ricoşând cu piuituri de glonţ pe beton, perforând obloanele, uşile, cărămida, cu aceeaşi putere ca a unor proiectile blindate trase dintr-un .44 Magnum, din douăsprezece miliarde de .44 Magnum ascunse dincolo de nori. Pe autostradă, vehiculele s-au aglomerat unul câte unul, secerate de salvă. Imediat după aceea, aversa a luat aspectul unei ploi de ciment cu priză rapidă şi câteva animale au pierit sufocate, precum şi un bătrân în fotoliu rulant blocat în mijlocul unei grădini publice... Permutaţia este capricioasă, lipsită de logică, cel mult s-ar putea găsi în arsenal, căutând bine, câteva lăzi de muniţie golite în mod bizar de cartuşe dar pline cu apă de ploaie, de asemenea sacii de ciment sau... Dar ce contează, la urma urmei?

Parcă ar fi un război ciudat, ca şi cum produsele create de om ar vrea să contamineze, să-şi însuşească natura, ca şi cum natura ar dori, pe aceleaşi căi, să distrugă orice materie provenind din indiferent ce operaţiune transformatoare. Două regnuri înfruntându-se într-o curioasă luptă a contaminărilor reciproce şi antitetice...

Nu-mi mai rămâne decât să aştept. Rezemându-mi fruntea de geam văd staţia service, şi pe Henri, aşa cum a împietrit acum aproape trei zile, cu un pneu în mână. Un pneu roz şi păros care freamătă uneori în vânt, în vreme ce Henri însuşi

a luat înfăţişarea unui frumos cauciuc negru, nou, solid. Şi mă întreb dacă, înarmându-mă cu un satâr, cum trebuie să se poată găsi în atelierul de reparaţii anexat garajului şi scobind cu lovituri ample în spinarea aceea care acum miroase a latex, a gumă, nu s-ar putea să găsesc schija de mortier, moştenire a unui recent război colonial, cuibărită lângă coloana vertebrală, care i-a adus ţintei ei vii trecerea definitivă în rezervă. Cel puţin, deschizând abdomenul acela, acum modelat din cine ştie ce substanţă antiderapantă, să nu scot la lumina zilei o tumoră elastică născută din abuzul de băuturi alcoolice. O ciroză de cauciuc, ultra-realistă şi complet de neconceput...?

Aşteptând încă puţin, voi vedea solul şi arborii devenind de beton, de plastic, în vreme ce blocurile se vor revela progresiv de nisip, asemeni acelor castele reîncepute neobosit de către copii, în lungul plajelor. Atunci, poate că oraşul va dispărea pe durata unei averse, iar hotelurile, cazinoul, închisoarea, lichefiate, au să se amestece în aceleaşi şiroaie de noroi...?

Când am părăsit tabăra de vacanţă, cele dintâi simptome: unghiile şi dinţii majorităţii fetelor erau din vinilin albastru, roşu sau verde. Cât despre ochelarii lor de soare, emailul ramelor încă mai mirosea a pastă de dinţi cu aromă de măr, iar ţesutul cornos al lentilelor fumurii trăsnea pătrunzător a dizolvant de lac de unghii. În ajun, în campingul de pe plajă, o femeie gravidă aproape de termen, răscolită de evenimente, născuse prematur un păpuşoi din celuloid de sex masculin, cu morfologia perfect constituită.

Poate ar trebui să ne spălăm de orice contact anti-natural? Să ne aruncăm ochelarii, să ne smulgem plombele cu cleştele, dinţii falşi, să ne distrugem îmbrăcămintea, să alergăm goi pentru a ne replia într-un loc încă virgin... Da, dar unde?

Elisabeth şi-a fracturat piciorul imediat după plecarea noastră din tabără. O rană urâtă, sfâşiată, deschisă. I-am interzis să se ridice şi imediat am bandajat plaga, astfel ca să nu vadă cele două capete de tibie ieşind din tocana de muşchi sfâşiaţi. O tibie din metal cromat, neomenească, nebunească, şi o arteră secţionată care, în loc de sânge, lăsa

să-i scape jeturi lungi şi sacadate de mercur... I-am spus că o să mă-ntorc.

Acum...

Acum, cred c-am să mă aşez în dreptul ferestrei pentru a pândi elicopterul. Poate că ar trebui să scot casca înainte de-a se suda definitiv de oasele craniului meu? O duhoare de putrefacţie se infiltrează lent în mască, aceea a tuturor maşinilor ce se descompun de-a lungul şoselei şi peste care se abate deja vârtejul zgomotos al ciorilor pe care gazul le-a cruţat deocamdată. Pe pereţii camerei, tapetul cu puf fin şi blond, prea mult timp expus razelor soarelui, îşi încheie înroşirea şi descuamarea. Dar dacă elicopterul nu va veni? Poate că, în fundul unui hangar, câini flămânzi îşi dispută fuzelajul său însângerat cu clănţăneli zgomotoase din fălci, din fălcile acelea devenite atât de redutabile de când pe ele se aliniază un şir dublu de colţi din oţel inoxidabil?

Imediat am să mă spăl, voi merge la toaletă, şi dacă nu urinez nici cerneală albastră, nici esenţă de terebentină, am să-mi pot zice că, pentru o clipă, mai sunt om...”

Manuscrisul precedent este transcrierea exactă a carnetului descoperit pe noptiera unei camere de hotel când, odată gazul disipat, echipajele de ajutor au putut în sfârşit să pătrundă în oraş. Cenzura a ocultat masiv evenimentele acestei perioade şi nimeni nu ştie astăzi cu adevărat cărui factor, sau cui, să i se impute originea lor. Tot ceea ce se ştie, e că un nor de pulbere cosmică a pustiit oraşul Almoha în interval de trei zile, declanşând o nemaivăzută epidemie de permutări moleculare a cărei relatare anonimă raportată mai sus permite să ne formăm o imagine destul de justă.

Au existat şi supravieţuitori. Numai femei şi animale – niciun reprezentant al sexului masculin. Salvatorii le-au băgat deci în carantină pe cele cinci sute de femele umane sau animale, procedând la teste pe cât de lungi, pe-atât de negative, ca rezultat. În disperare de cauză, presa vibrând la această detenţie arbitrară, supravieţuitoarele au fost redate unei vieţi normale, după unsprezece luni de izolare totală. Atunci a început totul. Abia părăsiseră centrul de observaţie, că femeile, pisicile şi căţelele s-au vădit cu toatele GRAVIDE! Perioada de gestaţie nu a depăşit două luni şi, ajunse la acest

termen, fetele au născut animale domestice: generaţii de pisoi, de căţelandri, iar pisicile şi femelele de ogari – bebeluşi umani perfect formaţi. Permutaţia, în continuare activă, împrumuta alte aspecte.

Scandalul a fost cumplit.

Timp de o săptămână, s-au văzut reapărând toate vechile teorii satanice şi un val de obscurantism s-a revărsat asupra populaţiei. S-a vorbit despre vrăjitorie, despre „imunde copulaţii cu demonul”. Toate sectele au cunoscut o înviorare a activităţii. Centrul medical a fost asaltat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de către o gloată în delir înălţând ruguri sub ferestrele medicilor, stropind fiecare uşă cu apă sfinţită, înconjurând spitalul cu cercul unei uriaşe stele în cinci colţuri destinată să împiedice diavolii de a se răspândi în restul ţării. Garda civilă a trebuit să le facă faţă, cu aruncătoarele de flăcări în mâini şi au avut loc numeroase ciocniri deosebit de sângeroase. Fenomenul, este adevărat, răsturna toate tabu-urile împământenite iar Biserica, intuind aici un formidabil mijloc de a-şi relua locul în avanscenă, a exploatat la maximum aberaţia.

Naţiunea a fost cuprinsă de o veritabilă cruciadă, apărând puritatea rasială, integritatea fiziologică şi condamnând orice formă de metisaj sau naştere bastardă. Vechile facţiuni extremiste au profitat pentru a-şi lichida răfuielile, „purificând” cu bombe incendiare cartierele negre. Guvernul, activat cu putere de către această mare a violenţei şi a superstiţiei, a trebuit să acţioneze cu repeziciune. Tinerele mame, decretate „victime ale unor procese independente de voinţa lor”, au fost puse în libertate. Femelele animale, căţeii şi pisoii, au fost arşi în piaţa publică după străvechile reguli ale autodafe-ului[12]. O mai mare jenă se resimţea în privinţa sorţii convenabile ce li se rezerva bebeluşilor umani născuţi din pântecul animalelor. S-au exprimat rezerve asupra stării lor mintale, s-a argumentat că e util studiul unor asemenea mutanţi pentru a se evita producerea unei noi catastrofe. Pentru a-i apăra de represaliile populare, copiii s-au pomenit încarceraţi dincolo de centura gazoasă a închisorii Funyway.

[12] Ceremonie în cursul căreia cei condamnați de inchiziție pentru erezie erau puși să revină la credința părăsită.

Cel mai mare complex penitenciar din lume în acel moment.

Şi asta nu a fost destul. Între timp, apăruse o nouă religie. Un profet anunţa naşterea unei rase noi, sfârşitul izolării speciilor, marea simbioză naturală. „Om/Animal, acelaşi statut!” ţipau sloganurile. S-a discutat despre dreptul la vot al animalelor, abatoarele au fost incendiate, dresorii şi directorii grădinilor zoologice, asasinaţi. Specia umană trebuia să devină vegetariană, spuneau preceptele.

Încă o dată, Statul a trebuit să ia problema în mână.

Profetul şi discipolii lui au fost eliminaţi prin forţă. Cât despre copii, s-a anunţat că muriseră cu toţii la începutul celei de-a treia luni de viaţă şi au fost înmormântaţi cu ceremonie publică în micul cimitir al lagărului.

Afacerea era clasată, cel puţin în aparenţă, căci sicriele nu conţineau decât jucării cu înfăţişare animală de care se socotise mai prudent să se debaraseze creşa-puşcărie pentru cazul că asemenea imagini ar fi putut influenţa în mod supărător dezvoltarea viitoare a tinerilor mutanţi. Pentru mai multă siguranţă, de îndată ce s-au încheiat funeraliile, centura de gaz defensivă a fost deplasată cu doi kilometri, interzicând de-acum oricărei persoane să meargă să se reculeagă la mormintele goale. Secretul era protejat.

În lunile care au urmat, numeroase femei „contaminate” şi-au găsit sfârşitul printr-o moarte violentă: accidente rutiere, căderi de pe imobile etc. Organele purificatoare îşi continuau activitatea obscură. Unele au scăpat de torţionari, schimbând localitatea, numele, s-au căsătorit, având de astă dată copii „normali”. Totuşi, din când în când, fenomenul se manifestă din nou, prin cazuri izolate pe care autorităţile se grăbesc să le camufleze. Cel mai adesea e vorba de persoane care au fost în contact cu una sau alta din supravieţuitoarele de la Almoha, dar, repet încă o dată, nu e vorba decât de cazuri izolate.

Toate acestea s-au întâmplat acum mai mult de treizeci de ani. Copiii prizonieri au devenit bărbaţi şi femei. Nicio fiinţă omenească nu se poate apropia de ei – sau, aproape niciuna. Roboţi umanoizi comandaţi de un ordinator destul de vechi gireză secţia lor de detenţie. Nimeni nu l-a reprogramat de când a fost pus în funcţiune. Funnyway e un mormânt unde

se îngroapă secretele, cele despre care nu se mai doreşte să se audă vorbindu-se niciodată...

Dar lucrurile nu sunt chiar atât de simple Au existat semne, auguri şi mulţi sunt de părere că teoria pulberilor cosmice nu explică totul. Eu fac parte dintre aceştia, dintre cei ce cred că acei copii din Funnyway au o misiune de îndeplinit, un mesaj de transmis. Ne-a trebuit o viaţă de neîncetate compromisuri pentru a obţine informaţiile de care avem nevoie, o viaţă de răbdare pentru a încerca acest contact care ştiu că-şi va aduce roadele. Orice acţiune din exterior fiind imposibilă, voi sunteţi singurii care să puteţi modifica traiectoria destinului vostru...

Alături de această scrisoare vei găsi un tub conţinând două sute de tablete nutritive-hidratante de felul celor ce se folosesc în armată. Te vor scuti să te atingi de hrană şi de băuturile drogate care constituie meniul vostru cotidian. Nu pot face mai mult. Poate veţi reuşi să luaţi în stăpânire locul, distrugând ordinatorul care comandă doicile, v-o doresc din toată inima, dar nu cunosc îndeajuns de bine locurile ca să pretind că v-aş putea dicta o anume strategie. Fie să izbândiţi! Suntem mulţi cei care credem în voi, care vă aşteptăm. N-am să mai revin probabil niciodată, nu se intră de două ori în Funnyway. Fie ca norocul să se afle ele partea voastră...

Al vostru devotat: Sirio

Capitolul 4

Nath lăsă foile să cadă pe fundul căzii. Multe lucruri se aşezau la locul lor. Maşinal, îşi privi amănunţit imaginea în oglinda băii. Din cine era născut? Dintr-o pisică? Dintr-o căţea? Avea vreun mesaj de transmis? O misiune de îndeplinit? Nu, nu credea aşa ceva. Mânuitorul de marionete îşi punea prea multe speranţe în el. El nu era nimic, nimic decât produsul unei aberaţii momentane, niciun mesia niciun profet, iar cei care-l înconjurau nu purtau într-înşii nicio scânteie divină. Se scuturã, culese din fundul mingii crăpate tubul metalic plin cu pastile cenuşii, îşi puse una pe limbă şi o lăsă să se topească. Încă de pe-acum se vedea confruntat cu o dilemă monstruoasă.

Ar fi mai bine să deştepte conştiinţa unui număr maxim de deţinuţi, dar pentru o durată foarte scurtă, sau să păstreze pentru sine toate pilulele şi să se bucure în mod egoist şi prelungit de o luciditate paşnică?

Nu se putea imagina înfruntând singur doicile, în niciun fel. Până la urmă luă hotărârea de a răspândi produsul miraculos într-un cerc restrâns pe care să-l poată îndruma în interesul optim al tuturor şi, fără să mai piardă vremea, o trezi pe Patricia pentru a-i da să înghită prima caşetă gri.

A doua zi dimineaţă, microbuzul dispăruse. Nath se duse la Nellie cu intenţia de a-i lăsa o provizie însemnată de tablete, dar descoperi că murise în ajun; zăcea moartă de inaniţie la picioarele unei fresce neterminate.

Patricia îşi recapătă rapid conştiinţa şi îi veni ideea să ambaleze pastilele în hârtii vechi de bomboane. Astfel va fi uşor să le dea din mână în mână. Nath spera că, odată foamea învinsă prin acţiunea concentratelor nutritive, prizonierii se vor abţine să se mai atingă de produsele de patiserie. Era un calcul greşit şi putură constata că bărbaţii şi femeile se îmbuibau cu creme şi prăjituri din pură obişnuinţă. Afacerea îi costă douăzeci de comprimate. Schimbară tactica, izolând indivizii sub pretextul unei partide de de-a v-aţi ascunselea pentru a-i sechestra până ce efectele drogului se vor fi disipat. Majoritatea reacţionară

foarte prost. Realitatea situaţiei lor le apărea ca insuportabilă şi preferau, abia eliberaţi, să se arunce asupra câte unui platou de *choux à la crème-uri*[13] pentru a uita până la ultimul cuvinţel ceea ce li se spusese. Această atitudine îl lăsă perplex pe Nath. Se aşteptase să troneze în adâncurile unei pivniţe în faţa unei adunări de conjuraţi aspirând la o lovitură de forţă şi când colo îi descoperea pe drogaţi fericiţi cu lipsa lor de griji şi complăcându-se într-o copilărie contrafăcută. Într-o zi, după ce făcuseră dragoste, Patricia ridică din umeri...

— Cine-ţi spune că nu au dreptate? murmură ea, aprinzându-şi o ţigară. La ce slujeşte să le trezeşti conştiinţa dacă nu putem ieşi? Dacă distrugem guvernantele pentru a ne poticni în cele din urmă în faţa unei porţi zăvorite, blindate, de netrecut? Dacă vrem să supravieţuim va trebui să revenim la alimentele drogate şi totul o va lua iarăşi de la început. Admiţând ipoteza că am putea dezamorsa circuitele de alimentare cu drog şi că din acel moment am fi în măsură să consumăm o hrană sănătoasă, iţi dai seama ce s-ar întâmpla? Îţi imaginezi ce-ar fi viaţa mai multor sute de adulţi dezorientaţi, lăsaţi de capul lor, pradă plictiselii, fără niciun fel de obligaţii? Ne-am lua la bătaie pentru privilegii infime: cea mai frumoasă casă, cel mai bun apartament. S-ar lupta ca să se bucure de cea mai frumoasă fată. Unii vor vrea să comande, alţii vor refuza să asculte. Cei mai puternici îşi vor însuşi punctele de aprovizionare şi-i vor pune pe ceilalţi să plătească pentru a avea dreptul se a se servi. Li se va cere femeilor să se preteze capriciilor sexuale ale posedaţilor, bărbaţilor să devină sclavi sau soldaţi. Se vor purta războaie între un imobil şi altul şi mai ales, MAI ALES, va domni plictiseala...!

— E o prostie, obiectase Nath, de ce n-am reuşi să ieşim?

— Şi ce-ai face, odată ajuns afară?

Schiţă un gest vag. Din ceea ce-i explicaseră cărţile, ştia în chip nelămurit că afară oamenii îşi iroseau vieţile muncind, mulţumindu-se cu câteva momente rare de odihnă în cursul cărora încercau în sfârşit să redevină ei înşişi. La urma urmei nu asta li se întâmpla şi aici când ieşeau din ceţurile

[13] Prăjituri asemănătoare eclerelor.

copilăriei?

— Ştii, reluă Patricia lungindu-se peste el, mă-ntreb dacă nu suntem în fond nişte privilegiaţi. Pentru toată lumea, copilăria e cea mai frumoasă perioadă a vieţii. Totul e să-ţi dai seama. Cu o pastilă din când în când, e posibil. Cam ca atunci când dormi şi ieşi încet din starea inconştientă, cu nasul în pernă şi ştii că vei recădea în uitare, asta şi e adevărata voluptate a somnului, acel moment la linia apei când încă nu eşti treaz, dar nici adormit cu adevărat nu eşti. Clipa aceea fragilă în care orice nimic te poate răsturna într-o parte sau în cealaltă. De ce vrei să ieşi?

Nath închise ochii.

— Avem o misiune de îndeplinit, spuse el.

Femeia râse şi-i freca pântecul cu sfârcurile sânilor.

— Chiar crezi asta? Eşti un încăpăţânat. Mă gândesc mai curând că la tine asta a devenit o idee fixă. Un ţel artificial pe care ţi l-ai ales ca să faci ceva cu viaţa ta…

O împinse violent:

— Idioato! Dacă asta crezi, de ce te ţii după mine?

— Trebuie oricum să mă ţin după cineva, şopti ea răsturnându-se cu coapsele desfăcute, niciodată n-am ştiut să fac altceva.

După o scurtă perioadă de descurajare, au reuşit să adune douăzeci de simpatizanţi. Erau aproape prea mulţi, având în vedere starea proviziilor. Confruntându-şi impresiile, îşi dădură seama ca nu aveau habar de funcţionarea temniţei gigantice pe care o reprezenta oraşul. Ar fi trebuit să demoleze fiecare casă, piatră cu piatră, să sondeze subsolurile, să se infiltreze în jungla canalelor. N-aveau niciun chef. Patricia găsea aventura din ce în ce mai puţin amuzantă, i-o şi spuse lui Nath, iar el începu să se întrebe dacă drogul nu sfârşise prin a leza una sau alta din părţile creierului fetei. Foarte repede, mâna de contestatari adăpaţi cu tablete nutritive scăpară de sub orice control. Intervalul de timp în care încă aveau să se mai bucure de deplina lor luciditate se scurta cu fiecare zi ce trecea. O ştiau, iar asta nu făcea decât să le sporească agresivitatea.

— E o ruşine, declară o brunetă cu părul tuns scurt, ni se impune copilăria ca o infirmitate! Suntem castraţi,

retrogradându-ne la o vârstă la care nu putem profita de facultăţile noastre sexuale. Să revendicăm o înălţare a plafonului! Să ni se permită să avem cel puţin paisprezece ani! Să pretindem să fim adolescenţi!

Intervenţia ei stârni o furtună de aplauze. Nath nu găsi nicio replică, hăţurile maşinaţiunii îi scăpau printre degete şi nimeni nu-l mai asculta. De-acum fuseseră împărţite toate pilulele rămase şi o frază trecea din gură-n gură: „Doar trei zile! Doar trei zile!” Deja se vorbea de restructurări, elementelor considerate drept prea timorate li se confiscă doza, fiind azvârlite din nou pradă inconştienţei, oferite pe tavă lui Cacouna, diavolul cu pălărie melon. Patricia se desolidariza tot mai mult de mişcare şi îl invita pe Nath să facă la fel.

— Sunt nebuni, observa ea, vor să discute cu doicile! De ce nu cu o pendulă!

Strategia conjuraţilor se schimba de la o oră la alta, se trecu de la petiţie la terorism, de la baricadă la distrugerea manejului.

— Vezi, triumfa Patricia, se smiorcăiau mai puţin când erau copii!

Dar Nath nu mai putea interveni. Neputincios, asistă din înălţimea unui acoperiş la manifestaţia ce parcurse bulevardul circular agitând nişte biete pancarte şi cocktailuri Molotov meşterite cu ajutorul câtorva sticle de ţuică descoperite în fundul unor dulapuri.

Răsunară strigăte, sloganuri: „Vrem cei 15 ani ai noştri!” sau „Lăsaţi-ne să creştem!”, „Pubertatea va învinge!”…

Nath se aşeză pe ţiglele reci, cu Patricia alături şi un gust amar în gură. Nimeni, în nicio clipă, nu se gândise la ieşire. Eşecul tentativei sale îl consterna, într-o noapte se trezise din somn urlând, visase că după ce urcase prin canionul coapselor de piatră atingea în sfârşit POARTA pentru a constata că nu era vorba de fapt decât de un decor pictat în *trompe l'œil*[14]! Nu se afla acolo decât zidul, pretutindeni,

[14] (din francezul tromper = "a înșela", "a induce în eroare" și l'œil = "ochiul"; citit tromp löi) este o tehnică artistică utilizată în pictură în scopul creării iluziei de tridimensionalitate.

peste tot în jurul lui, numai zid!

Câteva sticle explodară în părul doicilor care ţineau piept fără ca vreuna din ele să-şi piardă numai pentru atâta lucru zâmbetul alinărilor. O bluză arse, lăsând să iasă un sân enorm şi lucios, cu sfârcul tumefiat. Mâini neîndemânatice aruncară pietre care ricoşară cu zgomot găunos pe obrajii rotunzi şi blânzi ai guvernantelor. Violenţei nu i se răspunse prin violenţă, doicile mulţumindu-se să-i încercuiască pe manifestanţii repliaţi într-o veche clădire administrativă, alcătuind o blocată tăcută şi eficace.

— Au dat de dracu', comentă Patricia cu umerii acoperiţi de piele de găină, păna diseară îşi vor epuiza toate tabletele…

Avea dreptate, începând de a doua zi, guvernantele dispuseră din abundenţă pe pervazul ferestrelor blide cu frişcă, tarte, coşuri cu fragi şi brioşe cu zahăr. O enormă marmită cu ciocolată aburindă fu aşezată pe prag, apoi gigantele dădură înapoi cu o sută de paşi şi-şi reluară garda imobilă. Mai trebui să treacă încă trei zile până ce un oblon să se întredeschidă şi o mână furişă să înhaţe avid un pumn de cornuri. Fură lăsaţi în pace, mulţumindu-se doar să schimbe alimentele învechite sau stricate. În sfârşit, când fură sigure că drogul îşi făcuse efectul, cea mai mare dintre doici începu să strige:

— Vreţi să ieşiţi? Altfel, va veni să vă ia diavolul cu melon!

Un concert de văicăreli precedă cavalcada nestăpânită, uşa se dădu violent de perete şi conjuraţii năvăliră pe trotuar, cu mutre învinse.

— Cacouna a venit! urla acum corul guvernantelor, Cacouna a venit!

Iar Nath văzu că unele dintre ele îşi puseseră pe faţă măşti din carton reprezentând grosolan trăsăturile diavolului cu pălărie melon. Manifestanţii, îngroziţi, se împrăştiară în toate direcţiile, cu ochii înotând în lacrimi.

— Sfârşitul unei revoluţii, aruncă sarcastică Patricia, zgâriind cu unghiile ardezia de pe acoperiş.

Nath avu un frison, în buzunar, ultimele tablete nutritive i se părură dintr-o dată extraordinar de grele. Se ridică. Lumina zilei scădea deja, deşi încă mai era destul până să se însereze. „Stingerea", îşi spuse, apropiindu-se de streaşină.

— Acum vor face o anchetă! rosti lugubru vocea tinerei, în spatele lui...

Următoarele trei zile le pe trecu culcat în pat, cu pântecele încleştat de angoasă. În unele momente îi era foarte cald, în altele teribil de frig. Îi ceruse Patriciei să-l lase singur, să plece acasă la ea. Era perfect conştient că nu va mai trăi decât pe termen limitat. Stătea neclintit, ţeapăn, pe talmeş-balmeşul cearşafurilor cu căpăţâni de dovleac. Uneori trebuia să lupte cu pofta de-a se arunca pe o strachină cu terci, să înfigă în ea o lingură lacomă şi să uite. SĂ UITE...

În cea de-a treia seară, în timp ce ochii i se închideau singuri sub imperiul oboselii, un deget uriaş bătu în geam. Faţa guvernantei umplea toată fereastra, surâzând în întuneric.

— Nath dragă, susură ea, ar fi cazul să vii la o plimbare cu mine. O plimbărică frumoasă până într-un loc unde n-ai mai fost niciodată.

Se ridică în capul oaselor, urlând, vru să alerge spre uşă pentru a fugi de-acolo, dar o mână enormă, trandafirie şi netedă, pulveriza geamurile, se vârî în apartament pentru a-l înşfăca de braţ şi-l trase încet spre exterior, îşi pierdu cunoştinţa.

Nu avu loc nici interogatoriu, nici proces, cum se aşteptase el la început. Nu-l tortură pentru a-l face să mărturisească numele complicilor. Se deşteptă pe marginea unui gigantic solar cu nisip. Era gol, pe bordura de ciment ce împrejmuia deşertul în miniatură, iar soarele îi frigea omoplaţii. Lângă cap i se pusese o găleţică din plastic împodobită cu steluţe şi o lopăţică roşie. Bărbaţi şi femei, în pielea goală la fel ca el, aşteptau, îngrămădiţi unii în alţii. Se aflau acolo de destul timp, căci pielea umerilor, arsă de razele soarelui, se descojea în pelicule scămoase. Recunoscu un număr de conjuraţi, însă nimeni, nu-i adresă un cuvânt. Mult îi păsa. Spre sfârşitul zilei, o doică le ordonă să se alinieze în şir indian şi să se îndrepte spre mijlocul solarului.

— Ajunşi acolo, comandă ea, o sa construiţi un castel mare şi frumos.

Porniră la drum. Fără o vorbă.

La început, Nath aprecie contactul nisipului cald sub tălpi, apoi mângâierea fierbinte se prefăcu în iritare, în arsură, în durere. Pierdu o unghie din cauza unei infecţii subcutanate şi trebui să-şi continue drumul şchiopătând. Le trebuiră aproape patruzeci şi opt de ore ca să ajungă în centrul bazinului. Un vânt uscat îi biciuia cu micile sale palme muşcătoare, mitraliindu-le epiderma cu minusculi grăunţi de siliciu ce se infiltrau sub carne, desenând mari zone granulate intre omoplaţi şi scobitura şalelor. În mijlocul deşertului găsiră un robinet şi un soi de cutie de scrisori ce se vădi a fi de fapt un lift pe unde aveau să li se distribuie alimentele, ţâşnind din sol după parcurgerea unui misterios traiect subteran. Începură imediat să sape, tasând nisipul în găleţici, udându-l de la robinet şi apoi întinzându-l cu lopăţelele. În partea de sus a „cutiei de scrisori”, un plan prins în piuneze indica dimensiunile pe care trebuia să le aibă lucrarea: cincisprezece metri lungime, doi grosime, zece înălţime. Era o muncă sisifică, puteau ei mult şi bine să umezească şi să bătătorească, de îndată ce depăşeau statura unui om pereţii se năruiau sub rafalele vântului şi trebuiau s-o ia ele la capăt.

— Trebuie să câştigăm trei metri pe zi, îi explică vecina sa de muncă, altfel vom fi lăsaţi fără mâncare.

— Şi vântul? obiectase Nath.

Femeia ridicase din umeri cu un aer excedat.

— Vântul e produs de ventilatoare fixate în plafon, idiotule. Nu-i decât un truc în plus ca să ne facă să ne curgă balele!

Alergau astfel toată ziua, încercând cu disperare să-şi protejeze munca din ajun care, odată uscată, se sfărâma, se scurgea, redevenea diformă, totul menţinând un progres acceptabil în ansamblu. Reflectarea soarelui pe întinderea albă le devora retinele. Toţi sufereau de oftalmie, unii chiar îşi pierdură vederea. Trebuia să înveţe să muncească ţinând ochii închişi, ceea ce nu era chiar uşor. Se ciocneau, se împiedicau, nervii cedau, provocând bătăi sângeroase. Precum nişte zidari orbi, îşi urmau calvarul absurd. Lui Nath i se rupse lopăţica şi fu nevoit să sape în continuare cu mâinile, ceea ce-i dădu prilejul să-şi piardă toate unghiile.

Crăpături îi striau palmele. Noaptea, pentru a scăpa de muşcătura *sirocco-ului* artificial, deprinseseră obiceiul de a dormi în interiorul castelului, până când surparea unui turn abia început, care îngropă doi bărbaţi şi trei femei, îi făcu să-şi mute gândul de a mai continua astfel.

Dacă pe timp de zi mâncarea părea curată (desigur, pentru a le permite să-şi judece soarta în cele mai mici detalii), odată cu căderea serii, cina copios asezonată cu drog făcea să renască tot arsenalul terorilor infantile (bucătarul deşertului care îndopa plozii cu nisip folosindu-se de o pâlnie mare de aur şi căruia îi pândeau cu spaimă paşii). În zori frica se risipea, dar nu şi oboseala, căci teama le alunga somnul.

Nu terminară niciodată castelul (dealtfel, cum ar fi putut-o face?). Într-o bună dimineaţă o doică veni să-i ia. Făcură drumul în sens invers. Coloana lor se scurtase vizibil. Câţi muriseră, victime ale surpărilor? Câţi orbiseră şi se pierduseră pentru a nu mai reveni niciodată? Câţi se sinuciseseră mâncând nisip până la a-şi provoca groaznice perforaţii intestinale?

Nath păşea cu capul aplecat, nu mai vroia să vadă, să audă. Pentru a le permite să-şi recapete forţele, fură închişi într-o construcţie din cuburi suprapuse. Halta fu însă de scurtă durată, ceea ce era mai cumplit abia acum începea. Sporit progresiv, drogul adăugat în alimente îi făcu să regreseze mult peste limitele cu care se obişnuiseră. Nath realiză deodată că devenea incapabil să-şi mai controleze sfincterele. Urina sau defeca sub el, în haine, fără a mai putea să se abţină. De asemenea, nu mai ştia să umble, trebuia să se resemneze la a se târî pe burtă. Mâinile lui îşi pierduseră toată precizia, toată forţa. Din gură nu-i mai ieşeau decât sunete nearticulate, scâncete de nou-născut. Regresase până la vârsta de şase luni şi totul trupul îi era neschimbat. O barbă deasă îi năpădise faţa, dându-i alura unui naufragiat. O parte din spirit îi rămăsese perfect conştient, permiţându-i să urmărească progresul lentei sale degradări fizice. Când ajunse complet incapabil să mai adopte poziţia şezând, o doică veni să-l ia în braţe, îl scaldă, îl dădu cu pudră de talc, îl înfăşă. Când se văzu depus în

căuşul unui cărucior de copil înalt cât un imobil cu trei etaje şi a cărui capotă albastra ridicată îl acoperea precum plafonul unui hangar de aviaţie, înţelese că toate acestea NU PUTEAU FI ADEVĂRATE şi încetă să-i mai fie frică. Ce chimie ciudată îi satura oare meandrele creierului? Acceptă noua detenţie cu o detaşare care-l surprinse chiar şi pe el, dar de-acum înainte era convins că trăieşte o suită de halucinaţii dictate sub hipnoză şi nimic mai mult. În ciuda acestei atitudini, nu fu cruţat de nimic, nici de şuvoiul lichid al excrementelor între picioare, nici de iritaţiile scutecelor îmbibate cu urină, nici de biberoanele umplute cu lapte acru şi fierbinte ce-i lăsau gura plină de băşici. Tribunalul guvernantelor, invizibil şi mut, urmărea executarea sentinţei cu o fermitate exemplară. Timpul trecea, subiectiv, neverificabil. În anumite zile i se părea deja că e acolo de mai mulţi ani.

În sfârşit, veniră după el. Un nou popas în castelul de cuburi îi permise să-şi regăsească uzul normal al trupului. Redeveni bărbat. În clipa când spera că în fine va fi eliberat, o guvernantă îi luă de mână pentru a-l conduce în mijlocul unei săli gigantice înecată într-un nor de vapori cu miros de leşie şi de detergenţi. Căldura umedă era insuportabilă şi o secundă crezu că vor să-l fiarbă ca pe o legumă. De fapt, era vorba de o spălătorie gigantică, o baie alimentată cu apă fierbinte unde se îngrămădeau munţi de pachete cu praf de spălat. Îşi regăsi acolo câţiva conjuraţi în compania cărora trebui să trăiască îngenuncheat, cu peria în mână, spălând timp de optsprezece ore pe zi aşternuturi şi baveţici murdare din care li se aduceau coşuri întregi. Freca, freca rufele îmbibate cu materii fecale sau vărsături de terci cu miere, freca, cu braţele cufundate în lichidul plin de săpun, având aproape şaptezeci sau optzeci de grade. Curăţa trusoul unei creşe gigantice fără a cunoaşte un singur moment de răgaz. Pielea lui, roasă de detergenţii prea puternici, i se desprindea de mâini fâşii-fâşii, vaporii de leşie îi iritau bronhiile, răspândindu-i-se în plămâni ca tot atâtea şancre necerând altceva decât să apară şi să crească. Tuşea noapte de noapte, neînchizând ochii decât între două accese.

— Degetele mele sunt atât de arse, îi declară o tovarăşă de

muncă, încât fără îndoială că mi-am pierdut toate amprentele digitale!

Încă o dată fu luat de-acolo. De-acum îşi stăpâni orice euforie, învăţase că infernul posedă mai multe cercuri. Regresă din nou, perspectiva sa asupra lucrurilor deveni tulbure şi începu să aibă dificultăţi extraordinare în a se situa în spaţiu, în a concepe, chiar, noţiunea de spaţiu. Nu mai ajungea să-şi definească propriile limite precum si ce anume făcea parte din corpul lui şi ce nu. Ce vârstă avea acum? Câteva săptămâni, poate cu puţin peste. Cu toate acestea, îşi dădu seama că era închis într-o clocitoare supraîncălzită, îi lipsea aerul, sudoarea îi ardea ochii, îşi pierdu cunoştinţa. Când se deşteptă, era întins pe pat în apartamentul său, cu cearşaful cu scăfârlii de dovleac tras până la piept. Avu impresia că dormise multă, multă vreme. Instinctiv, alergă la baie şi-şi smulse de pe el pijamaua pentru a-şi examina în detaliu, cu un ochi critic, cea mai mică părticică a trupului. Nu descoperi niciuna din plăgile care ar fi trebuit în mod normal să-i consteleze carnea. Singur, podul palmelor prezenta urme strălucitoare care puteau, la nevoie, să treacă drept ţesut cicatrizat destul de vechi. Dar cu asta nimic nu era sigur. Dealtfel, chiar dacă s-ar fi trezit cu tot corpul marmorat de cruste şi tăieturi, asta n-ar fi dovedit nimic, toate leziunile putând să fi luat naştere în urma acţiunii psihosomatice a drogurilor. Abandonă, descurajat.

Trăise cu adevărat ceea ce i se părea că trăise? Visase?

Cu toată marea sa oboseală, ţinu piept nevoii de a mânca, ce creştea înăuntrul lui, şi ieşi să se plimbe în lungul bulevardului circular. Se aşteptase să fie remarcat, arătat cu degetul. La urma urmei, fusese PEDEPSIT, iar ruşinea i se părea o însoţitoare inevitabilă a pedepsei. Nimeni însă nu-l învrednici cu o privire măcar, nu prezenta nicio importanţă, nimic ieşit din comun, redevenise un „copil” anonim. Printre atâţia alţii.

Spre seară, o descoperi pe Patricia, care împingea un landou, cu privirea pierdută şi-i vorbea păpuşii dinăuntru pe un ton plin de autoritate. Nu-l recunoscu.

Nath se simţi cuprins de un straniu sentiment de irealitate. Era ca o dedublare a lui însuşi, o ameţeală cu doua feţe. Mai

trăise asta şi în trecut, în ziua când citise într-o veche carte cu povesti o istorioară intitulată „Moartea îndrăgostită”. Era vorba despre un erou care nu mai ştia dacă e un tânăr preot visându-se noaptea cu trăsăturile unui curtezan, sau un curtezan visând că e preot! Cam acelaşi fenomen îl trăia şi el acum. În unele momente avea certitudinea că e un bărbat ce se visează copil, în altele că e un copil căruia i se impunea, pe calea drogurilor, o viaţă cu totul artificială, de adult.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât i se părea mai plauzibilă ultima ipoteză. Doicile îi vorbiseră despre boli care-i împingeau pe anumiţi bătrâni să dea în mintea copiilor. De ce să nu fi fost şi el, Nath, atins de o afecţiune inversă? Un rău ce se abătea asupra celor mici, făcându-i să creadă, pentru câteva ore doar, că devin adulţi? Crize subite de „maturitate” în cursul cărora ar fi căutat să dovedească din răsputeri, caracterul fals real al condiţiei sale infantile, recurgând la supoziţii neverosimile – doici artificiale şi gigantice, droguri, închisori delirante, etc.?

Da, nu era decât un copil, un copil bolnav în mijlocul altor copii bolnavi, şi nu se găseau într-o închisoare, ci într-un spital. Un spital…

Nu mai vroia să aibă crize, nu, nu mai vroia să i se ambaleze creierul pentru a-l face să creadă că e bătrân, nu, vroia să fie îngrijit, să…

Doicile veniră să-l ia înainte de a-şi fi pierdut cu totul uzul raţiunii.

— Eşti obosit, îi murmură ele în timp ce-l trăgeau spre cantină, ai fost foarte, foarte bolnav. Trebuie să mănânci mult ca să-ţi recapeţi forţele, să mănânci mult.

Când se aşeză la marea masă din lemn, îşi văzu numele pe tabelul de prezenţă. O indicaţie clipea chiar sub el:

Supraalimentare

Mirosul fierturii de miere îi umplu nările. Apucă lingura, închizând ochii. Cântărea o tonă. I se păru că o umbră îl acoperă deodată neagră precum cea mai opacă dintre nopţi, o umbră cu pălărie melon.

Interval

Sirio se mişcă, încercând să scape de crampa care, de câteva minute, îi sfredelea coloana vertebrală. Maria plângea, îndesată într-un cotlon al camionetei, trăgându-şi cu sârg pe nas mucii şi lacrimile. Bărbatul oftă, înăbuşind furia pe care o simţea crescând în el. Semiîntunericul ce domnea în interiorul vehiculului îi dădea în fiecare zi puţin mai mult impresia de a-şi fi pierdut uzul vederii, încă o dată se întoarse spre parbriz, pipăindu-l cu vârful degetelor ca un automobilist care şterge cu un gest mecanic un halo aburit ce-i înceţoşează vederea asupra drumului. Aici nu era nimic de făcut, nici vorbă de condensare, ci două plăci blindate solide pe care doicile le sudaseră cu mare spor de scântei de îndată ce microbuzul intrase în incinta lagărului.

Colosul se foi în fotoliul său, făcând suspensiile să danseze. Ceva ieşise rău, puştiul cu care reuşise să ia legătura se lăsase fără îndoială prins, cel puţin dacă nu...

Înjură.

Urzitul ipotezelor nu-l ducea nicăieri. Un lucru era sigur, unul singur: în loc să li se dea drumul la sfârşitul reprezentaţiei, fuseseră retraşi din circuit. Micul teatru al lui Mario Cavalcando şi al Signorei Petronilla" nu mai trecuse de grilajele Funnyway-ului. Orbit cu cale la roţi şi cu toate deschizăturile obturate, aştepta nu se ştie ce sentinţă. Nu se ştie ce pedeapsă. Sirio se deplasă cu câţiva centimetri, încercând să-şi întindă picioarele. Mişcarea făcu camioneta să se clătine şi, în penumbră, chipurile de cretă ale marionetelor se agitară într-un frison convulsiv.

— Din vina ta! mugi Maria între două sughiţuri, tu şi mărinimiile tale! Bine-ai mai ajuns acuma! Nu puteai să-ţi faci treaba şi numai treaba? Nu, era prea simplu, ţie-ţi trebuia politică! Ah! Bărbaţii şi politica lor! Dar eu n-am să merg la-nchisoare, am să le spun, da, am să le spun...

Sirio îşi astupă urechile. De la începutul detenţiei lor, Maria îşi pierdea minţile. Nu trecea o zi fără să-l potopească sub o ploaie de invective isterice, reproşându-i claie peste grămadă încarcerarea lor, viaţa de nomad la care o condamnase, absenţa unei case, a mobilelor, a veselei, moartea primului

său fiu, plecarea celui de-al doilea şi...

Gigantul nu asculta. Asediul avea să fie lung, intuia asta, aşa că prefera să-şi menajeze forţele. Conştiinţa nu-l chinuia câtuşi de puţin, făcuse lucrul pentru care venise, reuşise ceea ce niciun om înaintea lui nu încercase măcar: să stabilească un contact cu fiinţele pe nedrept reţinute la Funnyway, cu mutanţii aceia pe care mulţi nu erau departe de a-i considera ca pe nişte zei. De-atunci, viaţa sa nu mai avea nicio importanţă, iar cea a Măriei cu atât mai puţin. Capetele de ghips se ciocneau între ele pe întuneric precum cristalele unui candelabru. N-avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. La început, se gândise să decupeze o trapă în planşeul camionetei, dar, pe lângă că nu avea nicio unealtă, vehiculul era blindat, ceea ce trecea toate planurile de evadare în rândul himerelor. Aşa că aştepta, impasibil, încetinindu-şi la maximum respiraţia, neridicându-se decât pentru a urina sau defeca în dulapul-toaletă unde erau închise W.C.-urile chimice, în restul timpului dormea, sau se gândea la copii. Le răspunsese oare întrebărilor ce-i chinuiau? Făcuse să renască în ei speranţa? Le dăduse o raţiune de a lupta?

Făcuse maximum posibil, în măsura slabelor sale mijloace de complotist obstinat şi solitar. Doicile n-aveau să i-o ierte şi se gândea la confruntarea cu ele strângând din fălci. Puteau să-l tortureze, n-avea complici de denunţat, n-avea să trădeze pe nimeni, în afară de Maria poate, dar Maria nu mai era în toate minţile de ani de zile.

— Nu puteai să-ţi câştigi existenţa ca toată lumea? vocifera ea. Aveai un post bun la grădina zoologică! Ce-s ideile astea pe care ţi le-ai băgat în cap? Domnul vroia să facă revoluţie!

Nu înţelesese nimic şi nimic n-avea să-nţeleagă vreodată. Sirio nu-i purta pică, făcea parte dintre aceia pentru care lumea începe cu rogojina de la intrare şi se sfârşeşte la perdelele bucătăriei.

Acum cercul era închis; cunoscuse senzaţia cea mai intensă din viaţa lui, când copilul strecurase tulpina florii între mâinile de fetru ale marionetei. Imediat, o flacără mare îi pâlpâise în cap: „De data asta am reuşit!” Cu degetele tremurătoare, desfăşurase bucata de hârtie, fotografia unui

animal barată cu un mare semn de întrebare! Nu lipsise mult să plângă de bucurie. I se întindea mâna! Un semizeu îi cerşea ajutorul!

Chiar în aceeaşi seară pregătise totul: mingea, pastilele nutritive ascunse până atunci în capetele de ipsos ale marionetelor, dosarul pe care îl alcătuise cu atâta osteneală... Maria nu încetase să-l insulte: „O să faci să fim aruncaţi afară, imbecilule! Ai să-ţi pierzi contractul cu ocna, unul dintre singurele care ţi-au mai rămas! Grozav mai eşti!”

Sărmana Maria, cât de departe de adevăr era! Nicio secundă nu înţelesese că tentativa lui Sirio constituia o „crimă contra siguranţei Statului” Nu gândise decât în termenii concederii, ai contractului rupt, ai suspendării plăţilor... Astăzi avea să se trezească în pielea unei teroriste, la orizont cu perspectiva interogatoriilor, a maltratărilor corporale...

Sirio inspiră prelung, încercând să izgonească micul nod al angoasei ce-i juca în fundul stomacului. Se simţea gol pe dinăuntru, străpuns de un vid uriaş la nivelul plexului.

„Mi-e foame, asta-i tot!” îşi spuse el ca să se îmbărbăteze, dar n-o credea câtuşi de puţin.

Capitolul 5

Patricia se precipită spre lavabou şi, în vioiciunea mişcării, fruntea ei aproape că se lovi de oglinda înaltă şi prăfuită fixată deasupra robinetelor, încă o dată conţinutul stomacului îi umplu gura, mare caldă şi granuloasă, înainte de-a împroşca faianţa albă cu stele greţoase. Spasmele îi strângeau burta în sughiţuri dureroase, i se părea că măruntaiele-i se târăsc pe dinăuntrul trupului cu intenţia bine stabilită de a scăpa prin primul orificiu natural ce le va ieşi in cale. Lacrimile îi împăienjeneau vederea şi-şi crispă mâinile pe marginea chiuvetei, încercând să oprească torentul care-i astupa fosele nazale, aninându-i-se de nări in broboane brune înainte de-a i se rostogoli pe buze. Apoi contracţiile se răriră, lăsând-o zdrobită, anihilată, ca la ieşirea dintr-o încleştare formidabilă şi monstruoasă. Rămase un lung moment nemişcată, pândindu-şi reflexia feţei descompuse prin bruma de praf de pe oglindă, cu arcul albăstriu al cearcănelor subliniind fiecare ochi şi pielea respingător de galbenă întinsă peste pometi. Se strâmbă şi răsuci robinetul, jetul de apă începând să gâlgâie şi să şteargă murdăria ce împestriţa fundul lavoarului. Ar fi dat orice ca să bea un pahar de apă rece ca gheaţa, dar: ştia că trebuie să reziste, să se abţină de la o asemenea nebunie. Adineaori trăsese o duşcă din sticla de ţuică ascunsă în fundul unui dulap, singura băutură de care era sigură că nu conţinea nici urmă din drogul infect ce curgea la orice oră din zi şi din noapte prin conductele oraşului. Începuse să vomite din prima zi a săptămânii, regulat, în fiecare dimineaţă. Abia punea piciorul jos din pat şi greaţa îi contracta stomacul ca o sferă de carne vie, trebuind să alerge la toaletă pentru a şi-l goli în rafale lungi, frântă în două ca o marionetă ale cărei angrenaje se gripează, făcând-o să execute la nesfârşit o aceeaşi mişcare pe care repetarea sfârşeşte prin a o face să arate grotesc. Instinctiv, încetase să se mai alimenteze, refuzând să culeagă produsele din patiserii, neluând în seamă tentaţia sticlelor cu sirop de rodii şi a coşurilor cu cornuri dispuse la întâmplare pe străzi. Foarte repede, postul îşi desăvârşise opera, ceaţa ce-i încleia

gândurile se risipise pas cu pas, amintirile începuseră să crape clisa ce-i bloca mecanismele mintale, ceva se pusese din nou în mişcare... La început, o speriase această realitate monstruoasă pe care încă n-o percepea decât sub o formă fragmentara, precum supravieţuitorul amnezic al vreunei catastrofe care încearcă să-şi recompună trecutul cu ajutorul zdrenţelor de ziare smulse din dărâmăturile ce-l înconjoară. Ştiuse să aibă răbdare, iar adevărul încetase să mai fie o umbră difuză pentru a deveni o siluetă, apoi o formă cu contururi din în ce mai precise şi totul îi revenise în minte: Nath, conjuraţii, revolta, toate cele la a căror ştergere contribuise consumul cotidian al drogului. Atunci îşi înţelesese subit cauza greţurilor recente: pe toată durata conjuraţiei se alimentase exclusiv cu pastile nutritive, neglijând totodată să înghită paharul de apă bilunar ce-i asigura sterilitatea. Timp de aproape o lună încetase să mai ingereze anticoncepţionale vehiculate prin robinete, prin fântânile sau îngheţatele din oraş. ERA ÎNSĂRCINATA!

Dovada o strivi. Noaptea îşi ridica poala cămăşii ca să-şi contemple pântecul, dar oare făptură se tupila acolo, crescând zi cu zi? Ce animal îşi clădea cu răbdare vizuina de organe, aşteptând să se fofileze in aer liber, cocoloş de blană încă umedă, de pene... sau de solzi? Ce creatură căreia nu-i va înţelege nici limba, nici ţipetele o locuia, căreia nu-i va putea atinge pielea fără un frison de dezgust? Oroarea era acolo, sub buricul ei, despărţită de degetele sale, de unghii, prin câţiva centimetri de ţesuturi conjunctive. AR FI VRUT SA SE DESCHIDĂ, să se racleze, să se cureţe ca o piele ce e tăbăcită înainte de-a fi pusă la uscat. Şi, cu palmele aplatizate peste umflăturile muşchilor abdominali, stătea pândind cea mai mică trepidaţie, cea mai măruntă tresărire ivită din străfundurile măruntaielor ei. Două luni de gestaţie, spusese Nath. Două luni de groază aşteptând ca lucrul acela să crească, temându-se să nu se pună în mişcare, izbind membrana placentală cu coada, cu ghearele... sau cu ciocul.

Ce-o să facă atunci când sarcina nu va mai putea fi ascunsă? Cum vor reacţiona doicile? Nu-şi risca oare eliminarea pur şi simplu? N-ar fi reuşit nicidecum să rămână ascunsă până în

ziua naşterii, va trebui să iasă şi, mai ales, să se ALIMENTEZE. Şi, de îndată ce drogul îi va paraliza facultăţile mintale, va ieşi bineînţeles la plimbare, inconştientă de scandalul cauzat de către starea ei, iar copiii au s-o urmărească, distrându-se, cântând şarade absurde: „Zi, zi, de ce ai o burtă aşa de mare?” Iar expresia va alerga din gură în gură: „Burtă mare, burtă mare!”, până la microfoanele ultrasensibile cuibărite în pliurile de plastic roz ale urechilor guvernantelor, pârâind de-a lungul circuitelor, ricoşând din microprocesor în microprocesor, până la centrul de decizie, undeva în inima oraşului... Şi va fi pierdută. Nu trebuia să mai întârzie, timpul juca împotriva ei, deja dieta prelungită pe care şi-o impunea de peste patruzeci şi opt de ore îi încetinea toate gesturile, îngreunându-i mişcările. Curând, mersul avea să-i devină o tortură, dacă nu chiar o imposibilitate. Trebuia să rămână stăpână pe gândurile ei, să adopte un plan de conduită, să ia o hotărâre şi, pentru asta, să scape de drogurile ei.

Își aminti despre incursiunile sale în teritoriul interzis, despre expediţiile in marea bibliotecă a închisorii. „E o lume întreagă de descoperit, rit” murmura el adesea după ce făcuseră dragoste, „un univers al culorilor, un labirint unde nimeni nu va putea găsi un fugar. Celule şi iarăşi celule, trasee de promenadă, drumuri de rond, foişoare. Si apoi hrube, străzi întregi de hrube cu încuietoare triplă, bulevarde de hrube, cu aliniamentele lor de numere de să ţi se-nvârtă capul şi mai multe nu. E marea junglă penitenciară a preistoriei, puşcăria aşa cum era concepută acum o mie de ani. Un teritoriu uitat.”

— Dar cum faci ca să mănânci, să bei? obiecta atunci Patricia. Ar fi imposibil, visezi! Atunci, de regulă, Nath se enerva pe incredulitatea ei:

— Ba nu, nu visez! Am fost acolo! Ştiu ce spun! Umezeala face ca în pivniţe să crească ciuperci, păduri întregi de ciuperci. Fireşte că nu sunt toate bune de mâncat, dar ajunge să porneşti la cules c-un tratat de botanică sub braţ şi trucul s-a rezolvat! Cu apa e puţin mai greu, dar există infiltraţii, izvoare ce ţâşnesc din fisurile betonului. Probabil spărturi în reţeaua de canalizare, n-am cum să garantez că

apa e potabilă, dar nu cred că drogul irigă acea parte a oraşului. E posibil să supravieţuieşti o anume perioadă de timp, poate chiar mai multe luni, sunt sigur…

Astăzi, Patricia se ruga ca Nath să fi avut dreptate. A se pierde în cartierul străvechilor temniţe reprezenta singura strategie pe care era actualmente în stare s-o conceapă. Şi trebuia să acţioneze repede. Regăsirea anticului complex penitenciar din Funnyway implica un parcurs hărţuitor pe deasupra acoperişurilor, în condiţii adesea înfiorătoare: escalade, târşâiri, sărituri de tot felul. Zâmbi gândindu-se că singurul avantaj al unui asemenea traiect rezida în eventualitatea unei naşteri premature prilejuită de eforturile prea violente, dar nu credea cu adevărat în aşa ceva.

În noaptea aceea avu mult de furcă în a adormi, junghiurile dureroase ce-i brăzdau abdomenul punând rapid capăt oricărei tentative de a aţipi şi se pomeni condamnată să se răsucească de pe o parte pe alta, în mijlocul tălăzuirilor ce-i gâlgâiau în burtă, împuţind pânza pernei cu gâfâiala fetidă proprie înfometaţilor. Pe când se iveau primele gene ale zorilor electrici, avu un vis. Fugea, alergând cu efort peste caldarâmul inegal al unei străzi în pantă, ţinând strâns la piept borcanul plin cu apa unde i se zbătea copilul: un enorm peşte roşu cu înotătoare fibroase, în vreme ce pe urmele ei creştea tropăitul furios ai doicilor şi răcnetele de ură ale „copiilor”. Se poticnea, beată de oboseală şi terorizată de gândul că-şi va pierde echilibrul şi-şi va scăpa povara pe pietrele cu muchii tăioase ce-i chinuiau tălpile. Înainta, cu răsuflarea scurtă, frântă în două de un junghi în coaste crescând necontenit, iar lichidul se vărsa din recipient câte puţin la fiecare pas, udându-i cămaşa. Deodată, când era gata să se repeadă sub o poartă, o piatră o atinse la umăr şi, cât ai clipi, întrezări gloata lansată pe urmele ei, turmă amorfă excitată de clănţănelile metalice ale doicilor, hoardă spumegândă cu obrajii roşii şi ochi scăpărători. Bărbaţii întindeau spre ea crăcanele unor praştii enorme, elasticele plesneau în cadenţă iar proiectilele şuierau, de fiecare dată mai bine ţintite. Atunci se întoarse, oferindu-şi spatele loviturilor lor, veritabil bastion de carne şi os, strivindu-şi sânii cu globul fragil al acvariului pe jumătate gol. Pietrele îi

ricoşau pe omoplaţi, crăpând ţesătura cămăşii şi fiecare impact scobea încă o gaură în grămada de muşchi contractaţi, sângele şiroind în lungul şirei spinării, îmbibând materialul ce-i învelea şalele, în spatele ei, ceilalţi îşi opriseră înaintarea; rezemaţi într-un genunchi, o ocheau cu băgare de seamă, încurajaţi de către guvernante, închizând un ochi, scoţând limba, iar elasticele pocneau, pocneau... N-aveau să mai avanseze, o ştia. Vor aştepta până o va durea prea tare, până ce durerea să devină mai imperioasă decât dragostea maternă iar ea în sfârşit se va întoarce, oferind globul de sticlă ţinut strâns la sân ca pe o ţintă. Se va produce un soc surd şi va simţi recipientul făcându-i-se bucăţi între degete, tăindu-i palmele, apa îi va inunda coapsele iar ea va rămâne acolo, idiotizată, prostită, privind copilul cum se răsuceşte cu gura căscată şi aripioarele fremătătoare. Solzii lui murdăriţi de praf îşi vor pierde puţin câte puţin luciul, vitalitatea, branhiile vor înceta să mai palpite convulsiv şi nu va mai fi nimic, nimic decât o suveică încremenită, un caier de carne albă, moartă...

Se deşteptă urlând de groază, cu umerii contractaţi de durerea rănilor imaginare şi-şi dădu seama că plânge. Îi era ciudă pe propria ei sensibilitate melodramatică. Nu purta în pântec niciun copil, nu, doar un simplu animal anonim. Un pachet de muşchi lipsit de orice inteligenţă veritabilă, o...

Se scuturã. Nu trebuia să se mai gândească la ceea ce nu va întârzia să se agite în ea, trebuia să nu se mai gândească decât la propria ei siguranţă. Numai la asta.

A doua zi făcu inventarul la ceea ce putuse recupera din dulapurile diferiţilor conjuraţi azi dispăruţi. Nimic extraordinar: trei sticle pe jumătate pline cu băuturi alcoolice diverse, vodcă, ţuică, bourbon, o cutie de raţie militară probabil perimată şi de care nu trebuia să se folosească decât cu cea mai mare prudenţă, câţiva biscuiţi soldăţeşti vechi de vreo cincizeci de ani şi mai tari ca piatra şi lucruri de mai mică utilitate pentru supravieţuire: ţigarete, trabucuri crăpate, somnifere. I-ar fi trebuit haine rezistente, încălţăminte de marş, nu poseda decât rochiţe ridicole cu flori, săndăluţe de pânză roz, corsaje sau bluze dintr-o stofă

atât de fină încât rareori îţi încheiai ziua fără a le fi rupt sau găurit, un întreg trusou de grădiniţă de copii secretat de către ordinatoare pe măsura nevoilor, panoplii groteşti de odrasle îmbătrânite, sclipituri ale unui carnaval posomorât fără altă scadenţă decât moartea participanţilor. Îşi înghesui comorile într-un landou de păpuşă, le acoperi cu un cearşaf şi cu câteva jucării, după care părăsi imobilul luând-o spre centru. Se îndepărtă precaută, atentă să nu stârnească vigilenţa doicilor. Genunchii îi tremurau sub propria greutate ca nişte armături lipsite de majoritatea niturilor şi i se părea că picioarele aveau să se înmoaie dintr-o dată, golite de toată energia; încleştă mâinile pe toarta căruciorului de copil. Peisajul din jurul ei se întuneca. De îndată ce părăseai bulevardul circular iluminarea devenea mai rară, veiozele luau locul proiectoarelor, becurile înlocuiau neoanele. Oraşul îşi dezvăluia chipul obscur, îşi pierdea spoiala încântătoare cu care se complăcuseră să mâzgălească centrul. Aici, nici urmă de faţade roz, de grădini publice, de galantare pestriţe, nimic decât lepra uniformă a unui beton administrativ, zidării terne şi ameninţătoare. Contraforturi de cărămizi înnegrite de fumul unor vechi incendii, deşerturi de pietre mari cât toată grosimea zidului, perforate ici şi colo de craterul câte unei ferestre fără geamuri, tuneluri de arcade cu mortarul îngălbenit prin care te afundai ca străbătând o anfiladă de cuşti toracice sudate unele de altele... Patricia înainta cu tot mai multă greutate. Panouri ruginite îi jalonau drumul, epave roase pe care se descifrau inscripţii fără nicio semnificaţie: Cartierul de înaltă Supraveghere... Secţia politici... Carceră...

Noaptea o surprinse la picioarele unui mirador, câţiva metri despărţind-o de o pădure de sârmă ghimpată. Supunându-se unui impuls neaşteptat, se căţără pe scara şubredă a turnului de observaţie, incapabilă să se mai suporte o clipă măcar prizonieră a păienjenişului de străzi şi bariere ale incintelor succesive, pereţi orbi şerpuind precum zidurile unui labirint trasat de o minte bolnavă. Se chirci pe îngusta platformă oxidată, la cincisprezece metri deasupra solului. Acum se găsea atât de departe de centură, încât lucirea „stelelor” nu-i mai parvenea decât extrem de scăzută. Opacitatea o învăluia pe de-a-ntregul, orbind-o. Pe dibuite, identifică formele unei

mitraliere vechi pe afetul ei, cu o bandă de cartuşe încă montată în poziţia de tragere. Rămase acolo până dimineaţă. Luă un mic dejun din firimiturile unui biscuit soldăţesc, bău un păhărel ras de alcool şi-şi reluă drumul. Foarte repede, îşi dădu seama că se îndepărtase considerabil de traseul descris de Nath, dar oboseala îi era atât de mare încât nici măcar o clipă nu se gândi să se întoarcă din drum.

Avea nevoie să mănânce, cât mai curând posibil. Amintindu-şi de vorbele tânărului, se hazardă în interiorul unei clădiri dărăpănate, dar întunericul dinăuntru era atât de dens încât trebui să revină afară. În cele din urmă, după două accese de leşin, nimeri în centrul unei curţi minuscule unde se răspândea pata lividă a unui pâlc de ciuperci. Devoră micile cocoloaşe fade şi mălăieţe fără a se gândi la pericolul otrăvirii, mesteca, îşi umplea gura cu carnea aceea făinoasă cu iz de mucegai, înghiţea şi o lua de la capăt, scurmând prin pământul sfărâmicios cu unghiile, ciobindu-şi smalţul dinţilor cu pietricelele ce rămâneau agăţate în încâlceala miceliului. Sfârşi prin a se prăvăli la pământ, răpusă de o toropire nesănătoasă. Nu părăsi curtea înainte de a fi cules toate ciupercile pe care le putu găsi. Îşi îngrămădi proviziile pe cărucior şi-şi reluă drumul, mulţumită să nu-şi mai simtă stomacul sfâşiat de crampe. Slăbise mult, iar hainele îi fâlfâiau pe trup astfel încât trebuia să-şi ţină chiloţii cu mâna ca să nu-i lunece în josul coapselor la fiecare trei paşi.

După o săptămână, atinse în sfârşit o fortăreaţă cu ferestrele apărate de grilaje cu gratiile încă acoperite cu miniu de plumb. Lampadarele rezistaseră asalturilor umezelii iar becurile lor asigurau din loc în loc o luminozitate acceptabilă. În beciurile construcţiei descoperi o veritabilă ciupercărie, precum şi o infiltrare ce forma un soi de lac subteran. Apa era curată, iar Patricia putu să-şi astâmpere setea fără a recădea imediat în copilărie. Mai târziu se instală într-o celulă luminată convenabil şi învăţă să doarmă pe priciul putred ale cărui scânduri pârâiau de cum dădea să se întoarcă de pe o coastă pe cealaltă. Deasupra capului, pereţii fuseseră cizelaţi de loviturile de lingură ale generaţiilor de deţinuţi, iar tencuiala dobândise puţin câte puţin alura unei veritabile stele antice. Şiruri de caractere

şerpuiau de pe un perete pe altul, stângace, scrijelite grosolan, încălecându-se uneori, dispărând sub pete de salpetru pentru a reapărea puţin mai încolo, progresii adesea incomprehensibile redactate în argoul puşcăriaşilor, muncă de aurari iluminată ici şi colo de câte o imagine naivă, fantasmă sexuală sau ţipăt de ură împotriva societăţii, caricatură vulgară sau infamantă huiduind gardieni şi poliţişti. Pentru a-şi amăgi plictiseala, tânăra se deplasa astfel de la un perete la altul, cu nasul lipit de tencuiala coşcovită, descifrând hieroglifă după hieroglifă, urmându-şi lectura în genunchi, uneori chiar culcată pe burtă, luând urma unei fraze până în ungherul tinetelor sau în adâncitura unei uşi, căutând cu disperare urmarea vreunei paragraf întrerupt din cauză de trecere la tutun sau luptă intestină. Identifica stiluri, naratori, clasa ranchiune şi speranţe, încerca să stabilească o legătură între frânturile de povestire risipite, fragmentate, atomizate de câte o schimbare de celulă, de câte un popas la carceră. I se întâmpla să găsească mai jos cu două etaje sfârşitul unei relatări întrerupte în mijlocul unui cuvânt, să-l urmărească pe câte un deţinut de-a lungul anilor: ocnaş tânăr plin de arţag, puşcăriaş frânt de pedepse şi maltratări, în sfârşit prizonier supus, fără nădejde, fără mândrie, nemaiaspirând decât la trecerea zilelor şi la uitare...

Din aceste lente decriptări se degaja zi cu zi o mitologie a închisorii, cu terorile şi legendele ei. O cosmogonie complexă şi redutabilă. Constelaţiile de graffiti murale luau aspectul unor veritabile scripturi religioase, consemnând tabu-urile, sacrilegiile, riturile de conjuraţie, ameninţările şi paradele. Patricia descoperi, cu o excitaţie întrepătrunsă de teamă, lumea magică a temniţei cu demonii, spiritele şi spectrele ei.

Fiecare perete devenea pagina unei mari cărţi de piatră sau cărămidă, o carte ale cărei capitole fuseseră separate unele de altele prin uşi, încuietori şi grilaje. Aici, prologurile aveau gratii la ferestre, paragrafele lacăte blindate, iar tablele de materii sârmă ghimpată electrificată în toate colţurile. Şi totuşi, această lume osândită la nemişcare, la trasee fixe, colcăia de umbre febrile. Nu era deloc nevoie de prea multă imaginaţie ca să vezi bântuind lipia-fantomă, turta de pâine

conţinând o pilă, care le apărea în nopţile cu lună plină deţinuţilor norocoşi, sau sora ei geamănă supranumită „miezul diavolului”, cu coaja întru totul asemănătoare dar ascunzând, în schimb, o viperă cu corn şi cu muşcătura implacabilă. Mai era şi tunelul de dincolo de mormânt care se materializa în fiecare an de Crăciun la miezul nopţii, deschizând în pardoseala celulei un subteran ademenitor, o galerie demnă de cele mai bune benzi desenate, şerpuind pe sub pământ spre exterior, spre libertate. Dar şi în cazul ăsta era mai bine să rămâi vigilent, căci tunelul ducea cel mai adesea într-o bolniţă[15] unde ocnaşul imprudent se scufunda fără un ţipăt, zdrobit de infernala avalanşă a cadavrelor în putrefacţie. Alte variante, mai raţionale, înlocuiau leşurile cu un câmp de mine sau o mlaştină cu nisipuri mişcătoare, însă rezultatul, în definitiv, nu varia cu nimic. Totuşi, din preferinţă pentru exhaustivitate, Patricia ţinuse să consemneze o versiune izolată în care tunelul îşi cupla singur ambele extremităţi făcându-l prizonier în câteva secunde pe evadatul ocupat să se târască prin mijlocul său. Penitenciarul deborda de obiecte animate de către fantezia cea mai perversă, dar pentru a alcătui inventarul tuturor acestor capcane era nevoie de munca a mai mulţi ani în şir. Patricia reţinuse în memorie variantele cele mai pitoreşti, cum ar fi acea spânzurătoare ce apărea în fiecare vinere sfântă în centrul curţii de promenadă şi al cărei şireang, adevărat şarpe ieşit la pradă, se strecura pe sub uşi, prin gaura cheii, escalada contraforturile pentru a se încolăci de după grumazul prizonierilor adormiţi, sugrumându-i cu o lentoare savantă. Ghilotina aceea care se lipea de ferestre şi-ţi reteza gâtul de îndată ce încercai să scoţi capul afară. Ba încă şi scaunul electric, capabil să ia înfăţişarea taburetului celui mai anodin, prăjindu-te într-o scânteie oribilă de cum te lăsai pe el... Tot mobilierul mirosea a pucioasă. Cuşetele erau făcute din scânduri recuperate de la eşafoadele vechi, somnul pe ele era sufocant, pieptul se comprima în chinuitoare crize de astmă, burta se înnoda în groaznica

[15] Încăpere boltită (într-o parte a paraclisului) în care se păstrează, așezate la rând, craniile morților după dezgropare; criptă.

erecţie a spânzuraţilor. La refectoriu[16], cuţitele fuseseră tăiate din foste tăişuri de ghilotină; păreau să-ţi trăiască între degete cu o viaţă proprie, lunecând, căzând, căutând clipă de clipă ocazia să te rănească, să-ţi taie palma, încheietura, de a te lăsa cu o falangă dezgolită. Tăieturile lor se infectau rapid şi degenerau în cangrenă, în hemoragii ce te goleau de sânge în nicio jumătate de oră, lăsându-te secătuit pe faianţa infirmeriei. Dar fascinaţia tinerei femei atingea apogeul imediat ce se apleca asupra legendelor născute din execuţiile capitale. Când un om se aşeza pentru ultima oară, pe scaunul electric, când călăul cobora maneta aprinzând un trăsnet albăstrui ce inunda pereţii sălii cu pârâituri insuportabile, sufletul condamnatului îşi lua zborul, aspirat de fluxul magnetic al curentului, se scurgea din fir în fir, de-a lungul plintelor, îşi urla durerea în interiorul lămpilor sau al becurilor ce nu se mai stingeau niciodată, ţipa în receptoarele centralelor telefonice, vocifera în posturile de radio. Era absolut inutil să încerci să răsuceşti întrerupătorul, sufletul rămânea acolo, plângând cincizeci de waţi de lumină galbenă ce înţepau ochii, acoperind emisiunile cu un mormăit indistinct şi permanent, nu-ţi mai rămânea decât să părăseşti încăperea, să fugi de aceea lumină sinucigaşă ce ardea zi şi noapte, să abandonezi postul de telegrafie fără fir ca să nu-ţi pierzi minţile. Iar fantoma electrocutatului continua să se lamenteze până ce becul făcea explozie sau radioul se ardea. Dar mitologia penitenciarului păstra un loc la fel de important şi pentru celula nr. 13, temniţa infernală unde gamelele devorau supa şi pâinea înainte de-a fi apucat măcar să-ţi bagi lingura înăuntru; unde tinetele scuipau cu regularitate urina şi excrementele pe care deţinuţii încercau să le deşerte; unde inscripţiile de pe pereţi se decalcau noaptea pe piele într-o suită neîntreruptă de plăgi vii pe care niciun antiseptic nu reuşea să le vindece... Folclorul fantastic al puşcăriei era atât de bogat încât o viaţă-ntreagă de povestitor n-ar fi fost de ajuns ca să-i epuizeze substanţa, iar Patricia se simţea întotdeauna cuprinsă de o ameţeală uşoară atunci când măsura culoarele, drumurile de rond, în tăcerea terifiantă a

[16] Sală de mâncare într-un internat, într-o mănăstire etc.

acelor trasee pe care odinioară le umpluse zornăitul lanţurilor, plesnetele de cravaşa şi lătrăturile gardienilor. Apoi, puţin câte puţin, interesul îi scăzu şi nu mai părăsi cotlonul pe care şi-l alesese ca domiciliu decât ca să-şi reînnoiască proviziile. Închisoarea nu o mai amuza.

Într-o seară, în timp ce privea ţintă globul galben al lampadarului cu speranţa că va adormi cât mai curând posibil, un scârţâit de gheare, atât de reţinut încât aproape că nu se putea auzi, o făcu să se ridice pe prici. Într-o secundă, mareea spaimelor copilăreşti o năpădi toată. Se apropia cineva pe alee. O fiinţă vie sau un spectru, sau, de ce nu? Cacouna, diavolul cu melon... Trebui să se scuture, să-şi adune tot curajul pentru a-şi scoate capul prin deschizătura uşii şi a arunca o privire e culoar. Surpriza o ţintui locului Era o făptură vie, un ghemotoc minuscul de blană lipăind pe dale. Un şobolan? Un şoarece? Nu se putea hotărî, nu văzuse niciodată animale altundeva decât în album... Cuvântul i se rostogolea în gură ca o flegmă, ca o obscenitate. Un animal. Trebui să facă un efort considerabil ca să nu se apuce să urle de dezgust.

Va să zică o asemenea monstruozitate dormea chiar în acest moment in căuşul cărnii ei! Se dădu înapoi acoperită de o sudoare îngheţată, cu genunchii moi şi merse clătinându-se până la culcuşul ei. Zorii îşi aprindeau primele becuri, iar ea încă nu închise ochii.

Burta îi creştea puţin mai mult în fiecare săptămână, trăgând-o înainte, stânjenindu-i mersul. Urcarea scării căpăta caracterul unei adevărate corvezi, gâfâia, cramponată de balustradă, trăgându-şi în sus trupul deformat, cu forţa mâinilor. Trebui să se mute, să se instaleze într-o altă celulă de la parter, mai aproape de sursa de provizii. Într-o zi, pe când parcurgea coridoarele cu paşi mici ca să-şi alunge plictiseala, privirea îi căzu pe o frescă grosolan colorată şi-şi simţi părul făcându-se măciucă... Reprezenta, desenat, cu linii groase, de cărbune, silueta unui bărbat înalt de statură ai cărui ochi roşii scuipau flăcări. UN BĂRBAT CU PĂLĂRIE MELON. Cu răsuflarea tăiată, se apropie de perete cu infinită prudenţă, ca şi cum s-ar fi temut că zgomotul tălpilor ei pe dalele prăfuite va sfârşi prin a deştepta caricatura

naivă ce săgeta spre ea din dublul rug al pupilelor stacojii. Fresca fusese executată cu grija extremă ce li se acordă de obicei muncilor poruncite de un stăpân puternic a cărui mânie inspiră teamă. Mii de înfloriturі contribuiau la punerea în valoare a personajului. Privind mai de-aproape, Patricia observă că era vorba de un om îmbrăcat foarte corect, cu un costum negru şi cu o umbrelă, un soi de gentleman de dincolo de mormânt pe care propria banalitate îl făcea cu atât mai înspăimântător, cu cât îi accentua oroarea orbitelor incendiate. De jur împrejurul lui, artistul schiţase un morman de lucruşoare negre, vizibil carbonizate. Copii poate? În josul portretului se etala un cuvânt cu litere caligrafiate stângaci: „TAR-KOOMA”. Patricia avu un fior. Analogia avea ceva înfricoşător.

Tarkoona, tarcouna. Taco-una... CACOUNA!

Evoluţia era evidenta copiii nu făcuseră decât să pocească o vocabulă cu pronunţia prea dificilă. Aşadar, diavolul cu melon nu era doar o invenţie a guvernantelor! Era posibil să i se regăsească urma în mijlocul rămăşiţelor trecutului. Terorizase şi alţi oameni, bântuise spiritele unei epoci deja îndepărtate... Patricia înghiţi dureros. Deodată o luă cu frig. Îşi cuprinse zgribulită umerii în palme; nodul din burtă i se păru subit greu, foarte greu. Se smulse din contemplaţia morbidă şi luă calea celulei sale. De-acum încolo n-avea să se mai poată simţi în siguranţă. Lumea vechii închisori dobândea culorile unei capcane, curând n-avea să se mai poată dezbăra de senzaţia că e observată în permanenţă, va începe să se încuie la culcare, nu va mai îndrăzni să-şi părăsească locurile familiare, va tresări la cel mai mic trosnet... Deja, în timp ce urca pe culoar, simţi născându-i-se în ceafă pofta irezistibilă de a se răsuci pentru a se convinge că nimeni nu vine după ea, că nicio umbră nu i se ţine pe urme. Avea să se zăvorască, grilaj după grilaj, prizonieră voluntară într-un lagăr de detenţie părăsit, avea să...

După trei zile fu cuprinsă de dureri abdominale. Cu stupefacţie, îşi dădu seama că părăsise centura de două luni; timpul se scursese ca un vis.

Acum fiara i se mişca în pântec, ieşindu-şi în sfârşit din

letargie părea să se dedea cine ştie cărei munci de răscolire, ciocnind, rostogolindu-se de pe o parte pe alta. „O să mă sfâşie”, îşi spunea Patricia, „cu ghearele, cu ciocul…” Sila o umplea toată. Copilul lui Nath! O pisică, un câine, poate chiar mai rău! Se va târî afară din ea, ieşind din craterul dilatat al sexului său ca dintr-o vizuină şi O SĂ-L VADĂ, cu botul lui, cu dinţii deja ascuţiţi, cu pupilele înguste, începu să plângă, zguduită de contracţii. Nu, nu putea lăsa să se comită o asemenea absurditate! Adunându-şi forţele, se târî în curte şi se culcă pe caldarâmul schilodit, cu o piatră mare şi colţuroasă la îndemână. Hotărârea îi era luată. De cum avea să-l zărească între picioarele ei desfăcute, mânjit cu mucus şi cu resturi fibroase, VA LOVI zdrobind micul cap ce se bălăngănea, ochii orbi. Da, va lovi, drept între urechile ciulite, sfărâmând botul, colţii. O să aibă o scurtă tresărire, o şfichiuire rapidă din coadă, apoi toiul se va fi sfârşit. Ea va rămâne un moment nemişcată, regăsindu-şi puterile, ucigaşă legată de victima sa prin rudenia cleioasă a cordonului ombilical, apoi…

Nu, acesta nu va fi un asasinat; un caz de legitimă apărare, da! Doar un caz de legitimă apărare…

Se rostogoli pe spate. Ceafa îi atingea pietrele pe care umezeala le făcea alunecoase. Nu mai vedea nimic pe „cer”, nicio luminiţă, nicio stea. Unde era Nath? Ce se întâmpla cu el? Poate ar fi ştiut să ia o hotărâre mai bună? O scuturătură cumplită îi frânse şalele şi urlă cu senzaţia că burta i se sfâşia ca o stofă. Strânse degetele pe pietroi, încrustându-şi sub piele minuscule fărâme de siliciu. Mai urlă o dată, împingând cu toţii muşchii ca să expulzeze bestia, ca s-o arunce afară din ea ca pe un obiect otrăvit, o schijă de obuz, o tumoră, o…

Mirosul de sânge îi răscoli inima. Avu un scurt moment de panică: poate că animalul o rănise în târârea sa către lumină, poate că o lacerase, cu ghearele sale tăioase ca bricele şi avea să moară, sângerând pe pavajul curţii de promenadă în timp ce fiara va începe să miorlăie, să latre… IEŞISE. Îi ghicea căldura pe coapsele ei. I se îndesa în vintre, boţ cald căruia nu-i putea recunoaşte contururile. Adunându-şi curajul, se ridică, cu pumnul înălţat şi unghiile crispate pe

piatra, muşchii i se încordară...

Să lovească! Da, sa lovească!

Atunci, EL începu să plângă cu un glas abia auzit, iar Patricia devie lovitura în ultima clipă.

Era un pui de om. Un băiat. O fiinţă omenească.

Surpriza o făcu să-şi uite durerea şi rămase acolo, prostită, cu bolovanul ei în mână, hipnotizată de copilul care i se zbătea între picioare. Imediat după aceea, se făcu ziuă.

Interval

Umbra guvernantei acoperea camioneta ca o băltoacă mişcătoare în continuă extensie. Sirio rămăsese nemişcat, cu spinarea lipită de caroseria multicoloră, mâinile lui lăsând mari halouri de transpiraţie pe vopsea. Maria, în ce-o privea pe ea, se învârtea în cerc ca o somnambulă, cu pumnii strânşi de ambele laturi ale feţei. Slăbise, cumplit slăbise, iar, rochia şifonată îi dădea aparenţa grotească a unui automat vechi uitat pe fundul unei lăzi cu jucării. Sirio respira în spasme mici, înregistrând mii de detalii inutile: ciorapii cu fire fugite ai neveste-sii, julitura ce brăzda aripa din faţă-dreapta a vehiculului, acolo unde murea fraza „Micul teatru al lui Mario Cavalcando şi al Signorei Patronilla”, proprii lui pantaloni cu aspect de pânză de acordeon, sau...

Doicile făcuseră un pas înainte, micşorând cercul de asfalt în care se derula interogatoriul. Sirio asuda, cu muşchii înnodaţi, încercând disperat să se orienteze, aşteptând o eroare, o mică neatenţie... Dar nu vedea nimic, nimic decât zidul acela de picioare, labele enorme încălţate cu pantofi englezeşti, umbrele ce se apropiau cu fiecare secundă...

Fuseseră traşi afară din camionetă câteva ceasuri mai devreme, cu o blândeţe înspăimântătoare, şi de-atunci întrebările plouau moi, imprecise, jenate.

— Cine sunteţi?

— Reprezentaţi o organizaţie?

— De ce încercaţi să pervertiţi copiii?

— Cine sunteţi?

— Reprezentaţi o organizaţie?

— De ce...?

Puţin câte puţin, colosul se simţise încurajat de o certitudine: maşinăriile care le slujeau drept temniceri nu ştiau ce atitudine să adopte! Pârâiau, frânate de o programare defectuoasă, încercând zadarnic să se adapteze noilor date ale situaţiei. Undeva, sub picioarele lor, deasupra capetelor lor, ordinatorul se chinuia; impulsurile se pierdeau, nimicite în scurtcircuite. O frântură de program şters compromitea tot procesul. Guvernantele se legănau, nehotărâte. „O să scăpăm!” îşi spuse Sirio, cu venele arse de

focul speranţei. „O să scăpăm!”

— Lăsaţi-mă! urlă deodată Maria. Destul! Destul! Lăsaţi-mă să plec, m-aşteaptă copiii acasă, micuţii mei! N-am făcut niciodată politică, niciodată!

Îşi smulgea părul din cap ca o dementă, îi curgeau balele. Sirio întoarse capul. Ştia că Maria îşi pierduse minţile, de câtva timp urina pe ea şi dormea sugându-şi degetul. În anumite momente li se adresa marionetelor ca unor copii adevăraţi, spunându-le poveşti, legănându-le, dezmierdându-le cu o voce nefiresc de ascuţită. N-o putuse ajuta, de fiecare dată când deschidea gura ea îşi astupa urechile şi-i întorcea spatele, negându-i existenţa.

— Nu ieşiţi din cerc! susură vocea unei doici. Orice tentativă de depăşire va fi asimilată unei evadări şi va antrena sancţiunile de rigoare...

Dar Maria nu mai auzea. Sirio o văzu repezindu-se, ca un animal căutând să rupă rândurile haitei ce-l înconjoară. Fugea cu stângăcie, cu picioarele semiîndoite, într-o atitudine grotească. Sirio crezu că o să cadă, dar femeia reuşi să se fofileze printre gleznele unei guvernante. O imagine absurdă ţâşni în mintea păpuşarului: aceea a unui şoarece fugind pe mozaicul unei bucătării în încercarea de a scăpa loviturilor de mătură ce-l ţintesc.

— Maria!

Strigase, fără speranţă, dintr-un imbold al conştiinţei. Nu-l auzi... Sirio văzu foarte desluşit una din doici ridicându-şi genunchiul, pivotând... Talpa se prăvăli peste Maria cu un zgomot sfâşietor, în acelaşi timp dur şi moale. Un zgomot de măcelărie, închise ochii şi-şi lipi faţa de smalţul rece al caroseriei.

— Urcaţi la loc în maşină! comandă pe nas o voce în spatele lui. Nu încercaţi să opuneţi rezistenţă.

Se năpusti în camionetă ca într-un bârlog. Ca un copil care se ghemuieşte sub pătură la ieşirea dintr-un coşmar. Plonjă în mijlocul pădurii de paiaţe, mototolind micile robe multicolore, sfărâmând feţele de cretă.

În urma lui, portierele se închiseră şi auzi clinchetul lanţurilor: înnodate în jurul clanţelor, clănţănitul lacătelor. Se chirci cu genunchii la bărbie, străbătut de fiori îngheţaţi.

Se înfundă în bezna oului de tablă cu speranţa ca nu se va mai trezi niciodată.

Nu mai era nicio ocnă, niciun exterior, niciun camion, nimic, doar un fruct născut din noapte şi al cărui sâmbure era el, dur. Compact.

Capitolul 6

— Au!

Patricia îşi muşcă buzele, în vârful degetului arătător, o mărgică de sânge se umfla, roşie. Făcu o mişcare nervoasă şi-şi împinse lucrul. Papiota de aţă se rostogoli pe jos, deşirându-se cale de câţiva metri, ceea ce îl făcu pe copil să râdă. Tânăra femeie oftă. Înfipse acul într-o bucată de cârpă şi se apucă să aranjeze haina însăilată în lada ce-i servea drept cutie de cusut. Tunica, informă, amintea mai curând de un sac pentru cartofi decât de o cămaşă demnă de acest nume, dar trebuia să se mulţumească numai cu atât; era deja un miracol faptul că descoperise stocul de cuverturi vechi în fundul unui dulap. La infirmeria închisorii, pusese mâna pe o trusă de intervenţie garnisită cu ace şi catgut şi de-atunci se îndârjea să lucreze, tăind, rupând, cârpind. Nu putea nicidecum să facă altfel, copilul era gol şi nici ea nu mai avea nimic pe trup, după ce aproape două luni îşi folosise ultimele veşminte pentru a confecţiona scutece improvizate.

La picioarele ei, puştiul începuse să rostogolească papiota rudimentară, cu gângureli de plăcere.

— Dă-mi-o! comandă Patricia.

O ascultă. Creştea repede, foarte repede, în vârstă de abia şaizeci şi trei de zile, era deja capabil să se deplaseze pe propriile picioare fără ajutorul nimănui. Se exprima într-un limbaj sumar şi totuşi perfect inteligibil şi începea să-şi fabrice jucării cu siluete uşor de recunoscut: maşini, case cu ferestrele goale, mese şi scaune din carton... Precocitatea lui, însă, nu avea nimic demn de admirat; mutant, fiu de mutanţi, ar fi fost grav dacă se întâmpla altfel. Patricia ştia că ar fi fost cazul să-i dea un nume, dar ideea îi repugna, în anumite zile îi zicea Andy, apoi Josep, cel puţin dacă nu era Nelson sau Jeremiah. În alte momente îi vorbea adresându-i-se pur şi simplu cu „puştiule” sau „piciule”. El înţelegea şi nu părea deloc afectat ele aceste necontenite schimbări.

De la naşterea fiului ei, Patricia renunţase să-şi mai continue goana printre ruine. Nu ignora faptul că un traiect rectiliniu, odată depăşit centrul perimetrului, o va face să se

apropie fără greş, cu fiecare zi, de bulevardul circular şi de doici. Voind prea mult să fugă de călăii săi risca să dea nas în nas cu ei! Nu ţinea câtuşi de puţin să iasă din jungla imobilelor, la antipozi faţă de punctul de plecare, după ce brăzdase zona interzisă după o linie comparabila cu diametrul unui cerc, aşa că se forţa să ţină mereu minte configuraţia locurilor şi să se deplaseze după o orbită invariabilă, calculându-şi traiectoria în raport cu o clădire reper căreia i se observau uşor crenelurile oriunde s-ar fi aflat. Cu timpul, libertatea începu să-i apară ca o libertate fără scop. Lumea care o înconjura, deşertică, uniforma, nu secreta decât plictiseală şi repetiţie. Fugind, sperase confuz că înaintarea i se va desfăşura sub culorile unei explorări pline de neprevăzut. Nimic de acest fel. Căutarea hranei îi consuma cea mai mare parte a timpului, împingând-o dintr-o pivniţă în alta, în căutare de rădăcini, de boabe sau tuberculi comestibili. Seara, se prăbuşea pe culcuşul ei, cu picioarele frânte de oboseală, iar a doua zi totul o lua de la capăt... Apariţia copilului, gânguritul lui neîncetat, nu alinau în niciun fel senzaţia de năucire; se pregătise atâta să fete un animai încât îl trata ca pe un animal, neadresându-i cuvântul decât sub forma unor ordine scurte sau a unor onomatopee: plescăieli din limbă, fluierături. Deschidea atât de puţin gura încât se mira că micuţul nu rămânea mut. De unde-şi lua copilul toate cuvintele cu care-şi agrementa cât era ziua de lungă discursul sâsâit? Patricia nu-şi amintea să le fi pronunţat, sau poate vorbea în somn? Ideea unui copil pescuindu-şi vocabularul din coşmarurile maică-sii o cufunda într-un hău de fascinaţie, fără însă ca prin asta să-i modifice atitudinea. În nicio clipă nu-l percepea ca fiind carne din carnea ei. Îi era străin.

Câteodată, noaptea, se ridica într-un cot pentru a-l privi cum doarme, încercând cu disperare să trezească în ea însăşi un apel, un ecou. Dar fibrele propriei făpturi rămâneau tăcute.

Într-o zi, pe când urcau pe aleea centrală a secţiunii condamnaţilor la moarte, cu braţele încărcate de rădăcini albe, copilul se agăţă de tunica Patriciei făcând-o aproape să

se dezechilibreze. În timp ce se apleca spre el ca să-l pleznească, fu răscolită de expresia serioasă şi atentă a feţei mici.

— E cineva, murmură el cu un glas melodios. Patricia se înfiora.

— Ce spui?

— În beci, reluă el cu hotărâre, era cineva care se uita la noi.

Tânăra îşi simţi stomacul zguduindu-se în timp ce o menghină de gheaţă îi cuprindea pieptul. O secundă, aerul păru să răzbată mai greu prin laringele ei strâmtorat de frică.

— Vorbeşti prostii! gâfâi ea, sfărâmând ciupercile în mâini fără a-şi da seama măcar.

— Ba nu! se ambală ţâncul, era în spatele tău. Nu l-ai văzut.

Patricia se enervă, încercând disperată să-şi adoarmă groaza sub balsamul mâniei:

— Destul!

Nu mai schimbară nicio vorbă, dar răul se produsese. Patricia ştia de-acum că nu se va mai putea abţine să nu ciulească urechea la cel mai mic scârţâit, că trosnetul cel mai mărunt al vreunui oblon o va face să se ridice noaptea pe prici, cu părul încleiat de sudoare şi ochii înnebuniţi.

„E cineva.”

Cuvintele puştiului o urmăriră o săptămână încheiată, apoi temerile i se estompară, minate de repetarea sarcinilor cotidiene. Reflectând cât de cât, declaraţia lui Jeremiah lua alura unei fabulaţii, poate chiar încercase s-o sperie în unicul scop de a se răzbuna pentru cvasi-indiferenţa ei? Cu ţâncii, de unde să ştii?

Totuşi ipoteza nu avea nimic absurd, nu era imposibil ca un fugar să fi urmat, din motive similare, un traseu identic cu al ei, să se fi ascuns auzindu-i că vin, neştiind ce atitudine să adopte, să fi... Patricia era împărţită între două sentimente, in mod curios, contrare: pe de o parte, dorinţa de a fugi de pericol, de necunoscut; pe de altă parte, tentaţia de a sfârşi cu singurătatea alăturându-şi un tovarăş de drum. Această alternativă lua, de la o zi la alta, aspectul unei adevărate obsesii. Se temea de omul acela, dar şi mai frică-i era să nu-l

mai regăsească în jungla labirintică a dărâmăturilor. Când înainta de-a lungul unui trotuar sau al unui drum de rond, nu se mai putea despărţi de senzaţia că e în permanenţă observată. Ca şi cum un burghiu invizibil i-ar fi sfredelit ceafa, un fir iritant trăgând-o tot timpul înapoi. Odată, îl strânsese pe Josep de mână murmurându-i în şoaptă:

— Auzi, uită-te fără să pară că te uiţi. E cineva în urma noastră? Omul ăla, e acolo?

Puştiul ridicase de îndată din umeri, cu un aer dispreţuitor:

— Ba nu. E-n pivniţă, în întuneric. Ţi-am explicat o dată!

Iar ea nu mai insistase.

Pentru prima oară de multă vreme, se spălă din cap până-n picioare cu apa rece ca gheaţa ce ţâşnea dintr-o spărtură, îşi aranjă părul cât putu de bine şi-şi studie amănunţit faţa în oglinda pătată a toaletelor directoriale. Când privirea îi întârzie asupra deltei de mici riduri ce-i striau colţurile pleoapelor, izbucni în râs, dându-şi brusc seama că tocmai o lovise un acces de cochetărie cel puţin ridicol în împrejurările date! Totodată, chiar dacă era conştientă de faptul că se comporta prosteşte, nu se putu abţine să nu facă o paradă pe bulevard, cu mâna-n şold, complet goală (îi era ruşine de rochia-sac), azvârlindu-şi din timp în timp părul pe spate cu o mişcare a gâtului pe care o spera plină de farmec. Făcu astfel de două ori turul grupului de case, încercând să nu se strâmbe când pietrele îi tăiau tălpile, dar nimeni nu se manifestă, îi venea să plângă de umilinţă.

— De ce eşti în pielea goală? o întrebă Andy când reveni în celulă ce le ţinea loc de apartament.

Această remarcă îi birui rezistenţa nervilor şi se prăbuşi pe patul ei, scuturată de suspine. A doua zi, luă hotărârea să-şi alunge din minte cea mai mică amintire a jalnicei pozne, iar viaţa îşi reluă cursul dinainte. Mohorâtă...

Evenimentul avu loc după câteva zile, pe când Patricia scormonea pământul cu unghiile în căutarea rădăcinilor ce le alcătuiau hrana cotidiană. Deodată, copilul veni să se ghemuiască în faţa ei, cu mâinile împreunate pe burtă şi o expresie ciudată. O clipă, crezu că suferea de colici, dar el îi făcu semn să se apropie, clipind misterios dintr-un ochi. Femeia n-avea deloc timp de distracţii.

— Ce este? întrebă ea, încercând să îndulcească exasperarea ce-i răzbătea din glas.

Băiatul zâmbi, făcând mutre şi jucându-se cu degetele. Crezu că o să-l cârpească.

— Ce e, Josep? mârâi, cu mâna deja ridicată.

Puştiul o privi cu ochi rotunzi, părând că nu înţelegea ameninţarea.

— Omul ăla, şopti el în sfârşit, e în spatele tău!

Patricia sări ca sub efectul unei descărcări electrice; la câţiva metri de ea, înecat în penumbră şi în pânze de păianjen, *Cacouna părea că aşteaptă, iar ochii lui arătau ca o pată roşie sub borul pălăriei melon*... îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 7

Societatea anonimă de profilaxie urbană, anunţa mica placa acoperită de rugină. *Deratizare electronică*. *Moartea şobolanilor şi a şoarecilor prin cele mai moderne mijloace*. Urma o adresă ilizibilă, precum şi un număr de telefon. Mai jos, gravată în metal, se mai putea descifra şi o listă întreagă de informaţii, număr de serie, data punerii în funcţiune, întreţinere, evacuare, revizie, natura penelor înregistrată, apoi tipul de aparat şi numărul său de cod.

TYCOON A. Deratizator cibernetic cu tunuri laser frontale. Model personalizat: *Gentleman*. *Culoarea*: *neagră.*

TYCOON A. Patricia îşi trecu mâna peste faţă, mânjindu-şi pometii cu pământ şi sudoare. Tycoon A...

— Nu e un om, e o statuie, mormăi copilul, decepţionat, înainte de a adăuga în loc de scuză. Pe întuneric, nu văzusem bine.

De când maică-sa îşi recăpătase cunoştinţa stătea bosumflat, întorcându-i spatele lucrului pe care-l găsise, dispreţuind cu deliberare uriaşul robot din metal întunecos înţepenit de umezeală şi praf. Patricia, în ce-o privea pe ea, se simţea cucerită de o formidabilă încântare. Un robot măturător, o simplă maşină programată să măsoare subsolurile douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, depistând în dublul fascicul al razelor lui ultraviolete pata caldă a şobolanilor ce se furişau din beci. Când detectoarele izolau ţinta, laserele instalate-n fundul orbitelor intrau în acţiune, măturând pardoseala cu raza lor purpurie, carbonizând rozătoarele în plină goană... O maşină, una obişnuită, aşa cum oamenii de afară foloseau desigur cu miile... Un deţinut întrezărise, într-o zi, silueta aceea lugubră cu privirea scânteietoare rătăcind prin întuneric, cu pas greu şi inuman. Înspăimântat, îi spusese unui gardian care, ca să-şi bată joc de el, răspunsese probabil cu un glas sepulcral:

„Omul din subsoluri? L-ai văzut? Vai ţie! E Tycoon A, diavolul puşcăriilor! Urâtă treabă, crede-mă, niciun evadat nu-i scapă!”

Aşa s-a născut legenda. Deformat puţin câte puţin de către repetiţii, Ticoona devenise Tarkoona, cu sonorităţi mai ameninţătoare, o mitologie creată de-a lungul zilelor îi conferise un trecut, moravuri, o personalitate. Temut de toţi, devenise un zeu...

Patricia sărea de la o verigă la alta cu excitaţie crescândă, regăsind sursele legendei, punctele de bifurcaţie, mutaţiile progresive. Cacouna se descompunea sub ochii ei într-o suită de diagrame şi ramificaţii. Femeia trebui să se scuture ca să alunge ameţeala. Cu infinită precauţie, atinse torsul golemului cu vârful degetelor. Vestă, vestă, cămaşă, toate fuseseră modelate din metalul cel mai dur şi totuşi se reproduseseră cu incredibilă fidelitate cutele stofelor, desenele nasturilor. Singură faţa rămânea inexpresivă, dominată de dubla protuberanță a laserelor ce devorau jumătate din umerii obrajilor. Un cap de insectă! Imaginea scurtcircuită în creierul tinerei.

„Un cap de insectă cu ochi enormi”; după cum putuse observa în vechile enciclopedii ale lui Nath. Exact asta era!

Emisfera pălăriei melon corobora portretul, cenuşiu de salpetru, punct de pornire al unei constelaţii de pânze de păianjeni ce se înălţau spre plafon în volute grele şi moi. O lucire slabă palpita în fundul pupilelor, asemeni jăraticului pe care l-a înteţit suflul unui curent de aer, Patricia observă că umărul stâng era ciocnit şi că mâneca vestonului purta urmele unor zgârieturi, datorate probabil căderii unui obiect greu. O surpare poate... Androidul luptase să de degajeze din ganga de beton înainte de a veni şi eşua în acest ungher unde circuitele sale avariate îl constrânseseră la o încremenire definitivă, ca un animal rănit care se târăşte. Iar atunci, şobolanii reîncepuseră să mişune...

— Îmi dai pălăria?

Glasul lui Andy o smulse pe femeie din fascinaţie. Pălăria? Avu un frison. Să-i descopere diavolului capul! Nicicând nu se gândise că într-o bună zi ar comite un asemenea sacrilegiu. Cu o ezitare imperceptibilă, se apucă să deşurubeze acoperământul capilar din metal, mai greu decât un coif de cavaler. Copilul se îndesa în picioarele ei, nerăbdător, frământându-i coapsele.

— Pălăria, pălăria! psalmodia el cu glas strident, insuportabil.

În sfârşit, îi întinse calota acoperită de umezeală.

— Măcar curăţ-o!

Mai rămaseră aproape o oră în pivniţă, Patricia neîndurându-se să se răsucească pe călcâie. I se părea că maşinăria se va pune în mişcare de cum va înceta s-o mai privească, ca animalele ce-ţi sar la beregată imediat ce privirea ţi se desprindea dintr-a lor. Dubla palpitaţie purpurie a pupilelor amintea de bătăile incredibil de încetinite ale unei inimi în hibernare. Maşina încă mai trăia, veritabilă larvă de fier, îi PRIVEA! Cu pielea găinii pe tot corpul, Patricia se întrebă deodată dacă ochii nu riscau să-şi regăsească strălucirea, arzându-i de vii şi pe ea şi pe copil în mijlocul ciupercilor... Ei, asta-i! Era ridicolă, creierul robotului, dacă detecta căldura prăzilor, era fără nicio îndoială programat să nu comande foc decât dacă ţinta nu depăşea treizeci de centimetri. N-aveau de ce se teme. Hotărî în sfârşit să-l ia pe copil de încheietura mâinii. Acesta mormăi, ocupat să lustruiască pălăria de oţel cu poala tunicii. Ieşiră din pivniţă.

În aceeaşi seară, în timp ce Patricia visa la descoperirea ei, piciul veni să se frece de ea.

— Auzi, se sclifosi el cu vocea de bebeluş pe care îi plăcea să şi-o prefacă atunci când cerea o favoare, auzi, cine era domnul?

Patricia zâmbi.

— Era diavolul. Cacouna, diavolul copiilor mici.

Jeremiah ridică din umeri, incredul.

— Nu-i prea înfricoşător, diavolul tău! observă el amuzant, bucuros să-şi prindă mama cu greşeala, apoi începu să ţopăie, cu pălăria trasă pe ochi.

Noaptea, Patricia avu un vis. Cu ajutorul unor corzi şi scânduri, reuşiseră să urce androidul în stradă. Haosul ascensiunii făcuse să se deschidă capacul dorsal al aparatului, dezvăluind o serie de cabluri multicolore tăiate sau deconectate pe care băiatul se apuca neîntârziat să le transforme în împletituri fanteziste. Atunci, nu se ştie de ce,

robotul se punea în mişcare, fugind în linie dreaptă, distrugând tot ce-i stătea în cale, spărgând găuri în faţadele caselor, carbonizând pereţii, făcând pietrele să se topească. După un parcurs nesigur, golemul o lua drept pe bulevardul exterior, incendiind doicile ce încercau să se opună înaintării lui. Ajungea în sfârşit la zidul de incintă, străpungând în doar câteva secunde o cavitate destul de largă pentru a lăsa să treacă un om de înălţime mijlocie. Andy şi Patricia alergau spre deschizătură, nerăbdători să simtă sub picioare iarba din exterior, pământul libertăţii. Atunci, visul se prefăcea în coşmar, căci gazele îi asfixiau imediat, transformând chipul mic al copilului într-un glob negru şi schimonosit de unde ţâşnea o enormă limbă umflată.

Se trezi din somn urlând.

Cu descoperirea lui Cacouna, dimensiunea mitologică a lagărului se risipi, închisoarea nu mai avea umbre, nu mai avea profunzime. Această moleşire a realităţii făcea ca lucrurile să fie şi mai terne, iar Patricia simţi că în ea se deschidea o falie, o spărtură iremediabilă căreia nu reuşea să-i identifice cauza. Nu-şi mai descleşta dinţii decât ca să admonesteze copilul sau ca să-i dea ordine, relaţiile lor se degradau. Astfel trecură două luni, Andy avea acum morfologia unui băieţandru de zece ani, iar creşterea sa intră într-o fază stagnantă. Perfect adaptat la mediu, se hrănea de-acum fără ajutorul tinerei femei şi nu ezita să plece singur în explorare, uneori nici măcar ne mai revenea acasă să se culce.

„Nu mai are nevoie de mine," îşi spunea Patricia, „va supravieţui fără greutate când eu am să mă duc".

Singurătatea şi plictiseala îi deveneau zi de zi tot mai insuportabile şi se surprindea gândindu-se cu nostalgie la lumea de pe centură. Ar fi vrut să doarmă douăzeci şi patru de ore în şir, să-şi reducă perioada de trezire la durata necesară pentru a înghiţi un prânz şi a fugi să-şi golească intestinele. Într-o seară, îl atrase pe copil pe genunchii ei...

— Cred c-am să mă duc, murmură ea pe un ton nesigur.

— Unde să te duci? replică băiatul, fără a manifesta cine ştie ce nelinişte.

— Acolo, undeva în faţă sau înapoi, tot aia e. Mă-ntorc de unde-am venit. N-o să-ţi fie frică singur?

Copilul îi sări de pe coapse izbucnind în râs, făcu o tumbă şi o privi drept în ochi.

— Glumeşti? se veseli el atingându-şi pălăria, n-am nimic de ce să mă tem. La urma urmei, acum nu eu sunt diavolul?

Nu găsi nimic de replicat şi începu să-şi adune puţinele lucruri precum şi proviziile pentru drum.

Două ore mai târziu, profitând de o absenţă a lui Jeremiah, Patricia părăsea casa şi pornea la drum, cu paşi mici, ca temându-se să n-o surprindă cineva. „Evadez!” îşi spuse, fără a fi măcar conştientă de paradox. Şi o luă din nou spre vechea ei puşcărie.

Abia dacă petrecuse şase luni în ruine, dar ştia deja că va păstra din acel popas sentimentul unei lungi detenţii. Drumul de înapoiere fu mult mai scurt decât îşi închipuise.

Ieşi în bulevardul circular fără a-şi da seama măcar. Imobilele erau tot aşa de roz, cerul la fel de albastru, chiar dacă deasupra capului ei norii începuseră să se coşcovească. Aruncă bocceaua, îşi lăsă grosiera tunică brună să cadă pe trotuar. Era acasă. Se simţea bine, totul era frumos. Străbătu bulevardul pe la umbra copacilor artificiali şi, când se întâlni cu factorul poştal, nu se putu abţine să nu-l întrebe:

— Aveţi ceva pentru mine?

— Mda, poftiţi!

Apucă plicul şi citi repede adresa: „Dl. şi D-na Lefevre, str. Cypres nr. 13”. Nu se schimbase nimic. Zâmbi.

Spre seară îl descoperi pe Nath, aşezat în mijlocul unui bazin cu nisip, mâzgălind un album de colorat cu degetele pe care le înmuia rând pe rând în vopsele. Se îngrăşase mult şi, preţ de-o clipă, se întrebă dacă nu cumva îl îndopau cu forţa, ca pe un animal, dar alungă acest gând. Merse spre el. Nisipul era cald sub tălpi. Se lasă pe vine.

— Bună seara, murmură ea, cu un nod neaşteptat în gât. Eu sunt, Patricia…

Celălalt înălţă capul, învăluind-o într-o privire înceţoşată, goală de orice sentiment şi ştiu că n-avea s-o mai recunoască niciodată.

— Ne jucăm? făcu ea, simţind că i se umezesc ochii. Nath slobozi o ghiorăiala de copil prea bine hrănit, un scâncet de debil mintal şi trase spre el un platou acoperit cu monstruoase prăjituri ghiftuite cu cremă spumoasă, înţelese că dorea să-i ofere una, apucă un cocoloş moale cu glazură roz-violetă şi îl duse la gură. Nu asta dorise, în fond?

Cu zaharicala la buze, avu o ezitare, închise ochii. O lacrimă idioată i se rostogolea pe obraz.

— Adio, bâigui ea în gol, apoi muşcă pasta îmbibată cu rom ca şi cum ar fi spart o capsulă de cianură. Imediat, un vânt albastru începu să-i sufle prin craniu...

Interval

Sirio aştepta, cu ochii larg deschişi în penumbra camionetei. Culcat pe podea, cu braţele şi picioarele întinse în cele patru puncte cardinale! Nu mai ştia de cât timp aşteaptă şi de fapt asta nu mai avea nicio importanţă. Ştia că ceva o să se întâmple, în zece ani, într-o mie de ani. Ceva ce-i va spune şi lui scopul tuturor acelor lucruri, al atâtor suferinţe, al atâtor întrebări... Nu-i era frică. Nu-i mai era. Fosilă vie, făcea corp comun cu camioneta, braţele îi deveneau roţi, capul, un volan, burta, motor. Într-o zi va trebui ca toate astea să funcţioneze, într-o zi...

Aşteptând, pândea mişcările din exterior, umbletul greoi şi regulat al guvernantei ce făcea de gardă în jurul vehiculului. Număra... Unu, doi, trei... (Face stânga-mprejur.)... Unu, doi, trei... (Fusta ei va atinge acoperişul.) Inspecta în minte motorul, circuitele, pneurile. Rugina pereţilor îl mânca precum o eczemă, anchiloza suspensiilor îl făcea să geamă ca de reumatisme. Veghea conştiincios, răbdător, hotărât.

O chestiune de timp, o simplă problemă de timp. O întâlnire inevitabilă, contactul ineluctabil a doi aştri ce vin din străfundurile cosmosului, într-o... într-o zi...

Capitolul 8

Copilul ezita, cu fruntea brăzdată de o cută mare, perplex, fixând din ochi cele trei pietricele ce-i însemnau podul palmei. Trebuia să aleagă pe deplin conştient, să se supună verdictului unei trageri la sorţi n-ar fi fost decât tot ce se putea întâmpla mai rău, o capitulare de care nu va întârzia să-i fie ruşine... Rostogoli prima piatră. Jeremiah? Nu, nu-i plăcea deloc acest nume a cărui sonoritate deţinea ceva peiorativ: Jeremiah, Ieremiade! Josep nu găsea nici el mai multă apreciere în ochii lui: Josep, şosetă! Nu, într-adevăr, singur Andy scăpa de caricaturi. Chiar reflectând îndeaproape, nu descoperi nicio analogie de a cărei vecinătate să se teamă. Exista într-adevăr Andy-bandit, dar această apropiere, departe de a-l umili, îl excita într-ascuns.

Se hotărâse! Avea să se numească aşadar Andy, iar mai târziu, când va mai fi crescut puţin, o să-şi caute un supranume, ceva teribil cum ar fi „Cap Negru” sau „Falcă de fier”, sau... Gata cu trasul la sorţi! Aruncă pietricelele având grijă să ricoşeze pe ciment astfel încât se împrăştiară într-un evantai de scântei, îşi culese de jos pălăria melon şi examină cu o privire critică crestăturile înşirate pe ea. Trei luni de când femeia – „mama” – plecase, trei luni de când fugise cu paşi mici şi grăbiţi, terorizată de gândul că el, Andy, ar fi putut s-o cheme înapoi... Nu făcuse nimic pentru a-i întrerupe cursa imbecilă. Tupilat după un horn, o privise dispărând în labirintul străzilor şi nici măcar nu-i tremuraseră buzele. De multă vreme se aştepta la o asemenea coţcărie, instinctul nu îl înşelase, în acelaşi timp însă, nu păstra din acea experienţă niciun sentiment de nedreptate, nicio traumă, ba chiar, poate – căutând bine – se simţea cucerit de o vagă senzaţie de uşurare. Solitudinea sa lua aerul unei eliberări, nu mai avea de suportat prezenţa Patriciei ca pe o povară moartă, o cumplită forţă de inerţie căreia îi devenea întrucâtva satelit, lună prizonieră. Trădarea tinerei femei rupse câmpul de atracţie iar Andy încetase să se mai deplaseze după o orbită precisă. Din satelit, devenise meteor.

Prima sa grijă fusese aceea de a regăsi biblioteca pierdută

despre care mama lui vorbea atât de des în vise, iar pentru asta trebuise să rătăcească două săptămâni încheiate în mijlocul ruinelor. Se încăpăţânase, presimţind importanţa unei asemenea descoperiri, şi în cele din urmă, graţie celui mai mare hazard posibil, împinsese uşa sălii de lectură. În trei luni, răsfoise toate tomurile îngrămădite pe rafturi, sorbind fiecare imagine, impregnându-se de cel mai mărunt crochiu. Pe parcursul desfăşurării acestei gigantice benzi desenate, reconstruise universul. Coloanele de semne, însă, îl aruncaseră în perplexitate şi, cu toate eforturile lui constante, nu reuşise să le pătrundă într-adevăr misterul. Câteva analogii îi reţinuseră, bineînţeles, atenţia, dar nu ştiuse să extragă elementele unei soluţii şi, la drept vorbind, nu simţise niciun pic de regret. Imaginile erau cu mult mai interesante!

Într-o bună zi decisese că ştie destul, răsturnase teancurile de volume cu lovituri de picior şi-şi reluase drumul. Nu-i era frică, nu, câtuşi de puţin. Şi apoi, cu pălăria sa melon, nu se temea de nimeni. Era, la urma urmei, diavolul! Singura sa nelinişte provenea din vis. Un coşmar idiot care-l urmărea fără răgaz, asaltându-l aproape în fiecare noapte şi căruia nu ajungea să-i înţeleagă semnificaţia. Erau ca nişte puncte luminoase sclipind pe fond negru, o palpitaţie aurită din care nu mai păstra la trezire decât o amintire confuză. În alte momente, i se părea că percepe sunetele unor voci, o rumoare îi umplea trupul, pântecul, cuvinte ce se serveau de capul sau de pieptul lui ca de un megafon; vorbele însă rămâneau nedesluşite, îndepărtate, moi ca un terci. În afară de asta, totul mergea bine.

Mai în joacă, mai în sfidare, hotărâse să se apropie de centură, universul acela de nebuni la care visase odinioară mama lui în fiecare seară, bâiguindu-şi amintirile pe un ton monocord, acompaniindu-şi monologul cu mari gesturi somnambulice. Când nu-l mai despărţeau de ţintă decât câţiva kilometri, hotărî să se odihnească. Visul îl persecutase de cum dăduse semne că ar vrea să închidă pleoapele şi nu mai înainta decât cu greutate, având picioarele înţepenite de oboseală şi umerii tăiaţi de o povară invizibilă. Într-o clădire,

descoperi un scaun basculant agrementat cu o pernă veche si decolorată. Târî comoara pe trotuar şi se cocoţă deasupra, distrându-se cu concertul scârţâielilor cărora le dădea naştere fiecare gest de-al său. Imediat după aceea, epuizarea îl aruncă în buimăceala cea mai totală. Se obişnuise puţin câte puţin cu starea aceea nesănătoasă, în care torpoarea şi febrilitatea se succedau după ritmuri imprevizibile şi i se întâmpla chiar să cunoască o anume plăcere.

Dimineaţa, când examina cu un ochi placid, fără să-l vadă, decorul ce-l înconjura, simţi că se schimbase ceva în careul de bitum ce încercuia pâlcul de case. Era o impresie difuză, un element înregistrat de către subconştientul lui, dar nu şi restituit sub forma unor date utilizabile, unul dintre acele detalii care îţi „sar în ochi" şi totuşi rămân cu obstinaţie invizibile, rebele în faţa examenului minuţios ca şi într-a baleiajului sistematic. Trebui să aştepte până a doua zi înainte de-a înţelege că ceea ce-i pusese spiritul în alertă nu era nimic altceva decât o curbă anormală a asfaltului, o umflătură a şoselei, o băşică de asfalt la vreo zece metri de scaunul-balansoar. Trebuia să admită evidenţa: CEVA IEŞEA DIN PĂMÂNT! I-ar fi plăcut să-şi reia locul pe scaun cu buzunarele îngreunate de cartuşe şi cu o carabină automate de vânătoare de-a curmezişul coapselor şi totuşi nu se urni din loc. În zorii celei de-a treia zile, solul se crăpă, iar prin fisură ieşi o ureche gigantică acoperită cu blana brună. Andy vârâ un cartuş pe ţeava armei sale imaginare, mimând cu un cloncănit din limbă zgomotul închizătorului şi făcu un pas înainte. Monstrul nu mişca, mulţumindu-se să ciulească o ureche afară din pământ, în ascultarea lumii. Trecu o secundă, apoi încă una... Nemairezistând, băiatul se apropie, întinse mâna...

Un amestec de uşurare și dezamăgire îl cuprinse de îndată ce identifică obiectul. Era urechea unui urs de pluş al cărui cap, de dimensiuni colosale, avea să urmeze neîntârziat aceeaşi cale. Într-adevăr, peste câteva ore, doi ochi mari de sticlă colorată ieşiră din sol ca pentru a iscodi oraşul din perspectiva broaştei... Privirea aceea moartă sfârşi prin a-i provoca băiatului o furie nervoasă care-l făcu să se arunce asupra boccelei, să înşface securea scurtă de incendiu pe

care o recuperase din postul de ajutor al bibliotecii şi să se repeadă la intrus, cu tăişul ridicat...

În tot timpul după-amiezii se ocupă cu sfârtecarea monstruoasei jucării, pe măsură ce ieşea din găoacea ei, umplând strada cu fâşii de fetru şi zdrenţe de nailon. Totuşi, această risipă de energie rămase fără efect, de vreme ce în aceeaşi seara un al doilea urs de pluş străpunse trotuarul la doar câţiva metri de primul. Andy se lăsă să cadă pe scaunul său, cu fruntea forfecată de greutatea melonului. Acum situaţia i se înfăţişa limpede. Pur şi simplu pusese mâna pe o dublă anomalie a unuia din terminalele ce alimentau centura. Ordinatorul însărcinat să furnizeze jucării de tot felul în partea aceea a teritoriului îşi pierduse – dintr-un motiv sau altul – funcţia de volum şi bazându-se pe parametri fantezişti, se achita de-acum de sarcina sa vomând la întâmplare prin oraş aceşti monştri pe care canalele subterane se relevau incapabile să-i transporte până la creşă! Andy înţelese că în zilele ce-aveau să vină ordinatorul dement va confecţiona şi alţi urşi, alţi soldaţi de plumb de mărimea unui om, alte piese de puzzle gigantic şi toate astea în ritm de hemoragie. Nu se înşela, deja o maree de serpentine multicolore scăpa prin rana bulevardului, pornea la asaltul scării ce ducea la clădire precum cele dintâi valuri ale unei inundaţii. Curând, o vijelie de confetti va îneca strada într-un turbion de fulgi roşii, iar Andy trebuia să se replieze, cu gura şi plămânii umpluţi de hârtie. Fundaţiile casei vor răsuna sub galopul unei hoarde de iepuraşi mecanici giganţi, bătând toba într-un tămbălău ca la sfârşitul lumii. De astă dată, copilul trebuia să se instaleze în ambuscadă, cu o ladă de grenade la îndemână, dacă nu vroia să-şi sfârşească zilele călcat în picioare de către turma jucăriilor mecanice nebune. Avea să rămână astfel mai multe zile, împuşcând fiarele metalice cu blana de fetru care se hazardau să escaladeze treptele casei. Gloanţele vor piui, perforând carcasele şi bucăţi de tablă vor zbura în mijlocul deflagraţiilor, ducând cu ele labe si urechi, tobe şi talgere...

Andy se lungi pe caldarâm, i se părea că simte rostogolirea gloatei răscolindu-i pântecele, era o vibraţie surdă tot mai prezentă. Închizând ochii, încercă să-şi închipuie acea maree

animală, veritabil zid de urechi, alergând umăr la umăr, învârtindu-se neobosit într-unul şi acelaşi cerc, căutând cu o încăpăţânare întru totul mecanică ieşirea ce-i va permite să se răspândească prin tot oraşul. Trebuia să le oprească, să le taie calea. Numărul lor prea mare va sfârşi poate prin a le paraliza complet? Se scutură. O crăpătură se strâmba la el, de sub picioare.

Rămase o săptămână întreagă în acelaşi loc; acolo însă – undeva – se declanşase probabil un sistem de securitate, blocând circuitul ieşit din minţi, căci nicio altă jucărie colosală nu mai apăru să spintece suprafaţa. Decepţionat, sfărâmă balansoarul lăsându-l să cadă în stradă de la înălţimea etajului şase, şi-şi reluă drumul.

Câteva zile mai târziu, descoperea infernul…

Aproape se înnoptase, iar stelele începuseră să se aprindă una câta una pe bolta plafonului. Pâlpâiau o secunda, apoi se luminau de-a binelea, răspândind întunericul. Unele se ardeau cu un scurt fulger albastru de cel mai fermecător efect, dispărând în aceeaşi clipă de pe harta constelaţiilor. Andy mergea, îndârjit. Hotărâse ca înainte de căderea nopţii să treacă bariera înaltă de cărămidă roşie formată de către o clădire căreia nu reuşea să-i ghicească limitele. Pe măsură ce înainta, un nod i se opri în gât şi o sudoare rea începu să-i traverseze dâre acre în brazda coloanei vertebrale. În mai multe rânduri nu reuşi să se abţină de a întoarce capul ca să privească peste umăr. Ajungeau la el zgomote furişe şi i se părea că pe deasupra solului se deplasau umbre repede înghiţite de noapte. Îi era frică când pătrunse în holul construcţiei, chiţcăituri ascuţite îi salutară sosirea şi avu impresia că o mulţime de mici făpturi negre o luau la fugă prin beznă. Traversă casa pe toată lăţimea ei, cu intenţia de a se îndepărta cât mai repede, dar în clipa când încăleca pervazul unei ferestre ochii i se holbară de surpriză. În faţa lui, acoperind trotuarele cu masa lor îmblănită, vreo sută de urși de pluş se îngrămădeau ca un veritabil câmp de bătălie vomat de circuitele ordinatorului defectat. Formau un soi de ocean de blană agitat sub tresăriri spasmodice şi s-ar fi zis că toate acele animale agonizau, gâfâind ici şi colo ca nişte

muribunzi în poziţii chinuite. Ultimele luciri de lumină a zilei făceau ca tabloul sa aibă ceva înspăimântător. Puţin mai încolo, elevatoarele pneumatice deversaseră tone întregi de prăjituri, acumulând munţi de de eclere, de cozonaci, sudate unele de altele cu cimentul glazurilor şi al fructelor putrezite. O colină de savarine cu frişcă se alătura pantei unui morman de *moca* al căror unt negru şi rânced emana o îngrozitoare duhoare de descompunere. Sticlele de suc, sparte cu miile, formaseră lacuri vâscoase şi pestilenţiale, în culori nemaivăzute. Un fluviu de cremă de patiserie şerpuia printre urşii aruncaţi, încleindu-le blana în ceva ce părea a fi o scurgere de puroi. Andy se înfioră la gândul că va trebui să traverseze acest peisaj de coşmar, se imagina pe sine prins sub avalanşa unei faleze de genovezã, cu membrele rupte, gura umplută de dulceaţă stricată, vomând şi sufocându-se totodată în acea groapă de gunoi pe care o adusese pe lume un microprocesor defect.

Pe când era gata să bată în retragere, observă carnea jucăriilor ce se agita sub asaltul frisoanelor convulsive. O clipă crezu că urşii se vor ridica şi vor porni asupra lui să-l strivească sub labe, după care văzu că întregi colonii de şobolani îşi scobiseră vizuinile prin paiele ce ghiftuiau trupurile „cadavrelor”, traversând astfel jucăriile cu sute de mici galerii. Goana rozătoarelor îşi transmitea trepidaţiile întregului ansamblu, ridicând pluşul în spasme orbile. Odată ce primul impuls de teamă trecu, turma se aduna ca să-i facă faţă invadatorului, scurgându-se prin coastele despicate în ciorchini, în şiraguri, necontenită hemoragie de cozi şi colţi gata de orice ca să-şi apere câmpul de aprovizionare. Deja hula cenuşie se rostogolea către Andy, zgâriind betonul cu un scârţâit aproape continuu. Copilul îi privea cum vin, cu mâinile sudate de pervazul ferestrei, incapabil s-o ia la fugă. Abia când văzu torentul clocotind la baza faţadei, curgând prin fisurile cărămizilor, se răsuci pe călcâie şi făcu stânga-mprejur urlând de groază... Nu se opri din goană decât după cincisprezece minute, când prelunga faţadă de piatră roşie dispăru înghiţită de alte clădiri. Şobolanii nu-l urmaseră.

Ca urmare a acestei aventuri, nu mai înainta decât cu o extremă prudenţă. Într-o zi, pe când explora ceva ce părea a

fi un vechi vestiar rezervat gardienilor închisorii, descoperi în fundul unui dulap, al cărui lacăt fusese devorat de rugină, un întreg sortiment de bâte, de grenade ofensive, precum si o jumătate de duzină de măşti contra gazelor. Cu un tremur surescitat, le acapară pe acestea din urmă, căci ştia totul despre centura otrăvitoare ce înconjura Funnyway-ul, dar cauciucul furtunurilor era îmbătrânit, crăpat în mai multe locuri şi întreg ansamblul i se lipea de degete ca un stârv de latex, ameninţând să se rupă la cea mai mică tracţiune. Aruncă măştile, mulţumindu-se să bage în buzunar trei grenade cărora le învăţase mânuirea dintr-un vechi tratat de instrucţie militară abundent ilustrat. Iar când păşea, ouăle mari de metal i se rostogoleau pe coapsă, iritându-i pielea prin stofa tunicii. Acea perioadă lipsită de griji avea însă să se dovedească a fi de scurtă durată, într-adevăr visul îşi făcu din nou apariţia, bântuind nopţile băiatului cu forţă sporită. La început fură un fel de frânturi dintr-o enumerare arbitrară: alfa, beta... delta. Apoi, simboluri de neînţeles.

În sfârşit, un cuvânt explodă în ecouri dureroase, trezindu-i în carne o trepidaţie surdă: Schedir. Atunci începea să lupte, fugind din calea unui lucru ce-l umplea de o teroare nemăsurată şi pe care totuşi îl ştia inevitabil. SCHEDIR[17]. Zorii îl găseau spetit, cu membrele frânte de gesticulaţiile nocturne, cu capul greu. Ceva căuta să iasă la lumină înăuntrul lui, un apel, o înmugurire profundă şi înspăimântătoare căreia nu-i prindea sensul. Se schimba. Câteodată se întreba dacă Patricia si camarazii ei cunoscuseră o asemenea tulburare în copilărie, dar era gata să parieze că nu; drogul cu care erau adăpaţi în ritm cotidian fără îndoiala că le alterase procesele mintale, atrofiind iremediabil orice embrion de putere. Adormiţi, anesteziaţi, rămăseseră surzi la semnalele subconştientului lor, ratând în acelaşi timp un stadiul capital al evoluţiei. Andy scăpase de ciclul abrutizant al narcoticelor, spiritul său nu cunoscuse

[17] Una dintre cele 5 stele ce formează W-ul constelației Cassiopeia. Ea este o constelație nordică. În mitologia greacă, o reprezintă pe orgolioasa regină Cassiopeia care era mândră de frumusețea ei neîntrecută. Este una dintre cele 88 de constelații moderne și a fost printre cele 48 enumerate de Ptolemeu.

niciodată amorţeala biberoanelor saturate de pudră hipnotică, torpoarea maladivă de după masă. Rămăsese el însuşi. Această constatare îl stimula şi-l speria totodată. Avea să se metamorfozeze! Poate chiar să devină un soi de diavol?

După câtva timp, avu o experienţă insolită care îl făcu o dată mai mult să constate starea de degradare avansată în care se găsea lagărul.

Căutând un refugiu pentru noapte, împinsese uşa unei clădiri aparent anodine cu ferestrele de la faţadă intacte şi tencuiala în stare bună, pentru a nimeri într-o sală imensă, prelungă, veritabil bulevard acoperit al cărui capăt nu i se distingea decât cu mare greutate. Ordinatorul, interpretându-şi datele de-a-ndoaselea, făcuse din acest loc, practic, antipodul unei creşe. Se găsea acolo tot ceea ce trebuie în mod normal să nu fie la îndemâna copiilor: munţi din cutii de chibrituri formând pe sol un covor trosnitor presărat cu mici puncte roşii, lame de ras scoase din ambalajul lor de hârtie şi şiroind în lungul coridoarelor într-o ploaie argintată cu stropi teribil de tăioşi. Flacoane de medicamente destupate, oferind ca nişte bomboniere scânteierea pilulelor învelite în zahăr roz, albastru sau galben. Sticle de limonada umplute cu *apă de Javel*[18] sau cu esenţă de terebentină. Reviste pornografice etalându-şi încâlcelile de cărnuri palide şi lucioase, arabescurile tumefiate cu pliuri umede. Şi mai ales, mai ales, aliniate de o parte şi de alta a culoarului, două rânduri de prize electrice gigantice, aliniate cuminţi una lângă alta precum uşile unor camere de hotel sau ale cabinelor de plajă. Găurile lor enorme, ispititoare, păreau tot atâtea invitaţii de a-ţi vârî nu degetele, ci ambele mâini până la cot... Andy străbătu acest haos al morţii cu paşi mari, încercând să nu răspundă vertijului ferestrelor deschise spre prăpăstii demne de cele mai adânci fose marine şi ieşi din clădire cu fruntea aureolată de o sudoare rece ca gheaţa.

În aceeaşi noapte avu un nou vis. Simbolurile defilară pe sub pleoapele lui ca de obicei apoi cuvântul Schedir îi răsună în ţeastă, urmat de un altul şi mai puternic, un fel de suflu

[18] amestec de substanță pe baza clorurilor de potasiu folosit ca dezinfectant.

arzător care-i încleşta şalele şi-i smulse prima lui ejaculare:

CASSIOPEEA...

Se deşteptă tresărind, cu coapsele încleiate şi impresia vie că cineva îi strigase cuvântul în ureche. Dar era singur, iar glasul nu provenea din exterior. Atunci, îşi îngropă faţa în palme si începu să plângă. Trei zile mai târziu, mâna îi fu străbătută de junghiuri ciudate, apoi furnicături insuportabile îi parcurseră degetele. Se aşeză pe un zid scund cu intenţia de a se înzdrăveni şi, în acest scop, îşi deznodă bocceaua. Deodată, în clipa când să bage-n gură un hrib cules în ajun, îşi simţi dinţii zgâriind suprafaţa unei pietre enorme şi, cu surprindere şi groază amestecate, scuipă pe jos o ciupercă de cărămidă roşie! Timp de un minut interminabil nu mai îndrăzni să se mişte, cu ochii aţintiţi asupra dumicatului iraţional ce-i atingea vârfurile degetelor de la picioare. Abia atunci îşi dădu seama că mâna stingă i se sprijinea pe zid, un zid DE CĂRĂMIDA ROŞIE, iar explicaţia îi ţâşni din subconştient, orbitoare.

„Permutaţie moleculară!" Mama lui mormăise nu o dată acest cuvânt, în somn. Transfer organic. Moleculele de pământ argilos disociate de mâna sa stângă se reconstituiseră în palma dreaptă, distrugând pulpa fragilă a ciupercii...

Operaţia era probabil ireversibilă, iar Andy fremăta de groază la gândul a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă metamorfoza avea loc în timp ce, rezemându-se de acelaşi zid cu mâna stângă, ar fi fost ocupat să-şi scoată membrul pentru a urina! O puţulică de piatră! Rumegă câteva secunde acest gând imaginându-şi bălăbănitul penisului de argilă sub burtă, veritabilă limbă de pendulă chinuindu-i interiorul coapselor în ritmul haosului. Odată frica risipită, nu întârzie să-şi închipuie situaţia sub aspect ludic, transformând un lampadar în bucată de lemn, gratiile unei ferestre în coloane de carton, apoi se plictisi de joc şi înţelese că această mână vrăjită avea să-i creeze probleme enorme. Ajungea o clipă de neatenţie, un gest neîndemânatic, pentru a se pomeni înzestrat cu un picior de plumb sau un nas de metal!

Perspectiva n-avea nimic încurajator şi se hotărî să-şi înfăşoare strâns pumnul într-o fâşie smulsă din tunică, după care se apucă să lege pachetul astfel format cu o curea de piele. Manevra, efectuată cu singurele lui degete valide, se vădi rapid înfiorător de complicată, dar reuşi de bine de rău să închidă mănuşa improvizată ajutându-se cu dinţii. De-acum era ciung.

Era vorba de un nou semn? De un nou mesaj din subconştient? Nu putea şti şi totuşi nu-i scăpase din vedere legătura existentă între fenomenul permutării si poveştile cu care îl îndopase odinioară maică-sa. Nu-i vorbea decât despre copilul-de-ciocolată, de puştiul-turtă-dulce şi de alte fantasmagorii în care teama metamorfozei revenea ca un veritabil *laitmotiv*[19]. Nimic nu era stabil şi orice materie putea ascunde într-însa o alta, total străină. Trebuia oare să se întrezărească în asta supravieţuirea unei credinţe străvechi, a unui fenomen trecător pe care copiii nu-l percepuseră decât extrem de imperfect prin ceaţa drogurilor? Poate că timpul îi va aduce un soi de răspuns?

În săptămânile următoare învăţă să se lipsească de mâna stângă. Se desprinse destul de repede cu infirmitatea, la drept vorbind singura nelinişte provenindu-i din visul ce-i invada din ce în ce mai mult somnul, reducându-i odihna la o porţiune neînsemnată.

Casiopeea... Cuvântul îl urmărea, devenea o formulă magică, un semn de recunoaştere. Anatemă.

În sfârşit, într-o seară când aţipise cu spatele rezemat de un felinar, doborât de oboseală, punctele luminoase până atunci confuze şi parcă înecate în apa tulbure a unui lac părură să iasă din mâl, să se ridice la suprafaţă, câştigând în claritate cu fiecare secundă, mai întâi lămpaşe, apoi proiectoare. Andy numără cinci, dispuse curios în zigzag; când le uneai printr-o linie, obţineai un semn pe care scrisul nu-l folosea decât destul de rar, W...

Surpriza pe care o resimţi în acel moment îi alungă somnul şi se ridică dintr-un salt, julindu-şi spatele de rugina

[19] Cuv. germ. Leitmotiv „motiv conducător”, termen inventat de Hans von Wolzogen (prieten al lui R. Wagner) pentru a desemna un motiv* sau o scurtă figură

lampadarului. Figura luminoasă îl ardea ca un fier roşu.

W... W...

Cunoştea acest desen dintotdeauna. Când, copil fiind, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului căţărându-se pe trupul mamei lui, îi fusese dat de multe ori să contempleze pâlcul de aluniţe dispuse pe coapsa stângă a Patriciei. Un roi de melanoame formând în chip curios un W. Mai târziu, observase că propriul lui picior purta un tatuaj natural întru totul identic, dar îl crezuse o fantezie genetică fără importanţă. Ridică febril poala tunicii. Cele cinci puncte erau într-adevăr acolo, distingându-se net pe pielea albă. Îl străbătu un fior. Supunându-se unui impuls obscur, făcu să coincidă fiecare deget al mâinii drepte cu câte unul din micile semne cafenii. Proceda cu sârguinţă, ca un tehnician care realizează un branşament delicat şi scoate limba printre dinţi, atent să evite un scurt-circuit. Nu se întâmplă nimic. Era gata să renunţe, când avu o iluminare bruscă. Eliberându-şi mâna stângă din învelişul protector, o apropie de pântec. Acum sudoarea îl înţepa în ochi şi toată încheietura mâinii se agita sub efectul unui tremur nestăpânit. Preţ de-o secundă vru să renunţe, dar deja nu-şi mai aparţinea sieşi. Unghiile îi coborau, coborau, ca atrase de un nevăzut flux magnetic, în sfârşit, amprentele digitale intrară în contact cu suprafaţa pielii. Ceva i se sfâşie în creier, ca un baraj fragil, de carne, cedând sub împingerea unui flux de amintiri; îşi simţi toţi muşchii tetanizându-se, devenind tari ca piatra. Atunci, de foarte departe, înăbuşită de distanţă şi totuşi ciudat de prezentă, o voce răsună, alergând cu ecouri dureroase de-a lungul circumvoluţiunilor sale...

Capitolul 9

„... Aceasta este un mesaj hipnotic destinat să se declanşeze prin excitaţie moleculară. Glasul pe care îl auziţi aparţine unui mort. În momentul când vă vorbesc, din planeta noastră nu au mai rămas decât câteva fragmente înnegrite, satelizate de către Venus. Motivele acestui cataclism sunt lipsite de importanţă, ajunge să ştiţi că în urma unei experienţe biologice care a sfârşit prost lumea noastră a sucombat unei epidemii de permutări moleculare pe care nu am reuşit să o frânăm. Această sticlă în largul mării a fost aruncată acum mai mulţi ani şi are unicul scop de a încerca să salveze specimenele încă sănătoase din flora si fauna care constituie patrimoniul nostru natural. Omul este pierdut, aşa că această arcă nu conţine niciun exemplar.

Cincisprezece dintre ai noştri au fost delegaţi pe Pământ cu misiunea de a însemina fără ştirea lor mai multe sute de femei. Modalităţile acestei operaţiuni au fost facilitate prin deschiderea unor cabinete de ginecologie false, sau prin infiltrarea anumitor agenţi ai noştri în personalul băncilor de spermă. Scopul nostru este de a obţine o clonă graţie căreia va supravieţui cea mai mare parte a lumii noastre, iar această acţiune este comparabilă cu aceea a unui conservator de muzeu care – în ajunul unui cataclism atomic – ar expedia în spaţiu o astronavă conţinând cele mai valoroase piese din colecţiile lui. Dacă îmi auziţi vocea, înseamnă că sunteţi dovada vie că această operaţiune a reuşit din plin. Tentativa era nouă, iar probabilităţile de succes extrem de reduse, poate că sunteţi chiar numai unicul exemplar în care răsună aceste cuvinte, căci ambiţia noastră nu a constat în a clona un om după un altul, ci întreg ansamblul faunei într-un singur individ.

SUNTEŢI O ARCĂ. Capitalul genetic al diferitelor specii recenzate a fost transferat în organismul dumneavoastră. Astfel, mâna dreaptă conţine anumite mamifere clasate falangă cu falangă, în ordinea care urmează: degetul mare = elefanţi; arătătorul = câini; mijlociu = castori; inelarul = pisici... etc.

Trupul dumneavoastră este astăzi asemenea unui vast

puzzle unde sălăşluiesc, organ cu organ, toate animalele creaţiunii. Balenele şi delfinii dorm undeva într-una din vertebrele dorsale, numeroase specii de animale marine şi-au găsit refugiul în ţesutul limbii, păsări aşteaptă, inerte, în profunzimea muşchilor abdominali. Mi-ar trebui ore întregi ca să enumăr totalitatea fiinţelor vii ce vă locuiesc. Celulele sunt în dumneavoastră, devenite compatibile prin efortul ştiinţific al biologilor noştri, conţin aceleaşi informaţii genetice precum cele care au dat naştere individului din care au fost prelevate. Sângele dumneavoastră vehiculează un hormon conservant care le menţine în stare latentă; dacă el ar înceta să vă irige ţesuturile, programul genetic s-ar activa, antrenând o multiplicare celulară accelerată. Gestaţia ar fi extrem de scurtă, abia de ordinul câtorva ore. Aşa cum v-am mai spus: sunteţi o arcă şi de îndată ce această navă o să fie trasă pe uscat, multiplele perechi care o locuiesc o să plece libere, adulte, apte să se hrănească şi să se apere. Nu sunteţi decât un purtător, un simplu mesager, un vehicul destinat să fie dezmembrat. Mecanismele de hipnoză care vă coordonează creierul nu vă permit să vă opuneţi, unei asemenea decizii, vă veţi supune, în stare somnambulică, mutilându-vă singur zi după zi, devenit insensibil în faţa durerii de îndată ce va răsări Casiopeea. Iar din membrele dumneavoastră golite de sânge va ieşi de fiecare dată o nouă turmă, o nouă hoardă... Aceasta va fi legea dumneavoastră.

Acest proces se va autodeclanşa la începutul celui de-al optsprezecelea an de viaţă, până atunci unica dumneavoastră preocupare constând în a vă apropia de singura zonă aptă dezvoltării creaturilor care se află în dumneavoastră, adică Amazonia.

Când, adineaori, am vorbit despre balene si elefanţi, nu era vorba, bineînţeles, decât de exemple destinate a-mi face raţionamentul mai inteligibil, căci e de la sine înţeles că animalele purtate în moleculele dumneavoastră nu întreţin decât raporturi foarte îndepărtate cu omologii lor tereştri; dar descrierea bestiarului nostru ar fi mult prea complexă. Aflaţi însă că această experienţă nu este novatoare prin nimic, în trecut planeta voastră a servit de multe ori ca insulă de salvare pentru lumile naufragiate şi nu trebuie

căutată nicio altă explicaţie a creaturilor care alimentează cronicile sub numele de monstru din Loch Ness, Yeti, „abominabilul om al zăpezilor”, şarpele de mare. Cel mai adesea nu e vorba decât de animale în exil, vârcolaci, vampiri, zombi, duhuri, nu au nicio altă origine! Pământul a devenit întrucâtva grădina zoologică a universurilor distruse. „Pasagerii” dumneavoastră vor face să prospere rubricile ziarelor de scandal. Se va vorbi despre licorn, despre minotaur, de ciclop; vor fi urmărite timp de o vară, când coloanele gazetelor devin prea anemice, după care totul va reintra în ordine. „Mamutul cu două trompe”, „gorila albastră cu cap de reptilă”, îşi vor continua existenţa la umbra trunchiurilor milenare, dincolo de pereţii de liane, câţiva indigeni le vor venera ca pe nişte zei, le vor aduce ofrande de fructe şi femei... Se vor naşte mituri, cosmogonii ciudate cărora nimeni nu le va bănui vreodată sâmburele de adevăr. Anubis, sfinxul, la fel au debarcat din cala unei nave cosmice în timpurile trecute, bieţi supravieţuitori ai unei ecologii sortite cataclismului, noi pensionari ai unui zoo al spaţiului în plină dezvoltare. Nu noi nu suntem primii şi nu vom fi nici ultimii, căci universul moare din cauza propriei sale tehnologii. Fie ca voi să puteţi rămâne încă destul timp o „planetă în curs de dezvoltare”!

Sistemul dumneavoastră pilos, părul capilar şi cel pubian, ascund câteva eşantioane din flora noastră, a cărei construcţie celulară nu e deloc diferită de cea a polipilor sau a spongierilor dumneavoastră, ceea ce înseamnă că vegetalele noastre vor juca pe solul terestru rolul de animale nevertebrate. Acum, acest mesaj se va şterge sub efectul unei substanţe care va roade locul său de implantare.

Mâna dumneavoastră stângă, aşa cum fără îndoială aţi observat, este înzestrată cu o putere de permutare moleculară; acţiunea nu e decât momentană, şi orice obiect metamorfozat îşi va regăsi consistenţa iniţială după două ore. Este singura armă cu care suntem capabili să vă dotăm, învăţaţi să-i controlaţi acţiunea, doar voinţa dumneavoastră trebuie să-i determine activitatea.

Sunteţi plasat sub semnul Casiopeei. Sunteţi arca din Casiopeea.”

Capitolul 10

Andy deschise încet ochii. O migrenă oribilă îi devora ceafa precum o vărsare de sânge în fuziune. Treptat, lucrurile îşi reluau locul. Ştia că nu visase, glasul lămurise multe fapte, numeroase semne de întrebare. Se aşeză. În pofida durerii, nu se putea abţine să nu mediteze. Scandalul ce predominase la naşterea părinţilor lui era în sfârşit explicat. Patricia vorbise de un nor cosmic, de pulbere radioactivă. Nu de aşa ceva era vorba, acum se convinsese. Oamenii din Casiopeea (nu ştia cum să-i numească altfel), oamenii din Casiopeea veniseră, în secret, îndeplinindu-şi scrupulos sarcina de înseminare. Misiunea lor ar fi trebuit în mod normal să se desfăşoare fără tevatură iar copiii să se nască în indiferenţa generală, după câteva luni, dar nu se ţinuse seama de epidemia de permutaţie moleculară ai cărei germeni îi aduseseră fără ştirea lor. De-abia li se încheiase munca şi fenomenele schimbărilor texturale începuseră să se înmulţească, declanşând o panică fără nume. Astfel, embrionii clonaţi se deplasaseră, trecând din abdomenul femeilor purtătoare în uterul femelelor animale, cauzând îngrozitoarea polemică pe care o cunoaştem. O asemenea glisare nu intra în planul fecundatorilor şi a avut ca rezultat aruncarea primei generaţii rezultată din manevrele secrete în fundul temniţelor din Funnyway unde drogul a neutralizat procesele hipnotice făcându-l pe fiecare subiect surd la orice apel...

Epidemia, din fericire, nu se întinsese. Poate că traversarea spaţiilor cosmice slăbise germenii bolii, dar oricum planul ar fi fost iremediabil compromis fără venirea unei a doua generaţii... Fără naşterea lui Andy.

La acest gând, băiatul se simţi cuprins de un straniu sentiment de putere. Aventurându-se în ruine, decretase că el era diavolul, iar astăzi descoperea că e mai mult de-atât. Era aproape Dumnezeu... Trupul lui devenea infinit de preţios, raclă, seif tabernacul, relicvariu, agent al învierii... Da, Andy, putea de-acum încolo să-şi revendice toate aceste nume.

Capitolul 11

Cu cât trecea timpul, cu atât băiatul simţea crescând în el dorinţa imperioasă de a-şi recăpăta libertatea. Era perfect conştient că stimulii hipnotici exacerbau această pulsiune într-un mod cu totul artificial, dar rezultatul rămânea acelaşi, nu trecea nicio zi fără a simţi nevoia să scruteze zidul de incintă până îl apuca ameţeala, fără a fi atras de fisurile şi crăpăturile din bitum ca de nişte tuneluri misterioase, fără a fi crezut că vede în cea mai mică excavaţie sau gaură simbolul fugii lui spre exterior... Această tensiune îl epuiza. Dacă îi era uşor să conceapă mijlocul de a ieşi din închisoare, nu reuşea să-şi imagineze, în schimb, şiretlicurile care să-i permită supravieţuirea în mijlocul vaporilor otrăvitori ce înconjurau lagărul într-un nor compact şi mortal. Crizele de luciditate îl luau cu asalt, îndemnându-l să fugă spre centură pentru a o regăsi pe Patricia, a se îmbuiba cu prăjituri drogate şi a-şi împlini cei optsprezece ani în cea mai totală inconştienţă. Atunci, procesul pus la punct de către oamenii din Casiopeea, s-ar fi diluat în mijlocul vaporilor narcotici, el ar fi „*sărit etapa*”, aşa cum o făcuseră toţi cei ce populau în acel moment bulevardul circular, AR FI FOST SALVAT. Dar aceste slabe defensive personale nu rezistau deloc presiunilor constante ale ordinelor imprimate în cortex. O chimie înşelătoare făcându-i chiar să-şi întrevadă sacrificiul cu o bucurie plină de mândrie. Îi fuseseră trucate mecanismele mintale, coborându-l la rolul de marionetă. El unul nu mai avea nicio importanţă, nu era decât un vehicul. O arcă.

Mijlocul de a evada îi fu oferit într-o seară când parcurgea cu pas leneş o stradă aglomerată cu caroseriile ruginite ale unor vechi camioane blindate destinate transportului deţinuţilor. Cum înainta aşa, cu privirea pierdută în gol, o umbră enormă se prelinse de la colţul străzii pentru a veni să se spargă într-o suită de unghiuri fanteziste pe faţada opusă. Intrând imediat în alertă, Andy se aruncă sub roţile unui furgon zăbrelit, ascunzându-şi silueta în mijlocul tablelor înroşite. Guvernanta nu întârzie să se arate în plină lumină, greoaie, bătătorind asfaltul cu pasul ei apăsat, iar ecoul

mersului îi răsuna în fiecare vehicul eviscerat ca pe o tobă.

Andy auzise destul vorbindu-se despre doici ca să ştie să recunoască una odată ivit prilejul. În acelaşi timp, prezenţa androidei într-un punct atât de îndepărtat de centură îl lăsă perplex. Îi fusese oare semnalată prezenţa? Aveau să se trimită patrule pentru a-i da de urmă? Se chirci între rămăşiţele metalice ce umpleau solul, cu stomacul înnodat de frică, dar automatul nu o luă în direcţia lui. După vreo zece minute zări robotul care traversa strada, în sens invers de astă dată şi deduse că făcea de gardă. Prin salturi succesive, profitând de absenţele maşinăriei, reuşi să se strecoare în gangul unui imobil cu intenţia bine stabilită de a se căţăra până pe acoperiş şi a se deplasa astfel, de la un horn la altul, în direcţia monstrului de metal ale cărui tertipuri insolite îi zgândăreau curiozitatea. Nu-i fu greu deloc să găsească o lucarnă pe unde să ajungă pe câmpia de ţigle roşii de deasupra străzii. Scheletele roase de rugină ale vechilor antene radar, conurile triple sau cvadruple ale bătrânelor sirene de alarmă, formau în vârful clădirii o junglă înnegrită pe unde era uşor să te strecori fără a atrage atenţia, înainta lent, atent să nu pricinuiască nicio cădere de ţiglă, ca capul tras între umeri şi strângând din dinţi când tronsoanele de cupru ale cablurilor dezgolite îţi jupuiau pielea de pe braţe.

Ajunse în sfârşit la capătul acoperişului, cu mâinile însângerate şi riscă să arunce o privire peste streaşină. La vreo zece metri mai jos un proiector mare arunca o pată de lumină albă în mijlocul unei curţi interioare, luminând un soi de vehicul masiv şi bălţat ce fusese amplasat în echilibru pe cale din cărămizi, împiedicându-i astfel roţile să atingă solul. Lanţuri cu lacăte blocau portierele, făcând din camioneta o temniţă perfectă. Caroseria dispărea sub culori, stele, flori, zig-zag-uri, bule, semilune şi litere mari şerpuiau în jurul farurilor, trasând o inscripţie pe care copilul nu reuşea s-o descifreze: „Micul teatru al lui Mario Cavalcando şi al Petronilla”. Doica veghea asupra acestei celule improvizate, parcurgând cei patru pereţi ai curţii într-un balet imuabil, iar mersul ei neîntrerupt ajunsese să sape un mic şanţ în care picioarele ei intrau până la glezne. Andy nu ezită nicio clipă. Orice duşman al guvernantelor îi devenea un prieten

potenţial şi nu trebuia să neglijeze niciun ajutor. Cu infinită precauţie, vârî mâna în buzunarul tunicii, cuprinzând cu degetele caroiajul uneia dintre grenadele ofensive recuperată din arsenalul gardienilor. Cu cuiul în dinţi, începu să urmărească evoluţia robotului, calculând momentul propice. Aruncatul cu pietre nu mai avea niciun secret pentru el şi devenise maestru în a sparge un geam de la douăzeci de metri, aşa că nu era chiar neliniştit. Când doica ajunse exact sub el, se ridică în genunchi.

— Hei, tu! Grăsano! urlă, agitându-şi braţele. Mai jos cu zece metri, maşina frână cu un profund oftat hidraulic. Capul îi pivotă şi începu să se înalţe spre cer, cu gura deschisă şi un zâmbet poruncitor pe buze. Andy smulse siguranţa, închizând un ochi.

— Ai să cazi, spuse automatul, coboară mititelule, am ceva pentru tine...

„Şi eu am ceva pentru tine!” îşi spuse băiatul, întinzând mâna.

— Cobor dacă zici BAU! făcu el pe un ton capricios. Guvernanta clipi din ochi, amuzată. Gura i se rotunji, adevărat tunel de beznă. Andy îşi descleştă degetele, lăsând oul de metal să cadă într-un pârâit de scântei. Auzi desluşit grenada rostogolindu-se prin gâtlejul robotului şi se aruncă înapoi. Explozia răsună ca o lovitură de talgere, burta doicii se umflă sub efectul unei îngrăşări subite, băşică enormă şi fumegândă ale cărei şuruburi străpunseră hainele. Făcu câţiva paşi nesiguri, cu surâsul ei prostesc mereu înţepenit pe buze, apoi o volută de funingine îi filă printre dinţi, nefirească, înnegrindu-i nasul şi obrajii. Jerbe de scântei îi ţâşneau acum din urechi, lichefiind cauciucul roz al lobilor atât de delicat desenaţi. Oscilă în loc înainte de a se năruri ca un turn rămas fără sprijin, dărâmând un perete al curţii de promenadă. Andy fugi spre scara de incendiu sărind şontânc-şontânc. Nu-i trecuse niciun moment prin minte că va merge atât de uşor! În clipa când se agăţă de prima bară, în spatele lui se înălţă un glas înăbuşit de pereţii camionetei:

— Repede! strigă omul, o să se autorepare! Într-o oră va fi ca nouă! Trebuie să fugim de-aici cu toată viteza!

Băiatul coborî treptele pe cât de repede era în stare. De

îndată ce fu în curte, apucă în mâna stângă poala tunicii iar cu dreapta prinse lanţurile ce ferecau portierele – în cursul ultimelor săptămâni învăţase să-şi controleze puterea – şi, fără nicio dificultate, metamorfoză verigile într-o ghirlandă de pânză. Aceeaşi operaţiune, repetată asupra calelor din cărămizi, readuse camioneta la nivelul solului.

— Împingeţi, strigă, e deschis!

Lanţul textil se rupse la prima apăsare. Din vehicul ieşi un bărbat, lat în umeri, clădit ca un colos, cu chipul barat de dâra unei mustăţi stufoase şi decolorate.

— Eu sunt Sirio! aruncă el ca formă de prezentare.

Numele redeşteptă ceva în memoria, nehotărât, apoi amintirile i se adunară de la sine.

— Omul cu marionetele? întrebă, aruncând scurt o privire în interiorul maşinii.

Sirio dădu din cap:

— Aşa e.

Rămaseră un minut contemplându-se, buimaci, apoi gigantul se scutură. Nervos, smulse ultimele zdrenţe ce mai stăteau agăţate de portiere şi se urcă la volan.

— N-am putut să ies nicicum – bombăni el evitând cu grijă privirea pustiului – roboţii ne-au încuiat în timpul nopţii şi ne-au adus aici. Cred că bănuiau ceva. Se temeau de un complot exterior pe scară largă. Vroiau să mă facă să vorbesc... Revolta n-a reuşit?

Andy ridică din umeri.

— Nu, dar nu cunosc tocmai bine detaliile, încă nu mă născusem.

Sirio făcu un semn din bărbie, vizibil depăşit.

— Să spălăm putina! mârâi. Mizeria asta o să fie în picioare peste o oră.

Băiatul examină guvernanta. O metamorfoza ar fi întârziat cu o sută douăzeci de minute procesul de autoconstrucţie, dar cheltuiala de energie l-ar fi lăsat probabil în pragul leşinului pentru mai multe zile, mai bine să se abţină.

Sirio pusese deja contactul, aşa că Andy se strecură la bordul maşinii şi trânti portiera. Camioneta demară, sărind peste şănţuleţ cu ajutorul piciorului stâng al androidei, de care se sluji ca de o rampă.

— Nu ştii unde ne-am putea ascunde? gâfâi şoferul. Mă tem să nu se ia după noi...

Andy se gândi la teritoriul urşilor, acolo unde circuitele ordinatorului păreau să fie cel mai dereglate şi unele detectoarele ar fi fost complet incapabile să coopereze eficace cu sonarul guvernantei.

— Există un loc, încuviinţă băiatul, dar va trebui să nu coborâm din maşină. E plin de şobolani...

Sirio ridică din umeri.

— Nu face nimic, mormăi el, pneurile fac faţă gloanţelor, iar geamurile pot rezista la un vânt de o sută zece kilometri pe oră. Condu-mă.

Andy se supuse.

Goniră cu toată viteza timp de peste o oră, iar omul cu mustaţă nu consimţi să încetinească decât când apăru la vedere prelunga faţadă de piatră roşie ce marca frontiera teritoriului şobolanilor. La gândul de a revedea cloaca fetidă a prăjiturilor gigantice, Andy se simţea gata să cedeze. Trebui însă să admită că, la lumina farurilor, locul nu mai era tot atât de impresionant, întunericul preschimba ursii de pluş în coline ierboase, iar maldărele de frişca râncedă în troiene de zăpadă. Singură fojgăiala rozătoarelor rămânea perceptibilă, făcând camioneta să danseze pe suspensii. Sirio trase frâna de mână şi se lăsă pe spătar. Părea obosit. Acum, că-l putea observa în voie, Andy remarcă miile de riduri ce brăzdau faţa omului ca un pământ prea ars de soare, firele de păr albe la rădăcină, pielea moale, flască, atârnând pe muşchii fleşcăiţi. Da, era într-adevăr un uriaş epuizat, la capătul puterilor. Ce vârstă să fi avut? Şaizeci de ani? Şaizeci şi cinci? Se instalase o anumită jenă, tenace. O tăcere alcătuită din stângăcie, din teamă şi întrebări.

— N-ar trebui să te tutuiesc, spuse deodată Sirio cu glas surd, dar eu sunt un om fără reală educaţie. Consideră-mă valetul tău... servitorul tău, chiar dacă nu ştiu să mă formalizez. Ai auzit vorbindu-se de mine? Părinţii tăi îmi cunosc marionetele?

Nu aşteptă răspunsul şi se lansă într-un lung monolog, cu ochii mereu fixaţi în noapte. Andy înţelese că omul îi povestea viaţa lui. Vorbea despre semne, de un profet, de o

nouă Biserică. Un mozaic gigantic se asambla sub privirile copilului: fuga, rătăcirile din oraş în oraş, informaţiile dobândite cu răbdare şi viclenie... înţelese că naivitatea populară făcuse din ei, doi mesia ai unei nemaivăzute religii ce propovăduia sfârşitul separării dintre specii, practica zoofiliei si numeroase alte lucruri ce scăpau puterii lui de înţelegere. Toate acestea, clădite pe o greşeală pentru lămurirea căreia nu avea curaj.

— Nevasta mea a murit, conchise în sfârşit păpuşarul, era puţin nebună, a încercat să scape în timp ce eram interogaţi. ELE au strivit-o sub talpă...

Glasul i se frânse. Făcu o pauză înainte de a relua:

— M-am pomenit încuiat în camion cu provizia de tablete nutritiv-hidratante pe care le adusesem ca să alimentez rebeliunea. Pastilele erau ascunse în capetele de ipsos ale paiaţelor. Asta m-a ajutat să supravieţuiesc. Niciodată doicile nu mi-au adus niciun pic de hrană şi totuşi continuau să mă păzească pe când eu ar fi trebuit să fiu deja mort de luni de zile, N-am înţeles niciodată de ce. Cred că aici totul şi-a ieşit din ţâţâni, nu sunt capabile să facă faţă unei situaţii care iese din rutina zilnică. Ordinatorul central le lasă din ce în ce mai des fără instrucţiuni...

Tăcu. Nu se mai auzea decât scârţâitul arcurilor si şocurile moi ale şobolanilor ce se aruncau asupra tablei în încercarea de a găsi o deschizătură...

Andy îşi dădu seama că trebuia să spună ceva. Profită pentru a obţine toate informaţiile pe care le dorea asupra centurii otrăvitoare ce îneca împrejurimile lagărului.

— Nu mai mult de cinci kilometri, sublinie Sirio, dacă reuşim să traversăm cei cinci mii de metri ai morţii fumegânde ieşim în natură. După aia, totul e să nu cădem în mâinile vreunei patrule...

Se apucă apoi să explice amănunţit funcţionarea vehiculului presurizat şi a măştilor individuale. Copilul nu întârzie să adoarmă, legănat de melopeea aceea tehnică în care se încrucişau termeni ca autonomie, valvă, oxigen, reciclare carbonică, presiune... Nu i se cântase niciodată o melodie de adormit copiii mai frumoasă. Îl fură somnul, cu degetul în dinţi.

Capitolul 12

Încăperea mirosea a praf. Şi a mucegai. Lumina pătrundea prin fantele jaluzelelor, decupând solul în felii subţiri, paralele. Desene stângace acopereau pereţii, omuleţi diformi cu labe de păianjen, case fără perspectivă ai căror pereţi transparenţi lăsau să se vadă conţinutul... Andy se întoarse. Ghemuit într-un unghi mort, Sirio arunca priviri dese afară, supraveghind strada printre jaluzele. Un vacarm de curte în timpul recreaţiei se înălţa din bulevardul circular, amestecând strigăte, cântece şi râsete într-o litanie de neînţeles ce sfârşea prin a deveni ameninţătoare. Copilul se aşeză turceşte, având grijă să nu facă lemnele parchetului să scârţâie. De comun acord hotărâseră să se apropie de centură, şi în acel moment chiar, camioneta aştepta disimulată în curtea interioară a imobilului sub o grămadă de resturi amestecate.

— Nu ştiu unde se află intrarea în lagăr, şopti Sirio cu chipul încordat, când am ajuns, cu maşina, la baza zidului exterior, gărzile m-au obligat să cobor, cu masca pe nas. Am fost duşi într-o cameră mică, dotată cu ecluză. Un fel de infirmerie. Acolo, un medic ne-a făcut o injecţie şi mi-am pierdut cunoştinţa. O adevărată gaură neagră. Când am ieşit din comă, camioneta era parcată pe bulevard în mijlocul scuarului cu flori. Nu mi-a rămas nicio amintire despre traseul intermediar. După părerea mea, nu există nicio poartă, nicio deschizătură directă în zidul de incintă. Am trecut pe dedesubt, cu ajutorul unui ascensor şi al unui covor rulant...

Tăcu, cu un aer preocupat. Nu se punea problema să găsească intrarea liftului ascuns. O asemenea acţiune ar fi implicat scotocirea sistematică a străzii, ceea ce, în situaţia lor, echivala cu sinuciderea.

Andy miji ochii, privind prin fanta oblonului ca printr-un periscop. Între coapsele de ghips vopsit, uriaşa poartă metalică părea să aştepte, ironică, cu încrucişările ei de buloane, cu barele de siguranţă, cu nenumăratele încuietori.

— Crezi că-i falsă? îi şopti el uriaşului.

Camaradul său mormăi:

— Ar fi prea frumos, nu? Aproape un decor de teatru s-ar zice, o poartă de mucava. Şi dacă e o capcană? Intrarea într-un cuptor de crematoriu, de exemplu?

Avu o ezitare, apoi reluă:

— Şi dacă zidul ăsta dă nu în exterior, ci într-o altă celulă?! La asta te-ai gândit? Funnyway e ca un stup. Lagărul nu reprezintă decât una din alveole. Se spun multe despre cele o mie de temniţe ale închisorii. Ce ne-am face să cădem în mijlocul unui al doilea infern?

Andy scutură din cap, agasat. Nu mai avea poftă să mediteze, vecinătatea exteriorului îl îmbăta precum cel mai toxic dintre droguri. Planul său era din cele mai simple: să metamorfozeze zidul, apoi să-l spargă folosindu-se camionetă. Sirio părea mai puţin entuziast:

— Eşti sigur că poţi să înmoi peretele pe toată grosimea lui? Rondurile doicilor sunt dese, să ştii!

Până la urmă conveniseră asupra unei diversiuni. Sirio avea să dea foc unui imobil pentru a distrage atenţia doicilor în clipa când Andy îşi va face scamatoria.

— Dacă există vreun sistem de stingere automată, asta n-o să ne servească la mare lucru! observase totuşi colosul.

Dar copilul nu-l ascultase. Deocamdată, fantele jaluzelelor îi tatuau faţa cu ciudate culori ale războiului paralele, accentuând mimica încăpăţânată a sprâncenelor, cuta dispreţuitoare a gurii...

Câteva minute mai devreme o văzuse pe Patricia împingând un landou şi închisese ochii ca să scape de imaginea ei.

Capitolul 13

Noaptea albăstrea faţadele, transformând asfaltul într-un fluviu de cerneală violetă. Andy dădu capul pe spate, căutând printre stelele din plafon cele cinci becuri luminoase ale Casiopeei, dar acolo nu erau decât constelaţii fanteziste, nebuloase alimentate de un banal transformator electric, un cer pe care întrerupătorul îl putea face să apară sau să dispară în voie. Un cosmos de duzină a cărui negreală se cojea sub efectul umezelii. Ridică din umeri şi pipăi zidul. Ascuns sub o cuvertură, aşteptase trecerea primului rond în fundul unei străduţe prea strâmte pentru ca vreo guvernantă să încapă înăuntru. Defileul acela îngust şerpuia între faţade oarbe, ducând la zidul împrejmuitor. Sirio îl convinsese până la urmă să opereze la antipozii uriaşei porţi blindate, argumentând că batantul acela ce se oferea privirii cu o ostentaţie suspectă nu putea decât să ascundă o capcană. Poate că avea dreptate. Andy nu reflectase deloc la asta, începând de la amiază tremura încontinuu, la doi paşi de-o criză de nervi. Dacă gigantul nu l-ar fi ţinut pe loc, ar fi fugit spre zid ziua-n-amiaza mare, sub ochii roboţilor. Mângâie pietrele cu palma. Erau enorme, îl cuprinse îndoiala: va fi oare capabil să înfăptuiască o metamorfoză de asemenea proporţii? Strânse ruloul de hârtie creponată pe care i-l încredinţase Sirio şi se concentra. Permutaţia iradia în jurul mâinii lui drepte într-un cerc aproape perfect, din ce în ce mai mare. Îşi încleştă fălcile, în timp ce o sudoare fină îi îmbrobona fruntea. Într-un sfert de oră cel mult, Sirio va pune foc uneia dintre clădirile vechi, după ce se va fi asigurat că n-o proteja niciun sistem extinctor automat. Imediat, guvernantele aveau să conveargă spre incendiu, eliberând bulevardul circular. „Copiii” se vor pune pe urlet, terorizaţi, vor alerga în toate sensurile, stânjenind mişcările roboţilor care atunci vor trebui sa fie atenţi să nu-i strivească. În acest timp, Sirio va reveni la camionetă, va traversa bulevardul şi se va afunda în străduţă. Pe urmă Andy încercă să-şi imagineze guvernantele ocupate să stingă rugul apăsându-şi mamelele, stropind flăcările cu jeturi mari de lapte smântânos şi nu-şi putu stăpâni un rânjet. Transpiraţia îi

ardea ochii, revărsându-se de pe sprâncene, iar între omoplaţi i se instalase o crampă. Pata progresa în jurul mâinii ca aureola în extensie constantă căreia-i, dă naştere o picătură de cerneală pe o sugativă. Pietrele i se îndoiau sub palmă. Undeva, o sirenă emise un urlet prelung şi i se păru că luminozitatea creştea. O şarjă enormă făcu asfaltul să vibreze. Turma doicilor dădea năvală. Cum îi vor veni de hac sinistrului? Poate îşi vor deschide gura, scuipând tone de spumă carbonică? Cel puţin dacă... Nu putu continua pe acea cale. Uruitul unui motor îi răsună în ceafă. Întorcând capul, văzu camioneta angajându-se în strâmtoarea îngustă a faţadelor, zgâriind pereţii cu un zgomot groaznic de fierărie. Faţa lui Sirio ieşi pe portieră, şiroind:

— Repede, urla el, am încurcat-o! Focul e aproape stins. Sistemul extinctor e în plafon, în mijlocul „stelelor”. N-am putut face nimic!

Între două gâfâieli, explică în ce fel fusese gata să piară sub acel duş titanic ce şiroia din cer. Andy se ridică, privind cercul de hârtie roşie care acum ocupa fundul intrândului, precum centrul unei ţinte. Camaradul său clătină din cap.

— Trebuie să mergem, acum, spuse el pe un ton surd. Avu un scurt moment de ezitare, iar degetele i se strânseră pe oţelul unei bomboane de metal galben ataşată la o mască respiratorie.

— Ştii ce-o să se-ntâmple, făcu Sirio privindu-l pe Andy drept în ochi, de cum vom fi crăpat peretele gazul o să intre valuri-valuri. Au să moară toţi asfixiaţi în câteva minute...

Băiatul ridică din umeri. Privirea îi devenise dură.

— De ce-mi spui asta? i-o tăie el sec. Vrei să dai înapoi?

— Să mergem, murmură el fixând furtunul în ceafa copilului.

Omul mişcă din umăr, jenat. Se instalară în habitaclu. Sirio ridică geamurile, ferecă toate sistemele de securitate.

— E mai bine să ne punem măştile, explică el maşinal, după un an de nemişcare mă tem ca presurizarea să nu fie defectuoasă. Anumite manşoane s-au putut destrăma, poate că etanşeitatea nu mai e perfectă.

Andy înţelese că vorbea în unicul scop de a-şi învinge nervozitatea. În râtul de cauciuc negru care-i acoperea gura,

aerul avea un ciudat gust metalic, neplăcut, ca şi cum i-ar fi venit deodată să se distreze respirând printr-o cutie veche de conserve. Vehiculul porni în marşarier, luându-şi elan. Caroseria răzuia faţadele prea apropiate, într-un groaznic foşnet de oţel.

— Mergem, icni conductorul, cu glas sugrumat. Tunelul începu să defileze cu toată viteza iar copilul avu subit impresia că şade în vârful unei săgeţi zburând spre ţintă. În faţa lui, cercul stacojiu creştea de la o clipă la alta… mai întâi portocală, apoi minge: în sfârşit, soare. Se auzi un pârâit mătăsos, partea dinainte a maşinii se înălţă, ezită o fracţiune de secundă, apoi îşi reluă goana, plonjând într-un ocean de pâclă cenuşie ce se lipea de ferestre.

— Gata, şuiera Sirio cu glas sfârşit, am trecut…

Andy închise ochii, înapoia lor, gazul se năpustea vâjiind prin rana zidului, fum acru n-avea să întârzie a se răspândi pe bulevardul circular, întinzându-şi pseudopodele impalpabile pe sub uşi, prin ferestrele întredeschise. Acum, prizonierii începeau să se sufoce, să-şi zgârie feţele. Unii o vor lua la fugă, hăituiţi, alergând printre picioarele doicilor în căutarea unui ajutor ce n-avea să vină, iar zorii se vor ivi peste un câmp de bătălie unde cadavre şi jucării se îngrămădeau într-un ciudat mozaic macabru. Guvernantele îşi vor relua rondul imuabil, nepăsătoare faţă de timpul ce trecea, traversând ceţurile ca nişte urşi în marş, incapabile să discearnă ce au la picioare.

Andy avu un frison. Divaga. Lângă el, Sirio îşi consulta febril harta, confruntând-o cu indicaţiile ordinatorului de bord. Ridică în sfârşit capul şi-i făcu cu ochiul.

— Vom abandona camioneta într-un sfert de oră, explică el. Va trebui să trecem linia frontierei târâş. Acolo o să se joace succesul operaţiunii, dar nu-ţi fă griji. Am planul meu…

Andy reveni cu privirea la drum. Nu vedea nimic, nimic decât un vârtej noros ce părea să provină dintr-un incendiu enorm. Era ca şi cum ar fi coborât în cădere liberă prin fumul unui foc de tabără. Câte secunde îi mai rămâneau înainte de-a nimeri în mijlocul flăcărilor?

Capitolul 14

Părăsiră vehiculul ca nişte hoţi, încovoiaţi spre pământ sub greutatea buteliilor de oxigen agăţate de burtă. Sirio îl apucă pe copil de mână şi o luă la fugă, cu ochiul aţintit asupra cadranului luminos al busolei sale electronice. Andy se lăsa, moale, însoţindu-l pe uriaş în fuga silenţioasă, cu senzaţia că merge prin centrul unui nor prăbuşit pe pământ.

— Camioneta va continua să se deplaseze, şopti bătrânul, am programat-o pentru asta, se va repezi drept spre barajul principal, ca pentru a încerca să-l forţeze. În timp ce ei vor fi ocupaţi s-o distrugă, o să traversăm prin spatele lor…

Părea mândru de vicleşugul său. Andy ridică din umeri, indiferent. De când trecuseră de zidul împrejmuitor, nu încetase să se cufunde într-o toropeală din ce în ce mai densă, care-i perturba percepţia realităţii. Alerga cu paşi mici pe lângă însoţitorul lui, încetinind atunci când acesta i-o cerea; trântindu-se la pământ, târându-se, sărind cu docilitatea unui animal de circ. Sub efectul sudorii, cauciucul măştii îi irita pielea şi trebuia să înfrunte clipă de clipă mâncărimea insuportabilă care îl făcea să-i vină să smulgă râtul respirator pentru a se scărpina în voie.

Zgomotul unei rafale de mitralieră izbucni în depărtare, urmat de o explozie surdă şi în aceeaşi clipă ceaţa i se risipi dinaintea ochilor. Văzu atunci că Sirio îl ducea pe umeri şi că galopa în direcţia unei liziere. În gură, aerul avea un gust din ce în ce mai infect, iar în coşul pieptului începea să se aprindă o arsură.

— Sunt pe cale să mă sufoc, constată el cu o detaşare vecină veseliei. Vântul îi şuiera pe la urechi, apoi îl atinseră crengi umede de rouă. Sirio îl depuse pe pământ, mâinile lui îi moşmondiră la ceafă, desfăcând închizătoarea măştii…

— Eşti liber, murmură vocea păpuşarului la spatele lui.

Se lăsă să cadă în iarbă simţind frunzele foşnindu-i sub obraz. Liber?

Liber să ce?

EPILOG

De la fereastra motelului, Andy vedea marea. La început, zgomotul acela perpetuu îl făcuse să ţipe sau să-şi astupe urechile. Acum, începea să se obişnuiască. Soarele desena un unghi ascuţit în direcţia patului, iar copilul nu se putea abţine să nu tresară de fiecare dată când respiraţia aceea caldă i se depunea pe piele ca o mână nevăzută şi arzătoare. Dădu la o parte cuverturile şi se aşeză. Se aflau la şapte sute de kilometri de Funnyway, îi spusese în ajun Sirio, aşa că acum nu mai aveau de ce să se teamă. Andy îşi căută din priviri hainele şi se strâmbă. Detesta sacii aceia de stofă în care trebuia să se lege ca să nu ajungă de râsul tuturor, dar uriaşul aruncase la gunoi tunica, pretextând că nu-i servea „decât să atragă atenţia”... Ezită, apoi, cu regret, se apucă să-şi tragă pe el sorţul şi maioul bălţat. Cât despre încălţări, nicio nădejde! Degetele de la picioare, răsfirate, refuzau cu încăpăţânare să se insereze în locaşul de pânză al bascheţilor. Făcu câţiva paşi.

Pescăruşii ţipau, însăilând schiţa unui balet necontenit pe deasupra crestei dunelor. În stradă, un câine se rostogolea prin praf. Era ora arşiţei. Ora muştelor. Populaţia fugise din calea zilei, retrăgându-se la umbra jaluzelelor trase, în torsul continuu ol climatizoarelor. Sirio n-avea să revină înainte de căderea nopţii.

„Trebuie să înţelegi”, şoptise el dimineaţă, „aici ai nevoie de hârtii ca să circuli. Ştii ce-s alea, hârtii? Nu. Bun, ascultă, e prea complicat ca să-ţi explic. Am să fac ceea ce trebuie...”

Plecase, îndesându-şi în buzunare bancnotele verzi şterpelite cu o săptămână în urmă din casa unei staţii service, cea de unde colosul furase prima lor maşină. Benzinarul încercase să se opună, dar Sirio îl înşfăcase de păr, dându-i violent capul pe spate. Ceafa tipului pocnise ca o scândură veche şi fugiseră... După aceea, trebuise să mai schimbe maşina încă de două ori şi să mai frângă gâtul şi altui garajist. Era o viaţă amuzantă, iar Andy nu regreta că plecase din Funnyway.

„Avem lovele!” triumfa Sirio, „asta nu-ţi spune nimic, hai, omuleţule? Dar cu aşa ceva, nicio problemă!”

Andy era voios, repeta „LOVELE, LOVELE, LOVELE!”, minunându-se de foiala mecanică care îi amintea de scârţâitul labelor unui şobolan alergând pe dalele de faianţă. Răsuci mânerul uşii şi o deschise. Vântul biciuia casele joase cu mari palme nisipoase. Copilul avu o nouă ezitare, spaţiul acela fără repere, căruia niciun plafon sau zid nu-i marca limitele, îl speria ca un hău. Strânse pumnii, luptând cu dorinţa crescândă de-a fugi să se ascundă sub cuverturi, să-şi înfunde capul sub pernă pentru a regăsi o lume cu delimitări precise, liniştitoare. Uşa se trânti în urma lui, îşi vârî mâinile în buzunare şi o luă spre mare hotărât, cu ochii coborâţi spre praful solului. Cuţitul îi atârna greu în şort, trăgând de elasticul centurii, îl atinse cu vârful degetelor, mângâind prăselele de plastic negru, multiplele fante în care se încastrau lamele...

„Îl vreau!” îi spusese el lui Sirio, arătând pumnalul în vitrina unui magazin. Omul nu se opusese. „E un cuţit de cercetaş”, explicase el, „fii pe fază să nu te tai. O.K.?” Andy dăduse din cap. Nu ştia ce înseamnă „cercetaş” şi dealtfel puţin îi păsa.

Trecu de şirul cabinelor de plajă coşcovite. Acum picioarele i se afundau în nisipul plajei, provocând zborul unui stol de purici de mare. În jur nu era nimeni. Era cald, prea cald. Se gândi că lampa din cer era prost reglată şi că i-ar fi plăcut s-o spargă cu o piatră bine ochită, apoi se aşeză la limita valurilor, fără să-i pese de spuma ce-i uda fundul chiloţilor. Deplie cea mai mare lamă a cuţitului, care începu imediat să scânteieze la soare, jucând în reflexe orbitoare. Puse mâna dreaptă pe piatra pe care o reperase în ajun, depărtând bine degetele. Cu grijă meticuloasă, puse tăişul lamei la articulaţia primei falange a mijlociului. „N-o să doară”, spusese vocea. Ridică pumnul şi îl repezi cu toată puterea pe mânerul cuţitului. Răsună un trosnet înfiorător şi minusculul capăt al degetului se rostogoli pe sol. Andy duse ciotul la gură şi supse rana. Nu suferea absolut deloc. Era mai curând ca o senzaţie de îngreunare. De anchiloză. Nimic groaznic, la urma urmei! Pe nisip, falanga retezată se golea încet, pătând covorul auriu într-o aureolă brună-roşie cu miros fad. Andy acoperi rămăşiţa cu un pumn de pietricele şi se duse să se instaleze la umbra unei dune. Când îşi contemplă degetul

încă umed de salivă, constată că se formase deja un ţesut cicatricial solid, obturând total plaga. Suspină uşurat şi începu să-şi cureţe cuţitul cu batista. Marea lucea ca o placă de crom, câţiva nori se întindeau moi la orizont, iar copilul se întrebă preţ de-o secundă dacă nu cumva erau emanaţii de gaze otrăvitoare marcând amplasamentul altor lagăre, apoi alungă gândul. După vreo oră, distinse un soi de freamăt organic la capătul plajei, o sferă de carne vie care se agita spasmodic sub efectul cine ştie cărei transformări misterioase. Hotărî să aştepte şi închise ochii. Căldura îi plumbuia pleoapele, capul îi devenea tot mai greu. Puricii de mare îi săltau între coapsele goale...

Se trezi în clipa când fruntea sa izbi suprafaţa dunei. Se ridică, cu inima bătându-i nebuneşte şi-şi dădu seama că până la urmă adormise doborât de atmosfera anunţând furtuna începutului după-amiezii. Fugi spre prundiş, răsucindu-şi gleznele la tot pasul, dar plaja era goală. La marginea apei descoperi urme de mers târâş, semne ale unor gheare puternice şi nisipul măturat de o coadă lungă şi solzoasă. Asta era tot. Fiara mersese drept spre ocean, râmând adânc nisipul umed, îndoind metalul unei vechi plăci de înmatriculare pierdută între două smocuri de varec...

Andy îşi muşcă buzele, cuprins de vaga impresie că făcuse o prostie, apoi se răsuci dând din umeri. În orice caz, în mijlocul unui asemenea număr de înotători, animalul n-avea să moară de foame, ăsta era un punct câştigat! În timp ce revenea spre căsuţele motelului, dădu peste Sirio.

— Mă întrebam unde te-oi fi dus, aruncă bătrânul agitând un teanc de hârtii, asta e, am tot ce ne trebuie, putem merge oriunde vrei, omuleţule!

— În Amazonia? propuse băiatul cu o notă de nelinişte în voce. În Amazonia... De ce acolo? Nici măcar nu ştia ce anume implica acest cuvânt bizar. Încercă să spună altceva, să găsească o altă denumire de loc, dar o gaură neagră îi devora creierul şi nu putu decât să bâiguie iar:

— În Amazonia...

Părea că altcineva vorbeşte prin gura lui, că trage de sforile limbii...

— În Amazonia...

Sirio îl măsură cu o nelinişte amestecată cu respect.

— Unde vrei tu, omuleţul meu, murmură el în cele din urmă pe un ton surd, unde vrei tu...

O luară spre motel, în urma lor, la câteva bătăi de braţ de plajă, o umbră prelungă şi albastră lunecă pe sub nivelul apei, despicând valurile cu etrava cornoasă a nărilor... Dar poate că nu era decât o iluzie.